

İthaf

Yürürlükteki Batı medeniyeti karşısında İslam medeniyeti adına mücadele veren, inandığı dîni ve milli değerler adına sabır ve sebatla çalışan samimi siyasetçilere başarı dualarımla...

Cemal Nar

CEMAL NAR

07. 01. 1955 de Kahramanmaraş / Hartlap'ta doğdu. İlkokulu kendi şehrinde, İmam Hatip Lisesini 1973'de Diyarbakır'da, Yüksek İslam Enstitüsü'nü 1977 de Kayseri'de bitirdi ve aynı yıl Kahramanmaraş /Andırın Lisesine Din Dersi Öğretmeni olarak tayin edildi. 1980'de atandığı Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesinde eğitim ve öğretimin yanında uzun yıllar değişik yerlerde sohbet, vaaz, seminer, konferans ve yazılarıyla halk eğitimine katkı sundu, irşat ve tebliğ hizmetlerinde bulundu. Aynı okuldan 2003'de emekli olmak zorunda kalan yazar, halen okuma, yazma, irşat ve tebliğ çalışmalarını sürdürmektedir. Evli ve dört çocuk babasıdır.

Cemal Nar yazılı çalışmalarının bir kısmını www.cemalnar.com sitesinde yayınlamaktadır. Sohbet, vaaz, ders, seminer, konferans gibi görsel çalışmalarının bir kısmını da videolar halinde Youtube sayfasında sunmaktadır. Zaman içinde değişik gazete, dergi ve sitelerde yazdı. İnternette yazarın binlerce makalesine ve videosuna erişilmektedir.

Yayınlanmayı bekleyen birçok eseri yanında yazarın yayınlanmış kitapları şunlardır:

1- Anılar Ve İbretler, 2- Bu Sistemden İslam'a, 3- İslamlaşma Bilinci, 4- İslam Sancısı, 5- Arş Gölgesi, 6- Tasavvufun Anahtarı, 7- Âlimin Önderliği, 8- İslam'da Devlet Ve Siyaset, 9- İlim Ve Özgürlük, 10- İlim Ve İktidar, 11- İmanın Kıymeti ve Korunması, 12- İman Ve Etkisi, 13- Aydınlanma Yolu Tasavvuf, 14- İnançta Arınma, 15- İnançta

Kirlenme, 16- Okuma Aşkı, 17- İslam'a Göre Irkçılık ve PKK Ekseninde Kürt Sorunu, 18- İnsana Ulaşmak, 19- Cihad ve Zafer Şartları, 20- İnancın Kıvancı, 21- Sistem ve Şeriat, 22- Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma, 23- Gönül Azığı, 24- Laiklik Sorgulaması, 25- Derdimiz İslam, 26- Adı Konmamış Savaş, 27- Batılılaşmayla Hesaplaşma, 28- Batılılaşma Cinnetinde Aydınların Karanlığı, 29- Kitap Sevgisi Yazma Aşkı, 30- İmam Hatip Davası Ve Hacı Kalay, 31- İslam'ın Özeti, 32- İslam'da Irkçılık Ulusalçılık Milliyetçilik 33- İslam'sız Olmaz 34- İlimsiz Olmaz 35- Davetsiz Olmaz, 36- Hesaplaşmadan Olmaz, 37- Kıymet Bilmek. 38- Hatırlatmalar. 39- Laik Sistemde İslamî Siyaset Sorunu. 40- Müslüman Kimliğin Kodları. 41- Bize Düşen. 42- İslam davası. 43- Din Diyalog Ve İlimli İslam. 44- İslam'da Sakal Ve Kıyafet. 45- Okuduğun Kadarsın. 46- İslam'da İnsan İlişkileri - Din Muameledir- 47- İslam'a Ensar Olmak 48- Tanıdığım Maraşlı Hocalar. 49- Acilen İslam Birliği 50- Engin Gönül Yüce Ruh 51- İslam'da İnsan Onuru Ve Çağa Yansıması 52- Güncelin Dili 53- Hizmetten Teröre Gülen Sorgulaması 54- Türkiye'de Dindar Siyaset Pratiği

CEMAL NAR

**TÜRKİYE'DE
DİNDAR SİYASET PRATIĞI**

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

BİZİM ASIL DAVAMIZ

Niçin Bu Konu?

Davetçi ve Siyaset

Asıl Dava

Sivil Örgütlenmeler

Partiler ve Sivil Hareketler

Başarı Sebepleri

Can Alıcı Sorular

Metot Meselesi

Siyaset Kaypak Zemin

İslam Karşıtı Siyaset

Siyaset ve Hizmet

Önemli Uyarılar

SİYASET VE İSLAM

Çok Önemli Kavramlar

Devlet ve İslam

Siyaset Ve İslam

Laiklik ve İslam

Sekülerizm ve İslam

Aydınlanma Ve Modernizm

Pozitivizm

Konumuzun Can Damarı

TÜRKİYE'DE DİNDAR PARTİ SORUNU

Siyasî Partiler

Siyasî Katılım

Siyasî Kültür

Laik Sistemde İslam Partisi

Hakkın mı ve Halkın mı İradesi?

Tecrübemin Tanıklığı

Bugünkü Haliyle Siyaset

Eleştiride Ölçüler

Acı Çekmek İyi mi?

Siyasette Vesayet

Partinin Gücü

Parti Kapatmak

Oy Verenler Niye Cezalandırılmıyor?

SİYASET VE ŞERİAT

Mevcut Partiler Ve Şeriat

Şeriatı Kim Getirir?

Siyaset Tek Yol mudur?

Kadrolaşma Gereği

Önderlik ve İstişare

Seçimlerin Önemi

İslam'ı Seçmek Yasak

Seçilenlere Sesleniş

Neden Takiyye?

Kimler Takiyyeci?

Cebir Yok Şiddet Yok
Tehdit Bitti mi?

SİYASET VE SEÇİMLER

Her Seçimde Hüzün Var
Çünkü Dertliyiz
Seçimler Ve Müslümanlar
Seçimler ve Emanetler
Seçim Ve İslam Devleti
Seçimler Ve İdareciler
Kimin Adayı?
Adaylar Cesur Olmalı
Seçimlerden Çekilen Aday
Yeni Seçilen “Kurbanlar”

SİYASET VE MUHALEFET

İktidar Muhalefet İlişkileri
Sivil İtaatsizlik
Yan Gelip Yatarak İktidar Olunmaz
Bıçak Sırtı Politika
İslam Ve Muhalefet
İslam Nasihattır
Nasihat Vazifedir
İdarecilere Hatırlatmalar
Yağcılık Dalkavukluk Mudara
Örnek Bir Tıp
Kıssadan Hisse
Yandaş Ve Yalaka İthamları

Denetim Zorunluluğu
Kıyam mı Dediniz?

SONSÖZ

ÖNSÖZ

Alemlerin Rabbi Yüce Allah'ımıza hamd-u senalar, şükürler olsun. O'nun bütün insanlara ve cinlere elçi olarak gönderdiği Sevgili Peygamberimiz Efendimize ve diğer bütün Peygamber Efendilerimize, hane halklarına ve arkadaşlarına sonsuz salat ve selamlar olsun.

Bilindiği gibi dinsiz bir millet, mabetsiz bir memleket olamaz. Bir milleti meydana getiren unsurların başında din gelir. Bu ülke halkının çoğunluğunun dini İslam'dır. Azınlık olarak bulunan vatandaşlarımızın inandığı başka dinler de vardır. Halkımız asırlardır bu dinlerin oluşturduğu bir hukuk, örf ve adet içinde yaşamış, huzur ve barış ortamını yakalamış, birbirlerine müsamaha ve hoşgörülle yaklaşmışlardır.

Ancak ne yazık ki cumhuriyet dönemine gelindiğinde milletin din ayarları bozulmuştur. Bir yandan “dinde reform” çabaları ile din bozulmak istenirken, bir yandan da yasaklanarak hayattan kovulmuştur. İşin daha da garibi bütün bunlar, aslında din ve vicdan özgürlüğünün garantisi olan “laiklik” ilkesi adına yapılmıştır. Çünkü cumhuriyeti kuran Batıcı kadro, laikliği “din düşmanlığı” olarak anlamış, bu kavram adına dinin bütün kurumlarını ortadan kaldırmıştır. Yeni

kurulan “Diyanet İşleri Başkanlığı” ise aslında “dinî” değil, “idarî” bir kurum olarak kurulmuştur. Böylece “dinî bir kurum olmadığı için laikliğe aykırı değildir” safsatası ile insanlar kandırılmaya çalışılmıştır. Sanki din ve diyanet “genel idare” içinde yer alırsa mahiyet değiştirecekmiş gibi insanlar aldatılmaya ve susturulmaya çalışılmıştır. Aslında bu işi yaparken gizledikleri amaç, bu kurum aracılığıyla dini ve alimleri denetim altına alarak güya “şeriat tehlikesinden devleti korumaktır”. Deveye “Boynun neden eğri?” diye sorulduğunda verdiği cevaba benzer bir nazire yapalım mı? “Bu sistemin neresi doğru ki Diyanet anlayışına yanlış diyelim?” Sistem külliyyen yanlış.

Evet, cari sistem demokrat ve laik olduğunu ve bütün dinlere saygılı olarak eşit mesafede durduğunu söylediği halde maalesef İslam dinine, diğer dinlere olduğu kadar bile olsun saygılı değildir. Hatta saygılı olmak şöyle dursun, açıkça düşman bir tutum içindedir. Çünkü yıkarak yerine oturduğu için ondan korkmaktadır. Ama korkunun ecele bir faydası yoktur.

Biz ise bir Müslüman olarak İslam ve ümmetini yüceltmeyi kendimize bir dava edinmişiz. Türkiye’de İslam’ın gelişmesi ve topluma hakim olması için mücadele ediyoruz. Burada tartışma konusu şudur:

“İslam’ı öğrenme, yaşama, yaşatma ve giderek bütün dinlere ve sistemlere hakim kılma davamız için çalışırken, bir “İslam Partisi” kurmaya bile izin vermeyen bu sistemde, bizim davamızın siyasi bir ayağı olacak mı?

Davamıza ulaşmak için siyaset yapmak ve parti kurmak, hayrımıza mı olur, şerrimize mi? Siyasi bir yol izleyecek miyiz, izlemeyecek miyiz?”

Bizim ülkemizde “Hocalar siyasetle uğraşmaz” kanaati yaygındır. Hatta Bediüzzaman’ın “eüzü billahi mineşşeytani vessiyaseti” sözü çok meşhurdur. Bu kanaat ne derece doğrudur, Said Nursî bu sözü niçin söylemiştir? Bunlar önemli meselelerdir. Göreceğiz inşallah. Ancak şunu hemen söyleyelim: Biz hocayız. İçinde yaşadığımız hayatın tüm sorunlarına çözüm sunmak sorumluluğundayız. İslamî olmayan bir devlet ve toplumda yaşamak, bizi mükellef olmaktan çıkarmaz, dinin yüklediği sorumluluktan kurtarmaz. Bu yüzden “devlet, sistem, demokrasi, laiklik, siyaset, parti, seçme ve seçilme” hakkındaki sorulara cevaplarımız olmalı.

Biz bu konularda daha önce “Laik Sistemde İslamî Siyaset Sorunu” kitabını yazmıştık. Orada bu sayılan kavramlar açıklanmış, konuya dair sorular ve sorunlar işlenmiş, ama uygulamaya pek değinilmemişti. Bu durum bu sistemde dindar siyaset pratiğini ihmal anlamına gelebilir, bu da kendi içinde bir sorun oluşturabilirdi. İşte bu boşluğu doldurmak, bu ihmal ihtimalini kaldırmak için bugün bu kitabı sunuyoruz. Bu vesile ile emeği geçen herkese teşekkür eder, Yüce Rabbimizden bu kitabı Müslümanların bilinçlenmesinde faydalı kılmasını dileriz. Hamd olsun Âlemlerin Rabbi Allah’ımıza!

Cemal Nar
Kahramanmaraş

BİZİM ASIL DAVAMIZ

Niçin Bu Konu?

Hiç şüphesiz bir Müslüman için demokrasi, laiklik, devlet, yönetim, sistem, siyaset, parti, seçim, milletvekili, yasama, yönetme ve yargı gibi konular çok önemlidir ama ilahiyatçı bir yazar, bir hoca için de o oranda riskli konulardır. Yar başında dolaşmak gibi bir şey. Hakkın hatırı âlf olmazsa düşebilir insan uçurumlardan çılgın alevli ateşlere. Ya da insanların gözünden düşebilir, bir yanlış anlama ile, ya da katılmadığı bir fikir yüzünden bile bile. Yalnız ve yardımcısız kalabilir, duasız kalabilir, sevgisiz kalabilir. Ama yine de yazar yazmalıdır yazması gerekenleri. Çünkü bu bir borçtur üstüne, görevdir kendisine. İmanın ve bilginin borcudur bu boynunda. Aydın olmanın sorumluluğudur, toplumda yaşamanın gereğidir. Hem İslam'ın en üstün ilkelerindedir. İyiliği emretme, kötülükten sakındırma temel ilkelerimizdendir.

Yazar yazdıklarından ne kadar sorumlu ise, okur da okuduklarından, yani okuduklarını doğru anlamaktan, ancak doğruları kabul etmekten o kadar sorumludur. Ve de yaymaktan anlatarak veya yazarak başkalarına. Böyle yayılır bir dava.

Yazarı anlamak okura düşer. Bu yazı niçin yazılmıştır? Yazının ana fikri nedir? Yazı hem baştan sona kendi içinde, hem de daha evvel yazılanlar ile uyumlu ve tutarlı mıdır? Dava adamı olmak, sadece bir konuyu gündeme getirmek ve hayatın geri kalanını unutmak mıdır? Yoksa hayatın her alanından aynı davayı görmek, aynı asla vurgu yapmak mıdır? Biraz daha yakından soralım isterseniz; bizim bu yazılarımızın amacı nedir?

Davetçi ve Siyaset

Biz fiilî siyasetten uzak duran bir davetçi, bir ilahiyatçı, bir hoca olarak bu siyaset, devlet, demokrasi, laiklik ve seçimler gibi konularda da kalem oynatmamızın amacı nedir? Bunu kendimize sormak ve cevabını almak, herkesten önce bizim hakkımızdır. Biz bunu öğrenmeli ve kendimizi bu öğrendiklerimizden ötürü hesaba çekmeliyiz.

Nedir sürekli sistem diye haykırmamızın sebebi?

Bu bizim için bir iman konusudur. İman ile ilgili yazmamız kadar sistem ve siyaset ile ilgili konuları da yazmamız gerekir bir davetçi, bir hoca olarak. Çünkü bu konularda da İslam'ın bir hükmü vardır. Müslümanlar bu hükümleri bilmelidirler. Zira insanımızın imanını bu konulardaki dini hükümleri bilemedikleri için çaldılar. Doğru yoldan bu cehaletle ayırdılar. Onu doğru yoldan eğri büğrü yollara bu vesile ile saptırdılar. İslam

dünyasından bu güçle kopardılar ve gurbete attılar. İslam Medeniyetinden bu hile ile alarak Batı Medeniyetinin gayya kuyusuna attılar. Enbiyanın, evliyanın, ülemanın, şühedanın, sülehanın rehberliğinden bu yöntemle şeytanların, deccallerin, süfyanların, kezzapların, gulyabânilerin önderliğine düşürdüler. Öyleyse insanımızı yeniden doğru yola çıkarıp istikamet vermek, gurbetten kurtarıp sılanın şefkatine teslim etmek, gayya kuyusundan çıkarıp nimetler dünyasına eriştirmek, iblislerin, ifritlerin elinden alarak kamil mürşitlere teslim etmek için, biz devlet, siyaset, demokrasi, laiklik, sistem gibi kavramları yazmak, insanımıza rehberlik yapmak zorundayız. Bu konu ile iman konusu bizce eşittir.

Bizim bu çabalarımız için niyetimizin ne olduğunu sorun lütfen. “İslam denilen bir ulu davanın her gün ayrı bir köşeden sunulması, hayattan dışlanan bir din ve sistemin siyaset ile de olsa günlük yaşantının içine girdirilerek sürekli gündeme getirilmesi midir maksudunuz?” diye sorun ki sevinelim. “Yoksa basit bir particilik, iktidara yağcılık ve dalkavukluk ile kişisel çıkar sağlamak mıdır?” diye sorun ki “neûzü billah” diyelim.

Kendimize sormaktan çekinmiyoruz tenhalarda baş başa kalınca yavaş ve yumuşak bir sesle: “Yoksa ‘rü’yetü’l gayr’ ile kişisel egolarınızı tatmin için midir? Ya da şan ve şöhret ateşinize odun taşıyarak kendi cehennem ateşinizi kaymak mıdır? Durup dururken sistemle kavganızda başınızı belaya sokmak mıdır?”

İş buraya gelince biz susalım, bir şey söylemeyelim. Çünkü işin bir yanı varır, “Vela tüzekkû enfüsekum” ayetine çarpar. O başımızın üstünde bir kılıç gibi duruyor, hem korkutuyor, hem de utandırıyor.

Bir yazarın yazma niyet ve amacını anlamının okuyucu indinde bir kıstası var mıdır? Varsa okuyucu bu ölçünün ne kadar farkındadır? Yazar bunları nasıl bilecektir? Bunu bilmenin bir kriteri var mıdır?

Acaba yazdıklarımız için “iktidarı temize çıkarma” ve “parayla yazma” gibi bir niyet ve amacımız olduğunu “saptama” iddiasındakilerin kalbimizi okuma ölçüt ve aygıtları, aletleri nelerdir? “Zannın çoğundan sakınınız”, “dedi kodu ve tecessüs yapmayınız”¹ gibi açık ilahî emirler acaba onlar için ne derecede geçerli bir ölçüdür?

Neyse, bilinmezlikler meydanında yazar madem ki yazıyor, Ziya Paşa gibi

*“Âsûde olam dersin eğer gelme cihane
Meydâne düşen kurtulamaz seng-i kazadan”*

diyerek yoluna devam edecektir. Biz dahi yola revan olalım ve gelelim bir hatırlatmaya daha.

Asıl Dava

Bizim asıl davamız, Allah Teâlâ’nın biricik dini İslam’ı iyi öğrenmekle iman, ibadet, şeriat ve içe sindirilmiş güzel ahlak ile yaşayarak bir ömür kullukta

---

¹ Hucurat 11.

bulunup Allah Teâlâ'nın rızasını kazanmaktır. İmtihan dünyasından yüz akı ile ahirete gidebilmektir bir başka ifade ile. Buna “cihad-ı ekber” diyoruz. Allah Teâlâ hepimize muvaffakiyeti nasib ve müyesser eylesin. Amin.

Biz “Ümmet-i Muhammed” olarak bu İslam Dinini kendi vatanımızda güzelce yaşayıp uygulayarak onun devlet ve cemiyete getirdiği saadet ve selameti dünyaya fiilen göstermek, elimizden geldiği kadar onu dünyaya güzelce tanıtarak hakim kılmak, böylece batıl din, ilke, ideoloji ve sistemlerin sebep olduğu fitne ve fesadı yeryüzünden tümüyle ortadan kaldırmak davasındayız aynı zamanda. Bu da bizim sürüp giden “cihad-ı ebedî”mizdir. Rabbimiz bizleri bu davada makbul hizmetleri olan bahtiyar kullarından eylesin. Amîn.

Bu davamızın gerçekleştirilebilmesi için elbette öncü bir kadroya, onları destekleyen halk kitlesine ve bu toplumu organize ederek idare edecek bir devlete ihtiyaç vardır. Bütün bu oluşumların davetten devlete fiilen tahakkukuna ve sürekli sürdürülmesine kadar gözetilecek usul, yöntem ve stratejisi kendi ilkelerine dayanır. Eğer siyasetten kastımız bu ise, evet, bizim siyasetimiz budur. Devletimizin adı “İslam Devleti”, toplumumuzun adı “Muhammed Ümmeti”dir. Bağlı oldukları Anayasa Kur'an-ı Kerim, yasaları Sünnet-i Seniyye, tüzük ve yönetmelikleri hak mezhepler ve icap ettikçe yapılacak içtihatlardır. Bu devleti, işinde bilgi ve bedeninde yeterli güç ile ehliyet- liyakat kazanmış takvalı Müslümanlar yönetir. Müslüman olmayanların bizi yönetmesi

haramdır, buna asla rıza gösterilmez, hiçbir zaman da izin verilmez.

Sivil Örgütlenmeler

Özellikle günümüzde sivil örgütlerin ve gönüllü kuruluşların daha yaygın olduğu, halkın yönetime daha etkin katıldığı, insan haklarının öne çıkarıldığı ve kamuoyu gücünün, baskısının ve etkisinin daha bir belirginleştiği ortamlarda, sanırım sivil ve bağımsız çalışmalar İslam için daha bereketli olacaktır.

Müslümanlar bugün, kısmen verilen özgürlük ortamında, özel okullar, yurtlar, yuvalar, vakıflar, dernekler, kısaca medya denilen bütün basın yayın araçları ve daha başka etkinliklerle, İslam'ı tebliğe çalışıyorlar. Yapılacak iş, halkı kazanmaktır. O oranda dava başarıya ulaşabilecektir.

Ancak, “hakka ve halka hizmet ve hamiyet (koruma) niyetiyle” resmî kurumlar içinde kalarak, yönetimde etkin olmak da, ayrıca vaz geçilmemesi gerekli görülmüş bir hizmet şeklidir. Tabi ki, tehlike alanları iyi tesbit edildikten, maddi manevi gerekli savunma tedbirleri gerçekleştirildikten sonra.

Hareketin metod ve stratejisini belirleme işi, hiç şüphesiz Allah'ın ilim vermekle, dinde kavrayışlı kılmakla, kendilerine hayır vermek istediği belli olmuş olan alimlere düşer. Öyleyse istişareyi hiçbir zaman unutmayan ülema, ilim sahibi olduğu kadar, izzet sahibi

de olacaktır. Üstün bir ahlak ve iradeye sahip olacaktır. Böylece, sistemin pozitif ve negatif görünen tuzaklarına düşmeyecek, ne dünya; yani dünyanın malı, makamı, baş olma sevdası, karşı cins ve aile fitnessi onun gurur, kibir ve ucunu okşayıp, hırs ve haset ateşiyle riya ve süm'aya atmayacak, ne de kınanma, dışlanma, hatta eziyet ve işkence görme gibi korkular, onu davasından asla yıldırmayacak, döndürmeyecektir.

Âlim, önderliğinin bilincinde olacaktır; çünkü azıcık bir sapma, suya atılan taşın çevresinde geniş halkalar oluşturması gibi, arkasındaki binlerce, milyonlarca takip edeninde büyük depremler meydana getirecek, azıcık bir yanlış, cepheleri alt üst edecektir. Zalimlere ufacık bir meyil ve muhabbet, arkasından gelenlere zalimleri sevdirecek ve onların beleş avukatı yapacaktır. Zalimlere azıcık bir sevgi, yönelme ve destekleme, ateş çarpmasına sebep olacaktır.²

Partiler ve Sivil Hareketler

Müslümanlar hedeflerine giderken özü aynı, aslı bir ama teferruat ve ayrıntılarda muhtelif teşkilatlı cemaatler halinde olabilirler. Bu örgütlü cemaatlerin adına ister parti, ister fırka densin, isimler fark etmez, hepsi de İslam ile kayıtlı ve şartlıdır. Bize göre İslam'ın ölümsüz ilkelerini tanımayan partiler fitne ve fesat kaynağı olduğu için, kurulmasına izin verilmezler. Bunu bugün benzer

---

² Hud, 113.

gerekçelerle “İslam Partisi” kurulmasına izin vermeyenler, sanırım “fikir özgürlüğüne aykırı” bulmayacaklardır. Çünkü aksi kendileri için utançtır.

Bizim “hayırda yarışan ve yardımlaşan, günah ve düşmanlıktan uzaklaşan” bütün partilerimizin varoluş amacı, insana hizmet kıvamında kendilerini ortaya koymaktan ibarettir. Temel düşüncelerde zaten aynı olduklarını söylemiştik.

Bunlardan başka bir partimiz olamaz bizim. Olamaz ve şu an yoktur da. Buradan ötesi olsa olsa zaruret ve ruhsat olur.

Bu davada ne kadar başarılı olursak, o kadar mutlu oluruz. Hiçbir başarımız olamasa bile bu yolda olmanın sevinç ve itminanı ile mutlu ölürüz. Ama elimizden bir şey gelir de yapmaz isek kendimizi suçlu sayar, üzülür ve pişman olur, tövbe ederek yüzümüzün karasını kaldırması için Allah Teâlâ’ya yalvarır ve yakarırız.

Meşrep ve mezhep ayırmadan bu yolda giden bütün yoldaşlarımıza saygı ve sevgi ile selamlar ve onlara dualar ederiz.

Bu davada olmayanlar da muhatabımızdır. Müslüman olup da kıymetini bilmeyenlere şefkat ve merhametle vaaz-u nasihat eder, tebliğ ve irşat için konuşur, yazarız. Allah tesirini halk etsin. Bir abd-i aciz olarak bizim çizgimiz, yukarıda anlattığımız devamımız için ilim öğrenme ve öğretme ile irşat ve tebliğde bulunarak kendimize ve insanlara faydalı olmaya çalışmaktır.

Kafir olanlara gelince, bizimle kavga etmeden barış içinde yaşamak isteyenlere, dinlerine değil ama insan olarak varlıklarına içtenlikle saygı duyar, hak ve hukuklarını korur, elimizden geldiği kadar iyilik yapar, keremli davranmaya çalışırız. İslam'ı onlara yaşayarak sevdirmeyi dahi bir çeşit tebliğ, yani cihat biliriz. iznimle, dinimizle ve ümmetimizle savaşımlara karşı ise, bundan vazgeçene kadar çok sert ve katı davranır, Allah için savaşıyoruz.

Başarı Sebepleri

Tevfik-i ilahî ile özel cihadımızda başarılı olmak, genel cihadımızdaki kısmî başarıların vesilesi olacaktır. Bu başarı karşısında bizim “zaferi kendimizden bilerek” gurur, kibir, enaniyet ve ucub, yani kendini beğenme kokan “yaptım, ettim, tuttum, başardım” gibi sözler sarf etmemiz, Allah Teâlâ'ya karşı nankörlük ve bir “gizli şirk”tir, ahlakımıza göre çok ayıptır, günahdır. “Nefislerinizi temize çıkartmayınız” ilahî emri karşısında hep hayalî olmak durumundayız.

“Kısmî başarı” dedim, çünkü dünyanın tümünün Müslüman olması bir büyük davadır ama galiba aynı zamanda bir tatlı hülyadır. Zira murad-ı ilahî insanı icbar etmeyip muhayyer bıraktığından, herhalde bundan sonra hiçbir zaman asla tam olarak gerçekleşmeyecektir.

Bir kere daha belirtelim ki bu büyük davamızın tahakkuku için öncelikli gereken ilim, amel ve ahlakta kemale ermiş Müslümanların adedini çoğaltmaktır.

Bunu nasıl sağlarız? Bunun için ne yapmalıyız?

Bazı arkadaşlarımızın ısrarla “Peygamber metodu” dedikleri ve bizim de ısrarla anlatmaya çabaladığımız çalışma usulü burada kendini gösterir. Bunun özeti ise “bu işe ehil insanların ilim, amel ve ahlakta kemale ermiş Müslümanların adedini çoğaltmak için tebliğ, irşat, eğitim ve cihat diyerek canla başla çok ama çok çalışmaları ve birbirleriyle bu konuda yarışmalarıdır.”

Bu sayı çoğaltma işlemi toplumu değiştirecek ve dönüştürecek kıvama eriştiğinde bu İslamî oluşumun devlet ve toplumsal yansımaları kimse önleyemez. Bundan ötesi iyi bir yönetim, zuhurata hazır olma ve ilahî kadere teslimiyettir. Her halükarda ilâhî va’ d gerçekleşecektir biiznillah:

Allah bir milleti, iman ve salih amel istikametinde kendilerini bilinçli bir şekilde iyi yönde değiştirdikleri zaman, topyekun değişimde de başarılı kılar ve yeryüzünde onları hakimiyet davasında mansur ve muzaffer eyleyerek insanlığa örnek hale getirir. Bu kuralın aksi de geçerlidir elbette.

Bu büyük bir mükafatın sadece dünyadaki kısmıdır. Esas ödüller ahirette Allah katındadır onlara.

“Zafer Allah katındadır ve onu dilediğine verir” ayeti gereğince, çalışılmış ama başarı gelmemişse, gereken muhasebe yapıldıktan sonra varsa hatalar telafi edilmeli, yoksa asla ye’se ve ümitsizliğe düşülmemelidir, faaliyetler Allah için devam ettirilmelidir. Bu da ihlaslı olmanın ve kendimizi devreden çıkarmanın bir gereğidir. Amaç yeryüzü imtihanında başarılı olmak değil midir?

Her neyse, bu değişimin ana yapısı dini bilme ve bu bilgiyi bilinçli bir şekilde yaşamadır. Ama bununla beraber toplumu bütünüyle kucaklama ve şefkatle sarma için başka yapılacaklar da vardır.

Nedir mi bunlar?

Kısaca söylersek, bir toplumda özel ve tüzel ne gibi kişi ve kurumlar varsa, onun İslamcasının ortaya konması ve yaşanmasıdır.

Bir toplumda neler var? Sayalım mı?

Can Alıcı Sorular

“Evet, sayalım” diyerek devam edelim: Bir toplumda aile var. Eğitim öğretim var. Çarşı Pazar, yani iktisat ve ekonomi var. Hukuk ve mahkemeler var. Sanat, zanaat, ticaret, ziraat, işçilik, memuriyet var. Emniyet ve asayiş var. Şehir tanziminde belediye ve bayındırlık var. Basın, yayın, dergi, kitap, televizyon, internet gibi iletişim araçları var. Nihayet genel bir devlet yönetimi ve vilayetlerde onun temsilcisi olan valilikler var.

Bunda mutabık mıyız?

Herhalde bunun cevabı “evet” olacaktır. Çünkü aksini düşünmek mümkün değil! Öyleyse asıl soruyu sormanın zamanı gelmiştir; bütün bunlar nasıl İslamî kılınır?

İşte burada uygulama başlar. Uygulama başlayınca da haliyle farklılıklar başlar, ihtilaflar başlar. İster istemez başlar, çünkü insanların tabiatları, seviyeleri, bakış açıları, zevkleri ve

ihtiyaçları çok değişiktir. Bu yüzden ihtilaflar ana davaya ve temel ilkelere ters düşmedikçe normal karşılanmalıdır.

Belki diyeceksiniz “neden ihtilaf başlasın ki?”

Hemen söyleyelim: Şimdi yapmamız gereken şu ihtiyaçlara baktığımızda bunların bir kısmının sivil, bir kısmını resmî, yani devlet eliyle yürütülen işler olduğunu görüyoruz. Sivil için kısmen sorun yok, ama resmî olanlar ile ilişkiler nasıl düzenlenecek? Bu ihtiyaçlar nasıl karşılanacak?

İşte ihtilafların ana kaynağı şu sorulara verilen cevaplarla başlıyor:

“Müslümanlar, yumuşak söyleseniz İslamî olmayan sistemle, sert söyleseniz kafir veya tağutî rejimle bir ilişki kuracaklar mı? Kuracaklarsa bu nasıl bir ilişki olacak?”

“Bu rejimle ilişki kurulmayacaksa yaşamak için gerekli olan ihtiyaçlar nasıl karşılanacak? Bu rejimle ilişki kurmadan vatandaş olarak yaşamak nasıl mümkün olacak? Bunlar olmadan sistemin İslam’a dönüştürülmesi nasıl olacak?”

Şimdi yapmamız gereken şu ihtiyaçları bir kere daha bakalım:

Sivil veya resmî, özel veya genel eğitim, öğretim, terbiye, öğretmen, öğrenci ve her seviyeden eğitim işleri ve kurumları. İktisadi, ticari, sınai, zirâî ve zanaat kurum ve kuruluşları. Eşkıyadan, çetelerden, teröristlerden ve sıradan suçlulardan kendimizi, ailemizi ve toplumu koruyacak ve suçluları yakalayarak adliyeye sevk edecek emniyet ve asayiş işleri. Suçluları yargılamak ve cezalandıracak için mahkeme ve ceza evi işleri. Kitap yazma basma ve dağıtım, sözel veya görsel basın yayın, medya işleri. Her türlü kültür, sanat ve

medeniyet kurumları ve hizmetleri. Her alanda faaliyet yapacak sivil toplum kuruluşları, bunları birleştiren ve iş veya uygulamada danıştıran üst kurumlar ile toplumun sıkı sıkı sarmalanması işleri.

Kısacası bizim elimizle bizim davamızı ortaya koyan her teşkilat ve kuruluşların kurulması ve yaşatılması işleri...

Hadi bu ihtiyaçların sivil kısmını zor kolay yaparız diyelim. Gerçi bütün bunlar için de devletin koyduğu yasalar ve mevzuatlar var, ama hadi bunları da aştık diyelim, bu kafir ve tağutî rejim ile ilişkilerde resmiyeti ilgilendiren işleri nasıl yapacağız?

Yoksa bu kadar işleri yürürlükteki yasaları dinlemeden ve onlara uymadan mı yapacağız? Devlet buna izin vermez. Yasalara aykırı işler yaptırmaz. Öyleyse ne yapacağız? Bütün bu işleri kanunları yok sayarak mı yapacağız? Buna gücümüz yetecek mi?

Buna “evet” diyen kişi devleti de, sistemi de, düşmanı da, zamanını da, mekanını da bilmeyen bir cahildir, mazur görülüp muhatap alınmaz, ancak şifası için dua edilir.

Yok, yasalara göre yaparsak bütün bu işleri yürürlükteki sistemden bağımsız olarak bildiğimiz gibi, bizim kanunlarımıza göre nasıl yapacağız?

Evet, bu ciddi bir sorudur; nasıl yapacağız?

Mesela çocuğumuz doğduğunda ona bir kimlik belirlemek için nüfus cüzüdü alacak mıyız? Yaşı geldiğinde okullara gönderecek miyiz? Biz veya çocuklarımız devlette işçi veya memur olarak çalışmayacak mıyız?

Hadi diyelim “Tağutî Rejime” katılmamak için hakim, savcı, avukat, polis, asker, üst düzey bürokrat ve diplomat olmayalım, memur olmayınca acımızdan ölmeyiz ya, ama iş bu “Tağutî Rejime” vergi ile destek vermemek için acaba esnaf, iş adamı, sanayici, çiftçi, şoför de mi olamayacağız?

Her söze “Peygamber Metodu” diye itiraz eden kardeşlerimize soruyorum, bu konuda “Peygamber Metodu” acaba nedir? Peygamberimiz “Mekke Döneminde” “Tağutî Cahilî Mekke Devleti Yönetiminde” bu işleri nasıl halletti? Evet, nasıl halletti?

Bakıyorum da bu durum hep görmezden geliniyor. Zaten bunları cevaplama yüksek seviyede ilim işidir. Daha çok iyi niyetli ama İslamî eğitim almamışlar arasında görülen bu aşırı akımlar, bu ülkenin şartlarını hiç bilmeyen kimi İslam coğrafyasında yaşamış ve hep uçları temsil etmiş bazı yazar ve düşünürlerin fikirleridir. Kendi coğrafyalarında bile uygulamada bir başarı yakalayamamışlardır. Bu ülkenin insanlarından kimileri de okudukları bu tür tercüme eserleri ya tercümeden, ya kendilerinden kaynaklanan sebepler yüzünden doğru anlayamamışlardır. Mesela bizden bir çok insan Mısır veya başka bir yerde “İhvan-ı Müslimin” teşkilatının seçimlere karşı olduğunu sanırlar. Oysa gerçek bam başkadır. Nitekim Mısır’da Cumhurbaşkanlığı seçimlerini onların adayı Muahmmed Mursî kazanmıştır. Hani şu Batı’nın desteklediği ordunun darbesi ile devrilen Mursî. Oysa Batı kendisi için demokrasiyi vazgeçilmez bilir ve diğer dünya devletleri için de benimser, tavsiye ve teşvik eder. Ama bir İslam ülkesinde Müslümanlar demokrasi yoluyla iktidara gelse, ona darbe

yapılmasını ister, hatta teşvik edip destekler. İşte Cezayir, Filistin, Mısır ve Türkiye örnekleri ortadadır. Acaba neden kendileri için demokrasiyi olmazsa olmaz görenler, sömürdükleri ülkelerde demokrasiyi istemez de krallığı, sultanlığı, diktatörlüğü, faşizmi ister ve desteklerler? Özellikle de Müslüman ülkelere demokrasiyi çok görürler?

Müslümanlar, din ve devlet üzerinde iyi düşünmeli, demokrasi ile diktatörlük farklarını kavramalı, halkın iradesi ile hakkın iradesinin mutabakat ve mugayeret noktalarını iyi anlamalı, neyi istediğini yakinen bilmeli, hayattan kopuk, hikmetsiz ve menfaatsiz dar ve sığ görüşleri reddetmeli, istenilen ile dayatılan arasındaki farkı ayırt edebilecek olgunluğa ermelidirler. Müslüman, ilk okuduğu kitabın veya ilk dinlediği hocanın elinde kalmamalı, örgütlerin kölesi olmamalı, ömür boyu künhünü anlamadıkları fikirlere taklit ile taassupkarane bağlanmamalı, okuma ve müzakerelerini çoğaltmalı, inceleme ve araştırmalarını derinleştirmelidir.

Bu önemli konuyu biraz daha açalım mı?

Metot Meselesi

Önce İslam toplumunu oluşturma ve devletini kurma, sonra da onu bütün dünyaya hakim kılma davasında hizmetin ve çalışmaların bin bir yolu ve yöntemi olabilir. Hiç kimse bunun için tek bir yöntem dayatma hakkına haiz değildir. Yol ve yöntemler yeter ki Kur'an ve Sünnete ters düşmesin, makbulümüzdür. "Bizim yol ve yöntemimiz dışında başka yol ve yöntem

kabul etmeyiz” gibi bir anlayışımız yoktur. Selef-i salihin “Allah Teâlâ’ya giden yollar mahlukatın nefesleri sayışındadır” demişlerdir. Eşyada asıl olan mübahlıktır. Yeter ki açıkça yasaklanmasın, faydalı her yolu dener, her ilim ve hikmetten faydalanırız. Her teknikten yararlanırız, mucidi kim olursa olsun. Yeter ki bunlar İslam’a doğrudan ters düşmesin.

Kimi kardeşlerimiz, “bizim metodumuz Kur’an ve Sünnettir. Bu iki kaynaktan alınma “tevhidi” metottur. Onun dışında metot, usül, yol ve yöntem aramak şirktir” diyorlar. Bize göre bu şirki sulandırmak, devre dışı bırakmaktır. Bu bir nevi “metotperestlik”tir. Onlara, “buyurun anlatın, bugün Kur’an ve Sünnete göre nasıl bir metotla hizmet edeceğiz?” dediğimizde, “işte Sevgili Peygamberimiz (sav) nasıl yaptıysa öyle yaparak” diyorlar. “O nasıl yapmıştır?” deyince, “sabırla tebliğ, kaadro ve kitleleşme, hicret ve cihat” diye özetliyorlar.

İyi de bunlar ana başlıklardır. Bugün bu laik sistemde bunun içi nasıl doldurulacak? Hayata nasıl uygulanacak? Mesela Sevgili Peygamberimiz (sav) cebinde “kimlik kartı” taşııyordu. Biz bugün müşrik devlette kimlik kartı, kredi kartı taşıyacak mıyız? Ehliyet, diploma, sertifika, çalışma belgesi vs. alacak mıyız? Vergi verecek, devletin sosyal, sağlık, iktisat, eğitim vs. hizmetlerinden, imkanlarından faydalanacak mıyız?

Cevap yok!

“Evet” dese, müşrik devlette bu tür uygulamanın örneğinin naslarda somut delili yok. “Hayır” dese, bizzat

kendisi uygulamakta olduğu için şaşkırmakta veya günahını kabullenmekte. Üstelik günahı devam ettirme kararının ayıp ve utancı yüreğini ezmeekte. Bunun böyle sür git devam etmesi kabul edilebilecek bir durum değil. İşte bu noktada bütün iddialar biterken, konu siyasete gelince yine avaz avaz bağkırmakta: “Bu sistemde siyaset ve partıcılık yapmak, herhangi bir partiye oy ermek, şıktır.”

Aradan birkaç yıl geçiyor, bir de bakıyorsunuz ki bu arkadaşlar bir parti kurmuşlar veya kurulu bir partiden aday olmuşlar. Ne anladık biz bu işten? Ne oldu da şirk sevaba ve cihada dönüştü? Biz mi değıştik, dava mı? Dava değışmediyse, biz niye değıştik? Doğruya eriştiğimiz için mi, yoksa dünya menfaatine meftun olduğumuz için mi? Şayet şimdi yapılan doğruysa, eskiden yapılan yanlışların sebepleri nelerdir? Öyleyse, bu zaman, emek ve enerji kaybının faturasını kim öderden vazgeçtik, bir daha tekrarlanmamasının çareleri nelerdir?

Siyaset Kaypak Zemin

Biz baştan ilim ve irşat yolunu, İslam’a davet ve tebliğ yolunu seçtiğimiz için fiilen siyaset içinde olmama kararı aldık. Maksudımız, söylediklerimiz herkese ulaşsın içindi. Bu yüzden fiili siyasetin içinde olmadık, inşallah olmayız da. Kimileri bizi itibarsızlaştırmak ve sözlerimizin etkisini kırmak için “siyaset / politika yapmak” ile itham etse de, biz hiçbir partiye resmen girip üye olmadık, inşallah olmayız da. Onların yalan, dolan ve

iftiraları kendi boyunlarında kalsın, hiçbir partinin içinde asla çalışmadık, inşallah çalışmayız da. Bizim siyaset ve partilerle işimiz, seçimler geldiğinde faydalı gördüğümüz bir partiye oy vermek ve soran kardeşlerimize onu tavsiye etmektir, o kadar. Bunu da insanlara karşı duyduğumuz sorumluluk ve merhametin bir gereği olarak yapıyoruz.

Bir zamanlar oyumuzla desteklediğimiz bir partiden milletvekili aday olmanız teklif edildi. Kabul etseydik seçilme şansımız da vardı, ama kararımıza sadık kalarak kabul etmedik. Bunun sebeplerini de az aşağıda ve başka yerlerde yazdık. Bundan sonra zaten yaşımız başımız bu işlerden geçti, artık hiç olmaz. Yine de dua ediyorum; inşallah bundan sonra böyle bir teklife muhatap olmayız. Olsak da inşallah yine kabul etmeyiz. Çünkü bu ilkelerimizden birisidir.

Bütün bunlar benim şahsıma ait verdiğim kararlardır. Bunu kendim gibi İslam tebliğine ömrünü vermiş alimlere, vaizlere, davetçilere, mürşitlere de tavsiye ederim. Ancak burada bir tembihte bulunma ihtiyacını hissettim. Aman bu sözlerimden yanlış anlam çıkarılmasın; biz bunları siyaset yolunu, o yolla samimi hizmetler sunma çabalarını küçümsediğimiz için söylemiyoruz. Maksadımız asla öyle değil, kim o yolla halkına hizmet etmek istiyorsa, yolu açık olsun. Bizi idare edecek insanlar, iyi, dürüst, ilim ve hizmet sahibi insanlar olsun. Davamıza dost insanlar olsun. Bu işler aklını Batı ile bozmuş, menfaatinden başka mabud tanımayan, uluslararası karanlık güç odaklarına bağlı

karanlık kişilere kalmamasın. Biz sadece siyaset yolunun içinde bulunduğumuz doğrudan İslam'a davet gibi bir ilim ve hizmet yoluna ters düştüğüne inandığımız için böyle söylüyoruz. Bu sözlerimiz kendimizi ve vaziyeti bizim gibi olanları bağlar. Geneli bağlamaz. Lütfen, kimse bu sözlerimizi bizim için bir fazilet-furuşluk olarak da düşünmesin. Maksadımız o da değildir.

Neden buna dikkat çekme gereği duydum? Çünkü şöyle sorularla çok muhatap oldum: “Siyasete girmemek bir erdem midir? Zaten bu hallere düşmemizin bir sebebi de sizin gibi düşünenler değil midir? İyi insanlar siyasetten uzak durmakla meydana kötülere terk etmiş oluyorlar. Milleti kötüler yerine iyiler yönetse daha iyi olmaz mı? Şu mecliste üçyüz tane sizin gibi alimler olsaydı durum daha farklı olamaz mıydı?”

Anlatmak istediğimiz şu; bu sistem siyasette fakir gibi düşünen üçyüz kişiyi taşıyamaz. O yüzden sistem bunu önceden hesap etmiş ve gerekli tedbirlerini baştan almıştır. Bir kere buna baştan izin vermezler. Bu tür insanlar velev ki Meclise girseler bile ancak bir dönem vekillik yapabilirler. İkinci dönemlerinden önce siyasi hayatları çoğunlukla biter. Bitmeyenler de tekrar zor seçilirler. Ancak göstermelik olacak kadarı mecliste tutulurlar. Yaşanan gerçekleri izleyenler aynı sonuca varırlar.

Neden böyledir?

Sebebini sistem ve siyaset üzerine azıcık okuyup düşünenler rahatlıkla bulabilirler.

Nasıl mı?

İsterseniz bir iki hatırlatma yapalım. Mesela Şevki Yılmaz'ı acaba gençler hatırlar mı? Bu bir “hoca” idi ve bir partinin hatibiydi. Sanırım konferans vermediği, seçimlerde siyasi konuşma yapmadığı il ve ilçe kalmamıştır. Partisinin kazanmasında çok büyük emeği vardır. Kendisi de Meclise girdi. Partisi hükümeti kurdu. Kendisine bir bakanlık verilmedi. Üstelik Meclise girer girmez bütün konuşmaları ve yazıları meydana döküldü ve bir kaos ortamı oluşturuldu. Partinin lideri bunu bekliyor olduğu için belki de tedbir açısından onu bakan yapmadı. Ancak bu da yetmedi. Önce kendi partisi yasak getirdiğinden ağzını açamaz hale getirildi. Suskunluğa mahkum edildi. Sonra da davası uğruna mahkemeler başladı. Yurt dışına çıkarak zorunlu sürgün hayatına mahkum oldu. Ne oldu sonunda biliyor musunuz?

Çektiği çilelerden ve gitmek zorunda kaldığı acı gurbetteki sürgünlerden döndüğünde, hizmet ettiği partisine “emrinizdeyim” dese bile “sen git hasta anana hizmet et” denir, kibarca uzaklaştırırlar. Ananız ölse de bir daha çağrılmazsınız.³ Bu ilgisizlik ille de kötü niyetten değildir. Belki de bazı mecburiyetlerdendir. Ne gibi mi? Mesela geçmişte söylenen sözler hala bir kısım karanlık kozmik odalarda mahfuzdur ve zamanı gelince kaos için kullanılacaktır. Bir partinin bundan korkmasını anlayışla karşılamak gerekmez mi? Çaresiz, öyle! Her

---

³ Bu bilgiler bizim zannımız değil, onunla yapılmış bir söyleşiden alınmış bilgilerdir.

gittiği yerde etrafında onlarca adamla gezen bu insanı bir defa Almanya’da gördüm. Bizi tanıştırmak için çabalayan arkadaşlar etrafını aşırıp ona ulaşmayı başaramadılar. Yıllar sonra onu bir umre yolculuğunda gördüm. Yalnız başına bir sandelyeye oturmuş kitap okuyordu. Etrafında kimse yoktu. Yanına varıp kendimi tanıttım ve selam verdim. Alırken ve tebessümle üç beş kelime sohbet ederken yaşadığı yalnızlığın ve terk edilmişliğin acı izlerini simasında hissettim ve çok duyulandım.

Mesela Hasan Mezarıcı gibi doğruları söyleyince bütün kapılar yüze kapanır, her yerden dışlanırsınız. Dostlar düşman olur, cezai ehliyeti olmasın diye koca müftülerin adı “mehdi”, “mesih” veya “deliye” çıkar. Bütün parti teşkilatlarına “aman konuşurmayın, davet etmeyin, gelirse partiye almayın, yüz vermeyin” diye haberleri gider. Bir bakarsın ki kendi dava arkadaşların sırtlarını dönmüştür, itip kakmaya başlamışlardır seni.⁴

Mesela parti başkanlığına aday olunca bütün teşkilatlara haber verilerek dışlanan, konuşturulmayan, çareyi kopmakta bulan Abdullah Gül gibi olurlar.

Mesela Melik Fırat gibi birinci sıradan milletvekili adaylığı söz verilerek naz ve niyazla davet edilir, ama kim bilir hangi sebeplerle seçimde hiç de seçilemeyecek bir yere itilirler. Allah bilir hangi güçler devreye girmiş,

---

⁴ Bunları söylerken “her doğru her yerde söylenmez, her yerin bir sözü vardır, ya hayır söyle, ya da sus, fitne çıkaracaksa iyilikle emretme ertelenebilir” gibi yerinde ve hikmetli konuşma gereğini de görmezlikten geliyor değilim. Bu gibi metot ve hikmetlere uymamanın acı bir bedeli olacağını inkar edemeyiz.

karanlık odalardan hangi dosyalar indirilmiş, partili yetkililer nelerle tehdit edilmiştir ki verilen sözler yok sayılarak unutulmuştur.

Örnekleri çoğaltmanın bir yararı yoktur. Yaşanan gerçekler ile vesayetçi siyaset işte budur. İsteseniz de istemeseniz de vaziyet böyledir. Arkadaşımız da kalkmış saf saf “şöyle üçyüz tane falan olsa fena mı olur?” diyor. Evet, fena olmaz, ama olması da mümkün olmaz. Gerçek bu!

Koca Kadir Mısıroğlu milletvekili adayı olunca başına neler geldi neler, aleni anlatıyor kimisini zaman zaman, internetten dinlemişsinizdir umarım. Ama anlatamadıkları daha neler vardır kim bilir? Siyaset bu, adamı hem davet ederler, hem de ağırlığına dayanamaz ve sessizce yokluğa mahkum ederler. Örnekleri o kadar çoktur ki, saymakla bitmez!

Evet, ormanlar kralı aslanlar gibi hür yaşayan, bilgi ve hikmet yüklü, tavır ve ilkeleri ile kimseye yağcılık ve dalkavukluk yapamaya tenezzül etmeyen nice değerli kişiler, edindikleri ilkeleri ve dürüst karakterleri ile bu işi ancak bir kere ya yapabilir, ya yapamazlar. Ondan sonra onları “her doğru her yerde söylenmez” güzel sözünü de delil getirerek ya “tu kaka” kovalarlar, ya da sessizce yokluğa gömerler. Bu ülkede siyaset böyledir. En azından bu zamana kadar böyledir. Fakat bundan sonra işler başkalaşırsa, mesela vesayetçi siyaset değişir, etkin karanlık odakların güçleri kırılır, lider sultanı biter de halk bizzat kendisinin istediği adayı doğrudan vekili olarak

seçebilirse, ona bir şey diyemem. O zaman siyaset de halka hizmet olarak iyi ve ehil insanlar ile kaliteleşebilir.

Bu yüzden bunu en iyi bilenlerden Süleyman Demirel, siyaseti rodeo'ya, yani vahşi ata binmeye benzetmiştir. Sadece onun yiyip bitirdiği değerleri şöyle bir aklınıza getirirseniz, sanırım hak verirsiniz.

Kimse alınmasın, bu sözlerimiz siyaset yapanları suçlama veya onların kalitesini taşlama falan değildir, bu onların bizden daha iyi bildiği siyasetin var olan acı gerçeklerdir. Bizim ülkemizde bu işler siyasetin doğasında vardır. Tabiri caizse “kanında var”. O yüzden bu işi yapanlar da fincancı katırlarını ürkütmeden bilerek böyle yapıyorlar.

Bütün bu ve benzeri olumsuzluklara rağmen bu siyasi işlerle uğraşmaktan maksat nedir? Acaba “kavmin efendisi hizmet edendir” ilkesi adına milletine hizmet etmek için çekilen çilelere sabırla katlanma kahramanlığı mıdır? Yoksa millete efendi olmak, şan şöhret elde etmek, makam ve iktidar hırsını tatmin etmek, dünyalık menfaatler kazanmaya vasıta kılmak için midir? Her ikisi de olabilir. Hatta her ikisi birden de olabilir. Bunlar muhtemel düşüncelerdir. Bu yüzden biz bir hüküm vermeyelim, değerlendirmesini insanların kendilerine bırakalım. Kalplerdeki niyeti, kastı, maksadı bir Allah bilir, bir de kişinin kendisi. Biz bilemeyiz. O yüzden herkes başkalarına ne söylerse söylesin, hangi mazeretler beyan ederse etsin, kendi nefsini, içinde gizlediği duygu ve düşünceyi, niyet ve maksadını çok iyi bilir. Biz iyi

niyet ve hüsnü zanla memuruz. Buna binaen ayıbı, kusuru, suçu meydana çıkmadan biz kimseyi ne sorgularız, ne de haklarında bir karar veririz. Allah Teâlâ'nın bilgisine ve kişinin kendi kalbine havale ederiz. Bizi ilgilendirmediği için peşine de düşmeyiz. Ancak bir gerçek daha var, onu da zikretmeden geçemeyiz. Atalarımız “ateş olmayan yerden duman çıkmaz”, “küp içindekini sızdırır” demişlerdir. Ziya Paşa da “Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz / Şahsın görünür rütbe-i akli eserinde” der. Elbette insanın yapıp ettikleri, tıpkı sözleri gibi, kendisinin her cihetten seviyesini gösterir, hakkında yeterli bir bilgi verir.

Yeri gelmişken bir tespit üstünde tekrar düşünelim: Siyasi partiler büyük bir kurumdur ve içlerinde her cihetten birlik olmayabilir. Hele Türkiye gibi derin güçlerin etkin olduğu ülkelerde Allah bilir kimlerin aday kontenjanları ve veto hakları vardır. Siyasetten uzak olduğumuz halde bu konuda nice okuduklarımız, duyduğumuz gerçekler vardır. İşte Ergenekon Davası sebebiyle 28 Şubat sonrasının ayağa düşen gizli görüşmeler, telefonlar, tehditler, vetolar, müdahaleler, hatta cinayetler ortada.

Bunlara bir de yakın tarihte politika yapanların hatıratlarını ekleyiniz, neler görürsünüz neler? Evet, siyaset her zaman “dışı kalaylı” ama “içi vayvaylı” bir kurumdur. Bu yüzden dışındaki kalaylı yanını görerek bir partiye dine ve millete hizmet etme, en azından bunlara zarar vermeme gibi iyi niyetlerle oy versek de, “vayvaylı”

olan içlerine asla girmedik, girmeyeceğiz. Kararımız budur. Bu ilkemiz karşısında siyasetle doğrudan iç içe olarak ilgilenenlerin bizlere, “sizi gidi beleşçiler sizi, biz dine ve millete hizmet edelim, menfaatini siz yiyin öyle mi?” demeye hiç hakları yoktur. Çünkü biz İslam davetçileri, alimler, hocalar, mürşitler, yeni tabirle kanaat önderleri asla dine ve millete hizmetten geri kalmıyoruz. Her an çalışıyoruz. Hatta bu sürekli çalışmalarımızın meyvesini de dindar partiler ve siyasetçiler yiyor. Çünkü kalbinde Allah sevgi ve saygısı olan dindar insanlar, şuurlu Müslümanlar, seçim zamanlarında oylarını onlara veriyorlar. Hatta o partiler ve siyasetçiler hiç seçim çalışması yapmasalar bile muttakilerin, mütedeyyinlerin, mukaddesatçıların, muhafazakarların oylarını alarak seçim zaferleri kazanıyorlar. Acaba bunu düşünersek kim kime “beleşçi” demesi lazımdır dersiniz?

Her neyse, bu bahsin sonuna gelirken tekrar hatırlatalım ki, siyaset yoluyla İslam davasına doğrudan hizmet etmek, daha açık bir ifadeyle “İslam Partisi” kurmak bu ülkede yasalarca yasaklanmıştır. Ama yasaların boşluklarından faydalanarak İslam’ın devlet yönetimine tam olarak hakim olamasa da, onu bilme, yaşama ve yayma davasına hizmet etmek isteyenleri saygı, sevgi ve şükran ile karşılarız. Evet, iyi niyetlileri anlayışla karşılar, fiili iyiliklerini görürsek açıkça teşekkür ederiz. Kötülüklerini görürsek de vaziyete göre yumuşak veya sert uyarırız. Dinlerlerse ne âlâ, dinlemezlerse o konuda onlardan teberrî eder, uzaklaşırız.

Bu arada bir particiyi değerlendirirken niyetine ve ameline baktığımız kadar, partisinin ilkelerine ve icraatlarına da bakarız. Zira bütün davası din düşmanlığı olan bir partinin sırf oy avcılığı ile dindar bir insanı seçim zamanı aday göstermesini istismar olarak görür, buna alet olan o ahmak adayı desteklemenin de bir ahmaklık olduğunu iyi biliriz.

Velhasıl siyaset ve partiler hakkında kimi insanların yaptığı gibi toptancı değiliz. Birçok iyilik yaparak büyük hizmetlere imza atanlar, gün gelir bazı kötülükler de yapabilirler. Bu yüzden geçmiş iyiliklerini yok sayamayız ve hep kötüymüşler gibi davranamayız. Zira insan tabiatını kendi nefsimizden de olsa az çok biliriz. İnsan yüzde yüz iyi veya kötü değildir. İyilikleri kötülüklerine galip geleni, sevabı günahına ağır basanı Allah Teâlâ af ederken, biz dahi af edilenlerden olmayı isteyip umarken, birkaç yanlışından dolayı bir Müslümanı toptan inkar ve redde nasıl kalkışırız?

İslam Karşıtı Siyaset

Fakat bu ülkede İslam ile arası fiilen açık olarak dine ve dindarlara düşman olan, dışımızdaki kafirlerin fikirlerini benimseyerek onlar adına İslam ile mücadeleyi temel görevlerinden sayan, en azından dini ve dindarları yok sayacak derecede değerlerine ilgisiz olan parti ve siyasetçiler ile hiç mi hiç ilgilenmeyiz. Babamızın oğlu olsalar bile onlara asla saygı duymaz, asla sevmez, asla

yardım edip desteklemeyiz. Hatta dine ve dindarlara zarar verememeleri adına iktidar yüzü görmemeleri için elimizden gelen fikri mücadeleyi yapar, beddua ve buğz ederiz. Kavlen ve fiilen onlarla ve fikirleri ile mücadele ederiz. Bunu Allah rızasını kazanmak için yaparız. Müslümanlığımızın bir gereğidir diye yaparız. Zira İslam'ın en temel ilkelerinden birisi de, “Allah için sevmek, Allah için buğz etmektir”. Bunu yapmayan, zalimlere meyil ve muhabbet gösteren, destek veren, yağcılık ve yalakalık yapan dalkavuk Müslümanları da uyarır, terk etmezlerse bu yönden onlara da tavır koyar, ilgi ve alakamıza ölçü koyarız.

Hal böyle olunca bütün partileri ve partici kardeşlerimizi dine sevgi, saygı ve yardıma davet ederiz. Dine ve dindarlara düşman olmak gibi bu vatana ve millete yabancılaşmaktan, ecnebileşmekten sakındırırız. Hepsini de birbirlerine karşı itidale, insafa, dengeli olmaya davet ederiz. Bunda çoğu zaman maalesef hüsrana uğrasak da davetimize yine de devam ederiz. Ne yapalım, biz doğru bildiğimizi kınayanın kınamasına bakmadan söylemeye devam edeceğiz. Ama kimi kardeşlerimiz de var ki partileri toptan reddeder, parti veya partilerden iyiler ile kötülerin arasını ayırmaz, havalı havalı “Allah'ın hakkı olan yasama yetkisini milletvekilleri kendileri için gasp ederek Mecliste haramı helal, helalı haram yaparken gıkınız çıkmıyor. Her seçim geldiğinde tıpış tıpış sandığa gidiyor, şirki ve müşrikleri

destekliyorsunuz” diyorlar. Ne dersiniz, bu alay ve hakaret, bu şirke nispet de ayrı bir hüsrana değil midir?

Kimileri de bir başka hüsrana yaşıyorlar. Kendilerine dindar siyaset tarzında en yakın gördükleri rakip partiler için, “onlar din istismarcıdır. Asla şeriatı getiremezler. Onu ancak biz getiririz. Meclisteki tek İslam partisi biziz. Bunlar ise dindar görünen gavur aşıklarıdır” diyorlar. Onlara oy veren Müslüman kardeşlerini de “Yahudilere, siyonizme, Amerika ve Avrupaya uşak olmakla” itham ediyorlar. Güler misiniz, ağlar mısınız? Yahu arkadaş, parti olup da Mecliste yasamaya katılmayan olur mu? Bu sistemde Anayasaya göre partiler yapıp da Anayasanın başlangıç ilkelerinde zorunlu kılınan laiklik ilkesine yüzde yüz ters düşen, onun karşıtı olan şeriatı yasalaştırıp uygulayan bir parti var mıdır?

Hatta şöyle soralım; olabilir mi?

Öyle diyenlere iyi anlamaları için daha açıkça soralım, “sizin partinin tüzüğünde şeriat var mı? İktidara geldiğinde şeriatı uygulayacak mısınız? Demokrasilerin “insan hakları”, “kişisel dokunulmazlıklar” ve “bireysel yaşama karışmama” adına kabul ettiğı ama İslam Şeriatının haram kılarak yasakladığı yiyeceklerin yenmesini, alkolün içilmesini, zina ve fuhşun irtikap edilmesini, elbise ve örtünmelerde açık saçıklığı, isteyenlerin faizle muamele etmesini vs. yasaklayacak mısınız? Bütün plajları, genelevlerini, piyango çeşitleri dahil bütün kumar çeşitlerini oynatan işyerlerini

kapatacak mısınız? Değilse nasıl oluyor da sadece kendinize “İslam Partisi” diyor, diyerlerini “gavur aşığı ve uşağı” görüyorsunuz?

Sizin “tıpış tıpış gittiğiniz” partiniz size hiç hüsrana yaşatmadı mı? Mesela dün sizde olan bir çok milletvekili, bugün o beğenmediğiniz, hakaret ettiğiniz partiye gidip oradan milletvekili seçiliyor. Nasıl oluyor bu? Partinizi tanımada siz mi daha şanslısınız, bilgilisiniz, yoksa onlar mı? Sizin partinizde siyaset yaparken “evliya, mücahit, kahraman” olanlar, nasıl oluyor da benzer bir partiye gidince birden bire “şeytan, bel’am, süfyan, deccal, hain, münafık” oluyorlar?

Demek ki sizin partiniz de, partilileriniz de zaman zaman hüsrana yaşatabiliyorlarmış. Bunun aksini iddia etmek açık bir yalan olurmuş. Hala “yalan değil” diyorsanız demek ki fena halde kandırılmışsınız. Uzayda yaşamıyoruz. İspata ne hacet, bakan göz görür kör değışe! Yok “evet, bizim parti de zaman zaman hüsrana yaşattı” dersiniz “daha ne?!” deriz, kavga biter. Allah hepimizin de yardımcısı olsun. Dinimizden ve kardeşlerimizden ayırmasın.

Siyaset ve Hizmet

Yukarıda yaptığımız bazı tespitleri bir daha hatırlayalım isterseniz:

İslam toplumunu oluşturma ve devletini kurma, onu bütün dünyaya hakim kılma davasında hizmetin bin bir

yolu ve yöntemi olabilir. Yol ve yöntemler yeter ki Kur'an ve Sünnete ters düşmesin, makbulümüzdür.

“Bizim yol ve yöntemimiz dışında başka yol ve yöntem kabul etmeyiz” gibi bir anlayışımız yoktur. Selef-i salihin “Allah Teâlâ’ya giden yollar mahlukatın nefesleri sayıncadır” demişlerdir.

Eşyada asıl olan mübahlıktır. Yeter ki yasaklanmasın, faydalı her yolu dener, her ilim ve hikmetten faydalanırız, mucidi kim olursa olsun. Yeter ki İslam’a doğrudan ters düşmesin.

Şimdi soru şu: acaba siyaset yoluyla da bir hizmet olur mu?

Biz bu konuyu “Laik Sistemde İslamî Siyaset Sorunu” kitabımızda enine boyuna işlemiştik. Ancak burada konuyu yerine oturma açısından kısa bir özet bilgi sunalım: Bu meselede bu ülkede üç görüş vardır:

1- Parti ve siyaset çağın cihat şeklidir, olmazsa olmaz bir araçtır.

2- Batıl sistemlerde siyaset ve partiler şirktir, kaçınmalıyız.

3- Siyaset ve partiler ana davamız ve hedefimiz değildir. Ancak İslam Davamız için dinimize yakın bir parti olursa veya bir partiyle anlaşma yapılır da bize bazı hizmetler sunmaya veya zararlardan korumaya söz verirse, o parti davamızın menfaat ve maslahatı için kullanılabilir

Önemli Uyarılar

Biz 3. görüşten yanayız. 1. ve 2. görüşte olan kardeşlerimize bir çift sözümüz ve çok önemli uyarılarımız var. İnşallah tevazu gösterir de lütfedip dinlerler, inşallah akıllarına yatar da ders ve ibret alarak katılırlar.

Ey "parti ve siyaset çağın cihat şeklidir, onsuz olmaz" diyen kardeşlerimiz, biliyoruz ki sizin de asıl amacınız İslam'dır. Lütfen parti olarak sizin safınızda olmayan kardeşlerinizi davet ederken olumlu, ılımlı ve yapıcı bir üslup kullanınız, kırıncı ve kaçırıcı olmayınız. Asla "particilik hastalığına" yakalanmayınız. Bu hastalığın sebebi, partiyi araç olmaktan çıkarıp amaç haline dönüştürmektir. Hastalık belirtileri ise, İslam'ın haram kıldıklarını farkında olmadan kendinize helal kılmaktır. Öyleyse şu ölçülere hassasiyetle bağlı kalmalı, bu konuda kendimizi ve çevremizi sık sık gözlemlemeli ve hesaba çekmeliyiz:

İslam'da bir Müslüman için dedikodu, gıybet, tecessüs, sui zan, iftira, hakaret, aşağılama, alay etme, haberleri araştırmadan kin ve nefret duyma, sövme, ara bozma, kendini övme ve beğenme, kibir, gurur, tefahur, kendini tezkiye, yani temize çıkarma, başkalarını tekfir, tefsik, başkalarını cehennemde görerek kendini garanti cennetlik sayma vs. haram kılınmıştır.

Müslüman mütevazi, alçak gönüllü, kardeşlerini sever ve değer verir, her işini ve sözünü ihlas ve

samimiyet açısından değerlendirir, kalp kırmaz, gönül incitmez olur. Aklı başında bir Müslüman büyük lokma yemeli, ama “kimin sırttan geçip geçemeyeceği” gibi büyük laflar etmemeli. İslam büyük bir dava, cihat azim bir iştir.

Cahili sistem içinde, onun icazet verdiği kadar parti kurarak dolgun maaşlarla, lojman ve arabalarla, insanların teveccühü ve alkışlarıyla, şan ve şöhretle yaşayarak dünyasını zevk-ü sefa ile sürdürenler, başkalarına İslam ve cihat hakkında ders vermeye utanmalıdır. Millete asla tepeden bakmamalı, asla aşağılamamalı, aksine aldıkları oydan ötürü velinimetleri olan halka daima teşekkür ederek hizmet etmeye çalışmalıdırlar. Bilgi, amel ve cihat konusunda küçük çocuk seviyesinde kalmış olanlar önce bir alimin önüne diz çöküp kemal-i edeple oturmalı, İslam’ı öğrenmeli, nefsini terbiye etmeli, sonra da asla boyundan büyük laflar etmeden, edebiyetle söze sohbete karışmalıdırlar. İslam’da krallık da yoktur, veliahtlık da.

Sonuçta hepimizin davası İslam'dır. Biz batıl bir sistemde bir araç olan partiyi asla amaç ve dava haline getirmemeli, kendimizinkini överken de, başkalarınınkini yererken de insafli ve itidalli olmalı, asla ölçüyü kaçırmamalı, haddi tecavüz etmemeliyiz. Çünkü sistem içinde partinin yeri, varlık ve hikmet sebebi bellidir.

Ey "batıl sistemlerde siyaset ve partiler şirktir, kaçınılmalıdır" diyen kardeşlerimiz, size olan tavsiyemize gelince, içtihadınızı bir kere daha düşününüz, zarureten siyaseti kullanmayı faydalı bulan Müslüman

kardeşlerinizi "kafir" ve "müşrik" saymayınız, bu çok büyük bir ithamdır. Bütün sevgi ve saygı bağlarını koparır atar. Bu yüzden hem kendi imanınızı, hem de kardeşlik hak ve hukukunuzu iyi koruyunuz. Çünkü, eğer zaruretler zorlar da bir parti kurma veya kurulu bir parti ile anlaşma davamıza hizmete vesile olabileceksen, bunun bir kıymet-i harbiyesi, bir değeri ve faydası olacaksa, hepimiz olmasa da en azından bir kısmımız, asıl davamıza zarar vermeden onunla iştigal edebiliriz. Bu içtihadı da "zaruretlere göre hareket etme" sayarak asla "küfür" ve "şirk" diye niteleyemeyiz. Nihayet sizinki de bir görüş, bir içtihatır, bizim ki de. Her iki görüşün de hataya ve sevaba ihtimali vardır. İnkâr yerine saygılı olmalıyız.

Elbette bu acizane tavsiyelerimiz, bizi bağışlasınlar, davamızı anlatan alimlerimizi, hocalarımızı, mücahitlerimizi, mürşitlerimizi de bağlar. Onlar da daima kardeşliğimizin gereğini yapmalı, kalbin ve dilin doğru olmasına dikkat etmeli, alay, aşağılama, hakaret, gıybet, nemime, su-i zan, tecessüs ve benzeri haramlardan kaçınmalı, aziz ömrümüzü ilim, amel, ahlak ve cihatta tüketmeliyiz.

Bu bölümde davamızı bütün çıplaklığı ile ortaya koyduk. Kitabımızın ana konusunu ve asıl maksadını belirledik. Şimdi sıra, bu konunun teknik kavramlarını ve detaylarını görmeye geldi. Aslında asıl davada ve ilkelerde anlaşmak kolaydır. Nihayet ağırlıklı muhatabımız Müslümanlardır. Allah Teâlâ'nın muradı

olan İslamiyete iman ve teslimiyetin gereğine, yapar veya yapmaz, hiçbir Müslümanın itirazı olamaz. Esas zor olan anlaşma ve uzlaşma, ayrıntılara girince başlıyor. Önümüzdeki bölümlerde bunu örnekleri ile yazmaya gayret edeceğiz. Rabbim başarılı kılsın ve doğruya hidayet eylesin. Amin.

SİYASET VE İSLAM

Çok Önemli Kavramlar

Biz bazı kitaplarımızda devlet, sistem, siyaset, demokrasi, laiklik, sekülerizm, aydınlanma, modernizm gibi kavramların neyi ifade ettiğini uzun uzun açıklamış, hatta bazılarının hakkında özel kitaplar yazmıştık. Şimdi burada aynı kavramlar geçince tekrara düşmek istemiyor, kısa bir hatırlatma ile yetiniyoruz.

Devlet ve İslam

Bilindiği gibi devlet, belli bir ülkede (toprak, vatan unsuru), meşru egemenlik iddiasıyla (hakimiyet unsuru), o ülkede yaşayan bütün insanların (halk unsuru) hak, görev, sorumluluk ve davranışlarının kontrolün elinde tutan siyasal kurumdur. Bu kurum ülke içinde ihtiyaç duyulduğu için var olan bütün kurumların toplamını ifade eder. Bu devlet içinde halkın tümünün başında “dvlet

başkanı” vardır. Bu İslam Devletinde “Halife” olarak nitelendirilirken, bu sistemde “cumhurbaşkanı” olarak isimlendirilir. Onun üst düzey yardımcılara da genellikle “devlet adamı” denir. Bunun en yaygın ifadesi, “devlet memuru” tabiridir.

Devlet kendisini teşkilatlandırarak iş ve işlemlerini gerçekleştirir. Modern devletlerde devletin erkleri yasama, yürütme ve yargı olarak birbirinden bağımsız işlevlerini sürdürürler.

Biz devletin idare edilmesine, toplumun tüm ihtiyaçlarının karşılanarak yönetilmesine “siyaset” diyoruz. Aslında her vatandaş vergi vererek, askerlik yaparak vs. bir şekilde siyasal bir görevi yerine getirirler. Ama bizde siyaset ve siyasetçi denince daha çok partiler aracılığı ile seçilerek devlet işlerini yürütme görevini üstlenen, veya bunun için atamalar yapmak suretiyle insanları istihdam eden, böylece siyasi yol ve yöntemlerle halkı idare eden insanlar akla gelir.

Ülke içinde bu tür hizmetlerin yürütülmesi daha çok anayasa ve yasalarla belirlenmiş belli haklar ve sorumluluklar doğurur. Seçme, seçilme, memur olma veya kamu hizmetlerinden faydalanma gibi hususlar, birer siyasi haktır. Bireyler bu haklarını kullanmada özgürdürler.

Siyasi hakların başında hiç kuşkusuz siyasi parti kurma veya bunlara özgürce üye olma, seçme ve seçilme hakları gelir. İnsanların hepsi birden devlet ve siyaset görevlerine doğrudan katılamayacağına göre, aralarından

seçtikleri temsilcilerle bu yönetim işlerini yapmaları kabul edilmiştir. Buna “temsili demokrasi” denir. Siyasi partiler, anayasa ve kanunlarda belirtilen temel esaslara ter düşmemek kaydıyla, serbestçe kurulurlar.

Siyaset Ve İslam

Arapça "sase" fiilinden türetilmiş; seyislik, at idare etmek, ülke yönetimi gibi anlamlara gelen bir kavramdır. Bu kavramın Batı dillerindeki karşılığı, Yunanca "politica" sözcüğüne dayanmaktadır. Politica Yunanca'da, siyasal şeyler; vatandaşlık hakkına ilişkin şeyler; devleti, devlet yapısını, siyasal rejimi, cumhuriyeti, egemenlik hakkını ilgilendiren her şeydir.

Siyaset, Osmanlı literatüründe şu anlamlarda kullanılmıştır: 1) Hükümet, ülke idaresi, 2) Cezaya müstehak olanların cezasını vermede şiddet göstermek (erbab-ı hükümette siyaset elzemdir), 3) Ceza, mücazat, cümle idam cezası (siyasete uğramak, meydan-ı siyaset), 4) Reayanın işlerinin düzenlenmesi için hikmet-i hükümet iktizasından olan icraat, 5) Devletler arasındaki münasebet ilmi, diplomasi.

Siyaset Türkçe'de, devlet işlerini düzenleme ve yürütme sanatı; bir amaca ulaşmak için düşündüğünden başka türlü konuşup davranarak işini yürütme; ülke, devlet, insan yönetimi gibi anlamlarda kullanılmaktadır.⁵

---

⁵ Bkz. Bilâl Eryılmaz , Sosyal Bilimler Ansiklopedisi, Risale Yayınları, “siyaset” md.

Siyasetin, batıda sistematik bir biçimde incelenmesinin Yunanlı düşünürler, Eflatun (M.Ö. 437-347) ve Aristo (M.Ö. 384-322) ile başladığı kabul edilir. Bu düşünürler siyaseti, toplumu etkileyen genel konulara ilgi, ya da kamu yararına yönelik faaliyet biçiminde tanımlamışlardır. Eflatun ve Aristo, toplumu etkileyen genel konuları, yani kamu çıkarını, özel çıkarlara göre ahlâken üstün görmüşlerdir. Aristo'ya göre "polis" ya da kent-devleti, kamu yararını, yurttaşlık değerlerini ve ahlâki olgunluğu gerçekleştirmek için kurulmuştur. Aristo, "insan, mahiyet itibariyle siyasal bir hayvandır (zoon polilikon). Polis'te yaşamak onun tabiatındandır. İnsan ancak polis'te en yüksek moral değerlerine ulaşabilir" demektedir. Aristo'nun bu anlatımları, bazı siyaset bilimlerinde, siyasetin en geniş ve hatta çağdaş yorumu olarak değerlendirilmektedir.

İslâm düşünürleri siyaseti, sosyal hayat için vazgeçilmez yararlı bir uğraş olarak yorumlamışlardır. Örneğin İmam Gazâli'ye (1058-1111) göre siyaset, yaşayabilmek için zorunlu işler arasında yer alan şerefli bir meslektir; toplumun sevgi, saygı, yardımlaşma ve beraberliğini sağlama aracıdır, insanlığı ıslah ile dünya ve ahirette selamete ulaştıracak doğru yolu gösteren bir faaliyettir. Selçuklu veziri Nizâmülmülk, devlet yönetimine ilişkin olarak yazdığı ve Sultan Melikşah'a sunduğu ünlü eserine "Siyasetnâme" adını vermiştir. Bazı Batılı kaynakların Toplum Bilimi (sosyoloji)'nin kurucusu saydıkları İbni Haldun (1332-1406) ise siyaseti,

"devlet yönetiminde izlenen yol (idare usulü)" olarak tanımlamıştır.

1950'lerden sonra, siyaset anlayışında Önemli bazı değişiklikler olmuştur. Bilim adamları, yasama, yargılama ve yürütme organlarının kendi başlarına var olmadığı, biri diğerinden ya da toplumdaki diğer siyasal örgütlerden (siyasal partiler ve baskı grupları gibi) bağımsız olarak işlemediğini vurgulamışlardır. Formel bir kurum olan devlet ile birlikte diğer siyasal kurumlar, toplumun sosyal ve iktisadi yapısı, değer yargılan ve normları "siyasal sistemi" oluşturmaktadır. Bu nedenle, yasal-kurumsal yapının yanında, siyasal gruplar, halk hareketleri, siyasal kayıtsızlık, siyasal katılma, karizmatik liderlik gibi konuların incelenmesi ve değerlendirilmesi zorunlu olmuştur.

Toplumunu ilgilendiren kararlar, siyasal iktidar tarafından alındığı ve onun tarafından uygulandığı için, siyasal faaliyetlerin amacı, iktidarı ele geçirmek, ya da etkilemektir. Bu nedenle bazı düşünürler siyaseti, "iktidar mücadelesi" olarak nitelemişlerdir. Ülkedeki siyasal rejimin çoğulcu bir nitelik taşımadığı ve siyasal iktidarın, belirli bir azınlık grubunun elinde olduğu durumlarda siyaset, aslında bir savaştır, bir mücadeledir. Çünkü iktidar, bunu elinde tutanlara toplum üzerinde haksız olarak egemenlik kurmaya ve bu egemenlikten kendi çıkarları için yararlanmaya imkân sağlamaktadır. Böylece iktidar ve dolayısıyla siyaset, azınlığın çoğunluk üzerinde imtiyazını sürdürme aracıdır. Böyle durumlarda,

çoğunluk da, çeşitli yöntemler kullanarak imtiyazlı azınlığın iktidarını değiştirmek için mücadele eder.

Siyasal rejim konusunda genel bir kabulün olduğu ve demokratik bir yönetimin bulunduğu ülkelerde siyaset, yarışma, uzlaşma ve işbirliğini gerektiren bir faaliyet olarak değerlendirilmektedir. Bu tür ülkelerde de siyasetin amacı, iktidarı ele geçirmektir. Ancak bu ele geçirme mücadelesi, demokratik usuller çerçevesinde yürütülmektedir.⁶

Bütün bu anlatılan siyasi işlemler İslam fıkıhı, onun muamelatı ölçü alınarak yapılırsa, meşhur adı ile ifade edersek İslam Şeriatı esas alınarak yapılırsa, yani ülke İslam Hukuku ile yönetilirse, buna “şer’î siyaset/siyaset-i şer’iyye” denilir. İslam ülkesinin gerçekten bir İslam ülkesi, yani “darü’l İslam” olabilmesi için, o ülkenin ve halkının İslam’ın getirdiği kanun ve kurallara göre, yani fıkıh ve şeriata göre yönetilmesi şarttır. İslam hukukunun uygulanmadığı yer, teknik tabiriyle “darü’l İslam” değil, “darü’l küfür” veya “darü’l harp”tir.

İşte bu noktada İslam ve siyaset ilişkileri devreye girmektedir. Ancak bunu görmeden önce birkaç anahtar kavramı daha hatırlayalım isterseniz.

Laiklik ve İslam

Bilindiği gibi İslam, devlet ve toplumu idare edip yönlendirecek ve düzenleyecek kendine özel kanunları

---

⁶ A.y. Ayrıca bkz. Cemal Nar, *İslam’da Devlet ve Siyaset*.

olan bir dindir. Laiklik ise devlet yönetiminde ve toplumun düzenlenmesinde dini reddeden, dışlayan, dinsiz bir yönetim isteyen yönetim biçimidir.

Aslında laiklik Batıda “din ve vicdan özgürlüğünü sağlamak, din, inanç ve mezheplerin birbiri ile çatışmasını önlemek, insanların bu konularda seçimlerini serbestçe yapabilmelerini sağlamak, çoğunluğun azınlığa baskısını önlemek ” için bulunmuş bir yöntemi ifade eder. Batı buna muhtaçtı ve bu açıdan laiklik ona fayda sağladı. Çünkü Batıdaki din ve mezheplerde zaten bir şeriat, yani dünyayı yönetecek kanunlar, yasalar yoktu. Kilise ve adamları güya tanrı adına devlet ve insanları keyfince idare ediyorlardı. Laiklik onların elinden bu yetkiyi, dolayısıyla sağladıkları gücü aldı ve kendi sınırlarına çekti. Devlet, belli bir din ve mezhebin dışında kaldığından, onların arasında olabilecek kavgaları da tarafsız durarak önledi. Bu haliyle laiklik Batı için bir fayda sağladı ise de, siyasetin, dolayısıyla devletin büsbütün dinden ve kiliseden uzak kalmasını başaramadı. Bugün hala din ve kilise Batıda her cihetten olduğu gibi siyaset ve seçimlerde en etkin güçlerdendir.

Laiklik devlet yönetiminden İslam Şeriatını kaldırmak, dini dünya işlerine karıştırmamak, dünya işlerinde dini yok saymaktır. Bu açıdan bakıldığında laikliği uygulamak, islam fıkıh ve hukukunu, meşhur adıyla İslam Şeriatını devletten dışlamak, atmak, yok saymak olunca, bu uygulama İslam açısından dinsizliktir. Çünkü İslam, imanı, ibadetiyle, hukukuyla ve

ahlakıyla bir bütündür, bölünüp parçalanamaz. Hem de İslam Müslümanlara, ilahi kanunları alıp almama, uygulayıp uygulamama muhayyerliği vermez. Böyle bir seçeneği asla kabul etmez. İnsan ya İslam Şeriatını inanarak hayatında ve devletinde uygular ve böylece Müslüman olur, veya atar, uygulamaz, kafir olur. Bu yüzden muharref hıristiyanlık gibi dünyaya dönük kanunlar içermeyen dinlerde laiklik uygulanması olur, ama İslam gibi hem dünya, hem de ahiret işlerini beraberce düzenleyen dinlerde laiklik uygulanamaz. Eğer uygulanmaya kalkılırsa, bu İslam ile savaştır.⁷

Sekülerizm ve İslam

Sekülerizm ya da sekülerleşme dünyayı, din ve ahiret düşüncesi olmadan yaşamayı ifade eden bir kavramdır. Bir başka ifadeyle insanın dünya hayatını bildiğince ve keyfince yaşamasını ifade eden bir kavram. Laiklik ile yakınlığı, dinin sosyal yapıdaki otorite ve geçerliliğini yitirmesidir. Sekülerizm laiklikten de ötededir. Tıpkı devlet gibi bireylerin de aklen, kalben ve hissen dinî ve metafizik bağlarından kurtulması ve dinin bir vicdan meselesi haline gelmesidir. Bunun bir adım ötesi ateizmdir. Yani din ve tanrı tanımamak. Bu açıdan bakıldığında ona laikliğin arka planı diyebiliriz herhalde. Laikliğin tabii neticesi batıda sekülerizm'i oluşturur.

---

⁷ Daha fazla bilgi için bkz. Cemal Nar, *Laiklik Sorgulaması, Sistem Ve Şeriat*.

Ateizme ise insan aklının, kalbinin ve ruhunun tahammülü yoktur. Bu yüzden ateist topluluklardan behsedilemez. Onlar hep birer münferit vak'a olarak kalacaklardır.

Türkçeye sekülerleşme olarak da çevrilen bu kavram, aslında “dünyevileşme” demektir. Yani din ile olan bütün bağları koparma, dini hayat dışına atma, onu yaşam biçiminde bir değer olarak görmemdir.

Buna göre sekülerleşme, dinî olan, din ile ilgilendirilen bütün değer, ilke ve ölçülerin bireysel ve toplumsal hayatın dışına atılması, öte dünyadan alakasını tamamen kopararak, bütün bütün ahiretten bağımsız bu dünya hayatını dilediğince yaşama düşüncesi veya yaşam tarzıdır. Kısaca farkı görececek olursak sekülerizm, dinsiz yaşam biçimidir. Laiklik ise bu yaşam biçiminin siyasal örgütlenme şeklini ifade etmektedir.

İslam’da “dünya”, dikkat çekici bir kavramdır. Bir yandan Allah Teâlâ’nın yaratıcılığındaki ilim, kudret, tekvin, irade, azamet ve ihtişamı gösteren muhteşem güzellikte ve her zerresi ile bir nimet olan bu dünya, baktıkça yaratıcısından haber veren bir mesaj, nimetlerini kullandıkça da halikına şükrün gereğini söyleyen bir hitaptır. Okudukça marifet ve ilahiyyat fıskıran “kitab-ı kebîr-i kâinattır.”

Ama bir yanıyla da, yani lezzetler, şehvetler, cazibedar yanıyla da kulu Allah’ından alan, yaratıcısını unutturan bir fettandır. Kur’an ve sünnet bu yönüyle ona dikkat çekerek “dünya sevgisi/hubbu dünya” illetine karşı

insanları uyarmıştır. Resulullah (sas) Efendimiz de ümmeti hakkında dünya sevgisinden çok korkmuş ve ikaz buyurmuştur. Bugün bu gerçek, “dünyevileşme” kavramıyla ifade edilmektedir.

İşte geçmiş ümmetleri de helak ettiği kutsal kitaplarımızda beyan edilen bu dünya sevgisi, insanı Allah Teâlâ'nın ibadet ve zikrinden uzaklaştırması ve haramlara, günahlara, şehvet ve zulümlere sebebiyet vermesiyle lanetlenmiştir. İşte sekülerizm denilen bela, buna bir de küfrün eklenmesiyle katmerleşmiş olan “dünyevileşme” olgusunun ta kendisidir. Yani dünya sevgisi ile ona kul köle olma, bunun neticesinde Allah Teâlâ'yı ve ahireti unutma belası.⁸

Aydınlanma Ve Modernizm

Bu kavramları kısaca görmek, konumuzu anlamada anahtar gibi iyi gelecektir inşallah.⁹ Bu başlıkta sayılan üç kavram da laiklik ve sekülerizme yoldaş kavramlar olarak devreye girerler.

“Aydınlanma”. Aydınlanma kavramıyla genel olarak anlatılmak istenen insanın geleneksel görüşlerden, otoritelerden, bağılıklardan, inançve önyargılardan aklıyla kendisini kurtarıp ve yine akla dayanarak hayatı kavramaya ve düzenlemeye çaba göstermesidir. Özel

⁸ Bu konuda geniş bilgi için bkz. Cemal Nar, *İnançta Kirlenme*.

⁹ Bu konuda daha fazla bilgi almak isteyenler bizim *İnançta Arınma, İnançta Kirlenme, İslam'da Devlet ve Siyaset, Bu Sistemden İslam'a, İslam Sancısı* kitaplarımıza bakabilirler.

anlamında XVII. ve XVIII. yüzyıldan itibaren Batı düşüncesinde, Kilisenin teolojik ve Skolastik anlayış ve zihniyetiyle mücadele ederek insan ve evren konusunda aklın bağımsızlığını ve belirleyiciliğini esas alan öğretiyi “aydınlanma” adı verilir.¹⁰

Görüldüğü gibi aydınlanma, ilim öğrenmede ve sosyal hayatı yaşamada dini, vahyi, kutsal kitap, semavi inanç ve şeriatları reddeden, bunları batıl ve hürufa sayan bir anlayıştır. Aydınlanma, insanın kendi duyu organları ve aklının dışında, insanın hayatını biçimlendirecek hiçbir ilke ve değer, yani, din, kitap, süünet, şeriat vs. kabul etmeme anlayışıdır. Aydınlanma kavramını Antik Çağ'a kadar götüren ve bir “Yunan Mucizesi”nden bahsedenler varsa da bu anlayış 17. Yüzyılın başından itibaren Batı dünyasını etkilemeye başlamış, günümüzde ise bütün bütün egemen olmuştur.

İsmai Kılıoğlu şöyle der: “Özet olarak aydınlanma çağı, felsefede skolastik kavramlardan ve dogmatik tartışmalardan aklın belirleyiciliğine olan güvene; dinde imana dayalı bir anlayıştan salt akla dayalı bir din anlayışına; politikada monarşik ve teokratik bir yönetimden insanların (topluma) faydasına hizmet edecek bir yönelime; eğitimde dini bir eğilimden insanın kendi yetilerini özgürce geliştirebileceği bir eğitim anlayışına; Özetle dini bir dünya görüşünden insan yapısı ve seküler bir dünya görüşüne geçiş anlamına gelir.”¹¹

¹⁰ Bkz. Sosyal Bilimler Ansiklopedisi, Risale Yayınları: 1/102-105.

¹¹ A.y.

Bu düşüncenin zaman ile bağlantılı ifadesi için “modern” kelimesinden “modernizm / modernite” kavramı türetilmiştir. Bu düşüncelerin kökleri Batıda “pozitivizm” olarak isimlendirilen felsefi akıma kadar uzanır ve oralardan beslenir. Az sonra onu görmeye başlayacağız. Ama önce bu gördüğümüz kavramlar hakkındaki hükmümüzü verelim:

Eğer bu üç kavramla gelen anlayış, yani laiklik, sekülerleşme ve aydınlanma zihniyeti, her ne kadar dilde dinlere karşı saygılı olduklarını söyleseler de bu bir kibarlık gösterisinden öteye gitmez. Çünkü dini inkar ve küçümseme, faydasız bulma ve sosyal hayattan dışlama bu birbirini besleyen üç görüşün de ortak tavrıdır. Bu yüzden İslam da bu görüşleri açıkça küfür sayarak reddeder. Böyle inananlar İslam dinine göre kafirdirler. Müslümanların korkusundan kendilerini Müslüman gösteriyorlarsa, açıkça “münafık” olurlar.

Son olarak şu hükmü de açıkça ifade edelim ki bu zihniyetler ister tek tek, ister hep beraber bir devletin temel görüşü ise, o devlet İslam ile çatışma içinde olmaya mahkumdur. İşte İslam toplumlarında sorun da buradan kaynaklanmaktadır. Laik devlette siyaset yapmak demek, zıtların çatışması demektir. Bir başka ifadeyle, “yasak alanda yol almaktır.”

Pozitivizm

Pozitivizm, deneyle gerçekleşmemiş olan hiç bir şeyi kabul etmeyen, araştırmaları olgulara, gerçekliklere dayandıran, metafizik açıklamaları teorik bakımdan imkansız ve uygulanırlık yönünden faydasız gören, deneyle ispatlanamayan soru veya sorunları spekülâtif olarak niteleyen felsefe öğretisi ve akımıdır. Özel olarak Fransız sosyolog ve filoz-fu Auguste Comte'un felsefesidir. Pozitif kelimesini 1830 da ilk kullanan Saint Simon ise de felsefeye ve bilime kazandıran Comte'dur. Ona göre pozitivizm demek olan pozitif felsefe, pozitif bilimlerin bütünü temel alınarak oluşturulan felsefi sistemdir.

Comte'un "üç hal" yasası dediği durum burada sözkonusu olmaktadır. İlk halde evrendeki olguların din-tanrı tarafından yönetildiğine inanılır. İkinci halde metafizik düşünce vardır. Buna göre ilk düşünüş şeklindeki tanrılar ve arzuları, öfkeleri gitmiş, onun yerine soyut güçler, kuvvetler, gizli nitelikler biçimi gelmiştir. Üçüncü hal ise "pozitif düşünme" şeklindedir. Yani metafizik dönemin anlaşılmaz, kavranılmaz kendiliklerin, birer gerçek kabul edilen soyutlamaların sözde şeyler oldukları anlaşılır. Dolayısıyla bu dönemde, metafizik düşünüşteki güçlerin yerine "olguların yasaları", etkin neden yerine "şart" kavramı geçecektir. Yani teolojik ve metafizik düşünüş şekillerinden geçerek pozitif safhaya ulaştıran ilerleme, olguların kesin

yasallığıdır. Bilimlerin her biri de aynı süreci izlerler, ama bu aynı zamanda olmayabilir.¹²

Biraz daha açık ifade edersek pozitivism, dini aslı olmayan bir hurafe olarak kabul eder. Ona göre dinin hiçbir ilmî kıymeti yoktur. Akıl ve bilim dini reddeder. Tarih içinde insanlar anlayamadıkları olayları “tanrı” diye bir güç uydurarak ona bağlamış, ona nispet etmişler ve böylece korkularından kurtulmuşlardır. Zaman içinde insanın bilgisi geliştikçe din diye uydurduklarının aslı olmadığını anlamıştır. Böylece bir zamanlar korkudan uydurduğu tanrıyı gerçek bilgi ile öldürüp ondan kurtulmuştur. İnsan “özgür” olmak istiyorsa dinden ve tanrıdan kurtulmalıdır. Yoksa insan özgürlüğüne kavuşamaz, iradesini bağımsız olarak kullanamaz.dogmaların ve hurafelerin esiri, kölesi olur.

Bu düşünceye sahip olanlar, “Hayatta en hakiki mürşit, ilimdir” diyerek bu sözü Okullarında mecburî eğitim olarak işlemişler, nesillerini diden ve imandan uzak olarak yetiştirmeye çalışmışlardır. İyice bakılırsa bu söz aslında aydınlanma ve moderniteyi çok güzel ifade eder. “Yani hayatta en hakiki mürşit, yani insana yol gösteren rehber, kılavuz, lider, önder, Müslümanların zannettiği gibi din değil, vahiy değil, semavî, ilahî bir kitap olan Kur’an değil, onun içinde anlatılan şariat değil, onu tebliğ eden, yorumlayarak anlatan, uygulayarak gösteren Peygamber değil, onun sözleri olan hadisler

---

¹² Bkz. Sosyal Bilimler Ansiklopedisi, “Pozitivism” md. Risale Yayınları.

değil, sadece ilimdir. Labaratuvarda deneyi yapılarak ispatlanan ilimdir. Madem ki tanrı ve dini labaratuvara giremiyor, o zaman aslı olmayan bir hurafedir ve okula da girmemesi gerekir.” Böyle bir düşüncenin küfür olmasında hangi Müslümanın şüphesi olabilir?

Bizim tarihimizde modernizmin ve aydınlanmanın da tarihi sayılan pozitivizm, “Tanzimat Dönemi” ile başlar. Gülhane Hattı Hümayununun hazırlanması ve yürürlüğe girmesinde etkin olan Sadrazam Mustafa Reşit Paşa'ya gönderdiği özel mektubunda Comte, "teolojik dönemi" yaşayan Türkiye'nin “Pozitif dönem”e geçmesini tavsiye eder. Aynı zamanda kurduğu “insanlık dini”nin kabulünü teklif ederek. Ülkemize Pozitivizmin kapısı böyle açılır.

Daha sonra Sadrazam Mithat Paşa, Paris'teki Pozitivist Mahfiller ile ilişkide bulunur. Bu yıllarda, yani Tanzimat sonrası yıllarında kurulan gizli dernekler ve üyeleri, belli oranda pozitivizmin etkisinde kalırlarsa da, asıl olarak Pozitivizmi Beşir Fuad, Ahmed Rıza, Salih Zeki, Rıza Tevfik, Hüseyin Cahit Yalçın, Ahmet Şuayip, Ziya Gökalp savunurlar. Fakat Pozitivizme taraftar gözüken veya onu kabul edenlerin felsefi anlamda pozitivizm ile pozitif bilimleri sürekli karıştırdıkları, bu arada önemle belirtilmelidir.

Fakat şu da var ki Pozitivizm, îslam'ın açıkça reddedilmesinin göze alınmaması nedeniyle, genel olarak bir paravan şeklinde de kullanılagelmiştir. Nitekim Cumhuriyet döneminde Pozitivizmin kavranması daha

çok bu yönde olmuş ve 1940'larda başlatılan Batı klasiklerinin çevirilerinde Comte'un eserlerine, sözgelimi Pozitivizmin İlmihali'ne özel bir ilgi gösterilmiştir. Oysa Comte ve eserlerinin çevrilmesinden önce Türkçeye kazandırılması gereken çok daha önemli düşünür, bilim adamı ve eserlerinin bulunduğu açıktır. Mesela Kant'ın, Hegel'in eserleri böyledir.

Şu da belirtmelidir ki, Comte'un kaba pozitivizmi 1940'lardan itibaren Türk Milli Eğitiminde, kültüründe, düşünce ve sanat alanlarında ve üniversitelerde yoğun bir şekilde teşvik edilmiştir. Bunun sonucu olarak da dar ufuklu, insanı, kültürü, toplumu ve tarihi sığ ve önyargılı değerlendiren bir garip zihniyet ortaya çıkmıştır. Türk kültür hayatının bu zihniyetten dolayı uğradığı kayıp ürküntü verici boyutta olmuştur, denebilir. Üstelik pozitivizmin teşvik edilmesine rağmen bilim ve teknik alanda inceleme, araştırma ve buluş ürünlerinin ortaya çıkmaması, üzerinde ayrıca durulacak bir husustur.¹³

Az önce “Pozitivizm, İslam’ın açıkça reddedilmesi” olduğunu ve Osmanlı aydın ve idarecilerinin bunu göze alamamaları yüzünden genel olarak “dinsizlik” yerine bu kavramın bir paravan şeklinde de kullanılageldiğini belirtmiştik. Pozitivizmin bütün dinleri hurafe sayarak reddettiğini görmüştük. Şimdi de İslam’ın onu nasıl “dinsizlik”, “kafirlik” ve “cahiliyye” saydığının kısaca delillerini görelim. İslam’a göre ilim öğrenme yolu üçtür: duyu organları, akıl ve vahiy. Bilindiği gibi vahiy, ilahî

---

¹³ A.y.

sözlerdir. Yani “Tanrı Buyruğu”. Yani Kur’an. Yani İslam dininin ilk kaynağı. İslam’ın ikinci kaynağı ise hadis-i şeriflerdir. O da “vahy-i gayr-i metluv” sayılır. Yani “din ile ilgili” hadislerde fikir ve lafızlar, Kur’an gibi Allah’tan olmasa da, fikirler yine bilgi olarak Allah’tan, ama ifade biçimi olan lafızlar, yani kelimelerin dizilişi Resulullah (sav) Efendimizdendir.

Bu bakımdan İslam’ın ilk bilgi kaynağı olan Vahyi ilim öğrenmede bir yol ve yöntem kabul etmemek, inkardır, küfürdür. Bizimle kafirler arasındaki en büyük fark zaten budur. Bu açıdan “aydınlanma” bize göre “karanlıkta kalmadır”. Yani “küfür” ve “cahiliyyedir.” “Pozitivizm” de tıpkı onlar gibi “gavurluğun maskesi”dir.

Konumuzun Can Damarı

Bu anlamda baktığımızda korkunç bir gerçekle burun buruna geliriz: Bu laik, seküler, materyalist ve pozitivist sistemde İslamî siyaset ve partilere izin yoktur. Kömünizm, faşizm dahil her düşünceye parti kurma ve devlete talip olma imkanı yasal olarak vardır, ama İslam’a asla ve kat’a bu yasal hak ne tanınır, ne de izin olarak verilir. Ne anayasa, ne de tali yasalar İslamî bir siyasete ve parti kurmaya izin vermezler. Gerekçeleri de laiklik ilkesidir.

Ancak severek dinlerini kabul eden Müslümanlar, sistem istedi diye dinlerini terkedecek ve kafir olacak değillerdir. Üstelik kendilerine yasak olan bu alanda

siyaset yapmaya da bir şekilde çalışacaklardır. Normal zemin buna izin vermiyorsa, onlar da ya yer altına çekilecek, ya da anormal yollarla siyaset yapacaklar, halkı takmayan kudurgan yasaların eli sopalı saldırganlarına takılmamak için çalılıyı dolaşacaklardır. Yani hukukun arkasından dolaşacak, yasaları istismar ederek kendilerine yasak alanda bir yol açmaya çalışacaklardır. Haklarını gasbeden zalimlere teslim olmayacak, yasal kılıflar bularak haklarını almaya uğraşacaklardır.

Bu ise “takiyye”, “gizli ajanda”, “kalpteki, içteki asıl niyet” gibi tabirlerle kınanarak ifade edilen, sağlıksız, özgürlüksüz, kaypak bir alanda siyaset yapmak demektir. Bu durum insan haklarına, düşünce ve ifade hürriyetine, din ve vicdan özgürlüğüne aykırı bir durumdur. Bir devlet ve toplum için bundan büyük bir sorun, bundan çirkin bir ayıp olamaz.

Sözde milli iradeye, halkın iradesine, milletin hakimiyetine, egemenliğin kayıtsız şartsız millete ait oluşuna saygılı ve bağlı olduğunu iddia eden bu sistem, münafıklıktan vazgeçerek, kendini bu ayıptan, bu hak, hukuk ve özgürlükler adına utanç verici aşağılık durumdan kurtarmalı, bu büyük sorunu evrensel ölçülere uyarak aşmalı idi. Bu zamana kadar olmadı. “Saygılı” görünüp “saygısız” davranma “münafıklık” ve “takiyeciliğini” sergiledi. Üstelik bugüne kadar yetiştirdiği Batıcılığa şartlanmış taklitçi donuk kafalarıyla yakın zamanda bu gidişten vazgeçeği de yok

gözükmektedir. Çünkü kurulu düzeni savunan statükocu münkir partiler bu durumdan karlı çıktıkları için memnundurlar.

Öyleyse biz bu sancıyı daha çok çekeceğiz demektir. Zaten bu kitabın amacı da o sancının uygulamada vaziyetini göstermeye çalışmaktır. Akıl için yol birdir. Bir hastalığın tedavisi için önce hasta olduğunun farkına varmak, sonra hastalığı teşhis etmek, en sonunda da uygun ilacı bularak usulünce kullanmak gerekir.

LAİK SİSTEMDE DİNDAR PARTİ SORUNU

Siyasî Partiler Ve İslam

Davut Dursun'un, Sosyal Bilimler Ansiklopedisi için yazdığı makaleye şöyle bir göz atmak, siyasal partiler hakkında bize derli toplu bilgiler verecektir. Biz oradan bir hülasa çıkarmak istedik sizin için.

“En genel biçimiyle siyasal parti, siyasal iktidarı ele geçirmek, ya da iktidara ortak olmak amacıyla ülke düzeyinde örgütlenen, devamlı bir örgüt yapısına sahip olan ve çeşitli şekillerde halkın desteğini kazanmaya çalışan sosyo-politik bir örgüttür.

Esas itibariyle parti, belli bir ideolojiyi, bir doktrini ve iktidara gelmek veya koalisyonlar yoluyla iktidara ortak olmak gibi temel amaçları paylaşan insanların oluşturdukları özel bir sosyal gruba ifade etmektedir. Tanımlarda farklı ölçütlerden hareket edildiği için, değişik teorilerle karşılaşmamız mümkündür. Partilerin çoğulculuğunu öne alan Sartori gibi bazı yazarlar, tek partiyi siyasal parti olarak saymazlarken La Palombara ve Weiner, sürekli bir örgüte sahip olma, ülke çapında örgütlenme, iktidarı ele geçirme ve seçimler ve başka

yollarla halkın desteğini arama gibi kriterlerden hareket ederek siyasal partiyi tanımlamaya çalışmışlardır.

Siyasal gelişme sürecinde iktidarı ellerinde tutan kral ve monarkların otoritelerini sınırlandırma ihtiyacı, toplumsal yapıda karşılaşılan değişmelerin bir yansıması olarak yeni kitlelerin ve sınıfların toplumsal hayata katılmaları, öne çıkan yeni sınıfların iktidara ortak olmak istemeleri, daha da önemlisi iktidarın kaynağının Tanrısallıktan halka geçmesi ve bu alandaki zihniyet değişikliğinin yarattığı toplumsal-siyasal etkilerle ortaya çıkmıştır.

Partilerin, sistemli bir şekilde ilk kez ondokuzuncu yüzyılda ortaya çıkmalarına kadar, tarihte, Batı ve İslâm toplumlarında siyasal iktidarı etkilemek için çok sayıda örgüt ve hareket görülmüşse de, bu gelişmelerin sürekli bir örgüt yapısına sahip olmamaları, ülke düzeyinde örgütlenmemeleri, seçimler ve diğer değişik yollarla halkın desteğini aramamaları sebebiyle siyasal parti olarak görmek kabil değildir. Aslında siyasal partilerin ortaya çıkmaları, siyasal iktidarın halk tarafından belirlenmesi, egemenliğin halka dayandırılması, meşruiyetin temelini halkta olma³ anlayışının gelişmesi ve siyasal sistemle⁴re bu anlayışın yerleşmesiyle birlikte genel oy hakkının yaygınlaşmasıyla mümkün olmuştur.

Bütün siyasal sistemlerde siyasal partiler birbirine benzer işlevleri yerine getirirler. Siyasal sistemle toplum arasında aracı bir örgüt olan siyasal partilerin gördükleri

çok yönlü işlevleri üç alanda toplamak mümkündür. Partiler, toplumla ilgili, siyasal sistemin işlemleriyle ilgili ve kendileriyle ilgili işlevler görmektedirler.

Siyasal partilerin toplumla ilgili olarak gördükleri işlevler; topluma kimlik kazandırma, siyasal toplumsallaşmaya katkıda bulunma, parti üyelerinden ve toplumdan gelen talepleri birleştirme ve siyasal sistemin ilgili kurumlarına iletilme şeklinde sıralanabilir.

Siyasal partilerin siyasal sistemin işleyişi ile ilgili işlevleri, muhtemel siyasal yöneticilerin yetiştirilmesi, kamu yönetimine aday bulunması, seçimlerde aday gösterilmesi, iktidarın icraatının eleştirilmesi ve çeşitli sorunlar hakkında alternatif çözümlerin geliştirilmesi şeklinde sıralanabilir.

Bu işlevlerin yanında partiler, kendileriyle ilgili işlevler görmektedirler. Partilerin kendi varlıklarını sürdürmeleri için iki önemli kaynağa ihtiyaçları vardır; bunlar üyeler ve maddî destektir. Partinin mümkün olduğu kadar çok üyeye sahip olması için çeşitli çalışmalar yapması gerekmektedir. Ayrıca maddî gelir temin etmek için üye aidatlarını toplama, çeşitli gazete, dergi ve broşür yayınlama, yardımlar kabul etme gibi faaliyetleri yürütmesi, kendi varlığının devamı için elzemdir. Partinin merkez ve yerel teşkilatlarında görev yapacak kişilerin yetiştirilmesi, taraftarların çoğaltılması, eğitilmesi de önemli işlevler olarak görülmektedir.

Çok işlevli örgüt olan partilerin işlevleri, toplum yapısıyla, siyasal sistemle, parti tipiyle ve kültür düzeyiyle yakından ilgili olmaktadır.

İşlevleri arasında bir benzerlik bulunmakla birlikte örgüt yapıları, üyelerin kompozisyonu, tarihsel-siyasal durumları bakımından siyasal partilerin bir tipolojiye tabi tutulmaları gereklidir. Genellikle partiler kadro ve kitle partileri olmak üzere iki tiptirler. Kitle partilerinde parti disiplini kuvvetli, dayanışma güçlü ve genellikle bir siyasal ideolojinin etkisi hakimdir.

Türkiye'de 1946'ya kadar otoriter tek partili sistem uygulanmış ve bu tarihten sonra çok partili sisteme geçilmiştir. İç ve bir takım dış etkenlerin tesiri altında başlayan çok partili sistem, 1960, 1972 ve 1980'de üç kez kesintiye uğramış; 1982 Anayasası ve bunu izleyen siyasal düzenlemelerle tesis edilen, ulusal ve yerel barajlarla iki partililiğe giden ılımlı çok partili sisteme gelinmiştir.”

İslam kamu yönetimi, bu yönetime siyasal katılım ve bunun bir aracı olması açısından partilerin hükmü hakkında bu kitapta bilgiler sunmayacağız. Çünkü çalışmamız bu sistemle sınırlıdır. İslam açısından bu topluma baktığımızda insanların %99'u kendisini Müslüman olarak tanımlamaktadır. Devlet de bu toplumu yönetmek için vardır. Bundan haliyle ne çıkar?

Bundan çıkan sonuç şudur; bu toplumda en yaygın dini ve siyasi inanç birlikteliği Müslümanlara aittir. Öyleyse devlet yönetimini, bir başka ifadeyle iktidarı ele

geçirmek ve yönetmek en tabii olarak bu çoğunluğun hakkıdır. Ancak kazın ayağı maalesef öyle değildir. Çünkü bu Batıcı laik sistem, benzeri batıda da görülmeyen bir zulümle İslam'ı siyasete kapamıştır. Müslümanların kendi kimlik ve kişilikleri ile siyaset yapmaları da yasaktır. Yani bu ülkede her fikir siyasi hayatta kendine bir yer bulabilir. Bu ülkede urkçular, milliyetçiler, faşistler, kapitalistler, komünistler, sosyalistler... parti kurabilir ve devlet yönetimine talip olabilirler ama Müslümanlar asla İslamî bir parti kuramaz, kendi siyasi düşünce ve inançları doğrultusunda siyasal hayata katılamaz, siyasi yapı içinde yer alamazlar. Bunu, hem anayasa, hem de partiler yasası açıkça yasaklamaktadır. Gerekçe ise laikliktir. Bu konuda çok da katı bir uygulama vardır. Sırf üyeleri dindar olduğu ve bazı dini görüşleri dile getirdiği için bu ülkede bir çok parti kapatılmıştır. Kitabın ilerleyen sayfalarında bunları isim isim görebiliriz.

Siyasî Katılma

Bu durum toplum içinde kin, nefret ve ayrışmaya yol açma, siyasete güven duymamaya sebep olma yanında, siyasal katılım açısından da büyük sorunlar oluşturmaktadır. Bilindiği gibi siyasal katılım, toplum üyelerinin siyasal sistemde karar alıcıların aldıkları ve alacakları kararları etkilemek için giriştikleri faaliyet ve eylemlerin tümünü içeren kavramdır. Siyasal katılmayı,

olağan ve olağandışı siyasal katılma olarak iki ana gruba incelemek mümkündür. Olağan siyasal katılımdan kastedilen, siyasal rejim tarafından konulmuş kural ve normlara uygun olan eylemlerdir. Oy vermek, siyaset hakkında başkalarıyla konuşmak, tanışmak, siyasal sistemdeki görevli kişilerle temas kurmak, seçim kampanyalarına katılmak ve siyasal sistemi etkilemek üzere örgütlenmek gibi faaliyetler olağan siyasal katılmanın örnekleridir.

Siyasal katılmanın yönü üzerinde dinsel-etnik ve bölgesel faktörler de etkili olabilmektedir. Yaşamında en büyük ağırlığı, bağlı olduğu dine veya etnik gruba veren bireylerin bu değerleri önemseyen partilere yönelmesi olağandır.

Her siyasal sistem siyasal katılma sürecini çeşitli yasalarla düzenler ve bu kurallarla siyasal katılma faaliyetlerinin sınırları belirlenir. Gelişmiş bir siyasal katılma faaliyeti olarak kabul edilen örgütlenmeyi örnek olarak alırsak, bu konuda bazı ülkeler belirli ideolojilerin, ırk, din ve etnik ayrılıkların siyasal örgütlenmeye yansımalarına izin vermemektedirler.

Bizim ülkemizde bu sadece İslam Dini hakkında geçerli olmaktadır. Ancak verdiği zarar, sadece İslam'a değil, bütün bir siyasi hayat ve kültüre de yansımaktadır.

Siyasî Kültür

Bilâl Eryılmaz'ın ifadesiyle bir siyasal sistem içinde işleyen değerler bütününe siyasal kültür denir. Bir toplumun siyasal kültürü, toplum üyelerinin siyasal nesnelere (hükümet, siyasi parti, anayasa, meclis vb.) karşısındaki tutum, anlayış ve eğilimlerinden meydana gelir. Siyasal nesnelere konusundaki his, anlayış, tutum ve eğilimler; bir toplumun inançları, gelenekleri, tarihi hatıraları, motifleri, normları, sembolleri ve bireysel deneyimleri gibi etmenler tarafından belirlenir. Siyasal kültür, hem siyasal sistemin kollektif tarihinin ürünüdür, hem de bireylerin hayat tarihçelerinin bir sonucudur. Kökleri, bir yandan kamusal olaylara, bir yandan da özel deneyimlere dayanır.

Her siyasal sistemde, rejime, kurumlara ve bireylerin hareketlerine biçim ve yön veren bir değerler sistemi bulunmaktadır. Bu değerler sistemi rastgele bir araya gelmiş ya da biri diğerinden bağımsız olarak işleyen öğeler bütünü değildir. Bunlar, birbirine uyan ve biri diğerini güçlendiren, ya da besleyen ahenkli modellerdir; toplumun ilişkiler dokusunu etkiler. Her ne kadar, belli bir toplumun siyasal eğilimlerinde potansiyel farklılık olsa da, siyasal süreci belirli ölçüde biçimlendiren ve anlamlandıran ortak siyasal kültür bulunmaktadır. Siyasal kültür, toplumun genel kültür yapısının bir parçasıdır. Kısacası siyasal kültür, toplumun tecrübî inanç sistemlerinden, etkileyici sembollerden ve siyasal davranışları belirleyen değerlerden oluşmaktadır. Siyasal kültür, hem siyasal idealleri, hem de siyasete

egemen olan normları kapsar; böylece, siyasal alanın yapısını, İşleyişini ve anlamını ortaya koyar.

Siyasal kültür, siyaset biliminde son zamanlarda moda kavram haline gelmiştir. Aslında siyasal kültür, kökleri eskiye dayanan bir düşüncenin yeni bir kavramıdır. Çünkü, İbn Haldun'dan Weber'e kadar, birçok düşünür, bir toplumun ya da grubun davranışlarını biçimlendiren değerler üzerinde durmuşlardır.

Halkın büyük bir kesimi, siyasetin karar alma sürecine katılıyor, kendilerini talep etme ve siyasaları belirlemede etkili görüyorlarsa, bu tür toplumlarda siyasal kültür, katılımacıdır. Katılımacı siyasal kültürde toplum üyeleri, sadece sistemin çıktıklarına değil, aynı zamanda sistemin girdilerine de aktif katılımacı olarak olumlu bir eğilim içindedirler. İngiliz, Amerikan ve İskandinav ülkelerinin siyasal sistemleri, katılımacı kültür tipine uygundur. Bireylerin büyük bir kısmının kendilerini, siyasal sisteme karşı itaat edici, ya da edilgen bir ilişki içinde görüyorsa, buna uyruk siyasal kültürü denilmektedir. Doğu Avrupa ülkeleri ile birçok yeni devletin kültürü, az çok bu tipe benzemektedir.

Bir toplumdaki kurumlarla değerler arasında uygunluk varsa, siyasal kültür ile siyasal yapı arasında çok yakın ilişki var demektir. Siyasal kültür ile siyasal yapı arasında uyumun bulunması halinde siyasal değişim beklenemez. Bu gibi durumlarda, hoşnutsuzluktan kaynaklanabilecek değişim dürtüleri, ya düşük düzeyde kalır veya meşru olarak görülen denetim yollarıyla

sınırlandırılır. Siyasal değişme, çoğu kere, siyasal kültür ile siyasal yapı arasındaki uyum aşındığı, ya da bozulduğu zaman ortaya çıkmaktadır.”

Durum bu olunca, siyasal sistemde İslam'ın yasaklanarak dışlandığı bir ülkede, nüfusun % 99'nun Müslüman olması, nasıl bir uyumsuzluğun çarpıcı bir örnekliliğini oluşturur, üzerinde ciddi olarak düşünölmüş müdür acaba? İsterseniz biz bu konuda biraz kafa yoralım beraberce.

Laik Sistemde İslam Partisi

İslam'ın yürürlükte olmadığı ve İslamî bir partinin kurulmasına da izin verilmediği laik, seküler, ateist, materyalist, pozitivist bir sistemde, o ülkede vatandaş olan Müslümanların da temel hak ve hürriyetlerini koruyacak, hayatlarındaki zorluk ve sıkıntılarını kaldırarak yaşamalarını kolaylaştıracak, maddi refah ve kalkınmadan, gelir dağılımındaki paylaşımından adil olarak yararlanmalarını sağlayacak, kendilerine gelen maddî ve manevî zararları defedecek, yönetme ve denetlemede, hukuk ve eğitimde, iktisat ve her türlü sosyal yaşamda hak, hukuk, özgürlük ve eşitliklerini yasal teminat altına aldıracak bir siyasi parti kurmaları acaba nasıl olur?

Acaba Müslümanlara faydalı olur mu? İslam açısından bunun hükmü nedir? Caiz midir, değil mi? Bir başka ifadeyle emir mi, yasak mı, mübah, yani serbest mi?

Bu görüşler İslam dünyasında tartışılmaktadır. İş tartışmadan da öte fiiliyata da dökülmüştür. Peki, bu işe siz ne dersiniz?

Bizim soruya iki çeşit cevabımız vardır. Öncelikli cevabımız, şahsidir, sadece bizi bağlar. O da şudur:

“Bizim meslek ve meşrebimiz cebir ve şiddet olmadan dinimizin emr-i bil ma’ruf nehy-i ani’l münker, nasihat, iyilikte yarışma, kötülüğü engelleme ilkeleri doğrultusunda “cihat” yapmaktır. Yaptığımız işin “particilik” olarak anlaşılmaması ve siyasi ihtilaflara kurban edilmemesi için bilfiil siyasete karışmamaktır.”

Birisi kalkar da: “Tamam, anladık, siz bilfiil içinde olmayacaksınız, siz siyasete karışmayacaksınız, ama hiç olmazsa isteyenlerin yapmasına ne dersiniz?”

O zaman da genele mahsus ikinci cevabımız gelir: “Her ne kadar biz bilfiil siyasete karışmamayı tercih etsek de, ne var ki zarureten mübah olduğu için iyi niyetle yapmak isteyenleri de engellemeyiz. Verdikleri mücadelede samimiyet görürsek destekleriz de.”

Bu arada şu uyarıyı da yapmak zorunda hissediyoruz kendimizi; insanları idare etmek, yöneticilik, baş olma, şan ve şöhreti, mal ve makamı da beraberinde getirdiğinden, doğrusu bu iş oldukça tehlikelidir. İktidar imtihanı çetindir, çünkü ateşten gömlektir, çok kuvvetli bir iman, irade, istikamet ve uyarıcı salih, sadık dostlar gibi yardımcıları ve dayanakları olmayanları bu ateş yakabilir. Teşebbüs etmek isteyenler, tavsiye ederiz, iki

kere düşünsünler. Altından kalkabileceklerse, kendilerine güvenebiliyorlarsa, buyursun yapsınlar.

Burada şu soru gelebilir: “Neye dayanarak ‘mübah’ dedik?”

İslam’ın zaruret ve ruhsat ilkelerine dayanarak “mübah” dedik. Bu bizim bu zamana kadar okuduklarımız, duyduklarımız ve gördüklerimizin neticesinde vardığımız kanaatimizdir. Üstelik şuna da dikkat çekerek açık açık söyleyelim: Burada bizim maksadımız, asla ve kat’a yürürlükte olan İslam dışı yapılanmayı ve laik yasaları benimsemek, desteklemek ve onlara güç vermek değildir. Bilakis “Tağut”u ve hükmünü inkar kesinlikle iman şartıdır. Bu inkar, “olmazsa olmaz” bir iman şartıdır. Bilindiği gibi iman ve inkarın mahalli kalptir. Peki, bu “mubahtır” fetvasından amacımız nedir?

Hemen söyleyelim; beklenen amaç, demin saydığım şekilde Müslümanların hak ve hukukunu korumak, dinin bilinmesi ve yaşanmasına imkanlar sağlamak, Müslümanlara yapılan eziyet, işkence ve zulümleri önlemektir, o kadar. Kısacası maksat, “mefsedeti def, menfaati celp” fikhî kaidesine göre hareket etmektir.

Düşmanlarının da böyle bir partinin kurulmasını istememeleri, kurulanları en ufak bir bahane ile kapatmaları, bunun gerekliliğini ve faydasını ortaya koymaktadır.

Burada çok büyük zorluklarla karşılaşmak mümkündür. Mesela Müslümanlar inanmadıkları kanunlar ve düzenlemelere göre konuşmak ve davranmak zorunda kalabilirler. Hakkı haykırmak yerine susmayı tercih etme durumunda kalabilirler. Bunu yaparken yüreklerinde samimiyetle kendi iman ettikleri kanunlar olmakla birlikte, dışta bunlara muhalefet vardır. Bu “için ve dışın başkalığı” “amelî münafıklığı” akla getiren ve elbette hoş olmayan bir durumdur. Belki de zehir içmek gibi bir şeydir Müslüman için. Bu işin sınırı, ölçü ve miktarı ise bunu sadece buna mecbur ve mahkum olanların yapmasıdır, olmayanların değil. “Zaruretler, kendi miktarlarınca takdir olunur.”¹⁴

İşte biz buna “zaruret” diyoruz. “Zaruretler, memnu olan şeyleri mubah kılar.”¹⁵ “Takiyye” diyenler de vardır. Olabilir.

İşte bu durum, şartların getirdiği miktar kadar olmak ve asla kalpten benimsenip tasdik edilmemek kaydıyla yapılırsa, belki normal durumlarda bunu yapacak olanlara terettüp eden günahlar, zarurettten dolayı yapanlardan kalkabilir. “Zarar bikadri’l-imkân def’ olunur.”¹⁶

Bu yer yer yaşanan “özü sözü başka olma,” “söylemi eylemine ters düşme,” “zaman ve zemine göre konuşma,” durumu, “nifakı” çağrıştıran ve elbette insan

---

¹⁴ Mecelle, md. 21.

¹⁵ Mecelle, md. 20.

¹⁶ Mecelle, md. 30.

onuruna yakışmayan çok çirkin bir vaziyettir. Üstelik bu düşmanı inandırmaz, dostu da tatmin etmez. Zorun zoru bir durumdur bu. Zarureti olmayanın asla katlanamayacağı bir durum yani.”¹⁷

Sonuçta “İslam Partisine izin vermeyen bu sistemde bizim davamızın siyasi bir ayağı olacak mı?” sorusuna üç şıklı bir cevap verilmiştir:

1- Parti ve siyaset çağın cihat şeklidir, onsuz olmaz.

2- Batıl sistemlerde siyaset ve partiler şirktir, kaçınmalıyız.

3- Siyaset ve partiler ana davamız ve hedefimiz değildir. Ancak İslam Davamız için dinimize yakın bir parti olursa veya bir partiyle anlaşma yapılır da bize bazı hizmetler sunmaya veya zararlardan korumaya söz verirse, o parti kullanılabilir.

"Parti ve siyaset çağın cihat şeklidir, onsuz olmaz" diyen kardeşlerimiz, kendi saflarında olmayan kardeşlerini davet ederken olumlu, ılımlı ve yapıcı bir üslup kullanmalı, kırıncı ve kaçırıcı olmamalıdır. İslam'ın davet ve tebliğ metodundan ayrılmamalı, asla kırıncı, itici, dışlayıcı olmamalıdır. Nihayet hepimiz de batıl bir sistemde bir partiyi asla dava haline getirmemeli, kendimizinkini överken de, başkalarınınkini yererken de dengeli olmalı, orta yolu unutmamalı, ölçüyü kaçırmamalıyız.

---

¹⁷ Daha fazla bilgi için bkz. Cemal Nar, *Laik Sistemde İslamî Siyaset Sorunu*.

"Batıl sistemlerde siyaset ve partiler şirktir, kaçınmalıyız" diyenler de içtihatlarını bir kere daha düşünmelidirler. Çünkü zaruretlere zorlar da bir parti kurma veya kurulu birisi ile anlaşma şayet davamıza hizmet edecek olursa, bunun bir kıymet-i harbiyesi, bir değeri ve faydası olacak olursa, asıl davamıza zarar vermeden hepimiz olmasa da en azından bir kısmımız onunla iştiğal edebiliriz. Bu içtihadı da "zaruretlere göre hareket etme" sayarak asla "küfür" ve "şirk" diye niteleyemeyebiliriz. Bunun faydasını yapanlar da, inkar edenler de görecektir. Bunun hakkını da gözetmeliyiz.

Buna rağmen görüşlerini devam ettirseler bile zarureten siyaseti kullanmayı faydalı bulan Müslüman kardeşlerini "kafir" ve "müşrik" saymamalı, "abesle iştiğal" deseler bile asla onları tahkir etmemeli, alay ve aşağılamalardan kaçınmalı, dedikodu ve sui zandan uzak durmalı, ıslah ve iyiliklerine dua etmelidirler. Her halükarda kardeşlik hak ve hukukunu korumalıdır.

Hakkın ve Halkın İradesi

Evet, hakkın ve halkın iradesi birleşirse ne batıl sistemler kalır, ne Firavun, ne Nemrut, ne de Tağut. Demek batılı yaşatan insanların ilahi iradeden uzak olmasıdır. Türkiye’de yaşanan gelişmeler buna bir örnektir.

Müslümanlar her zaman irşat, talim terbiye, nasihat adına dinlerini öğrenmede, yaşama ve yaşatmada olduğu

gibi, yabancılara tebliğ etmede de hırslı ve hevesli olmuşlardır. İnsanların irşadına doğrusu harîs olmak da gerekir. Bunun için konuşmaktan, ilişki kurmaktan, iletişimden, diyalogdan asla kaçınılmaz. Bütün bunlar için barış ortamı her zaman tercih edilir.

Fakat bütün bunlar yapılırken, imandan ve İslam'dan izzet ve şeref duyma, iftihar etme duygularımızı asla kaybetmemeli, sevgi ve yergi ölçülerimizi iyi korumalıyız. Dini tebliğ ederken nazik ve kibar olmak, yumuşak konuşmak, sertlikten ve kabalıktan kaçınmak, hikmet ve maslahata uygun davranmak ne kadar gerekiyorsa, iyi bilinmeli ki yersiz müdahane ve yağcılık, izzeti sarsan tabasbus ve dalkavukluk, hakkı söylemede taviz vermek de o kadar tehlikelidir ve kaçınılması gerekir.

İlk insan Hz. Adem'in oğulları Hâbil ile Kabil arasında baş gösteren İslam küfür savaşı, hemen hemen tarihin her döneminde ortaya çıkmış ve günümüze kadar da sürmüştür. Hak ve bâtılın anlaşılması ve bu uğurda verilmiş olan tarihî mücadelenin tesbiti için, ilk peygamberden son peygambere kadar elçilerin ve onların izini takip edenlerin mücadelelerine bakmak gerekir. Bunu da en iyi anlatan kitap, Kur'an-ı Kerimdir.

İşte orada Resüllerin görevlerine baktığımızda, öncelikle şunu görürüz: İnsanları, bir tek ilâha (Allah'a) ibâdete, kulluğa çağırarak, şirk, inkar ve putperestliğin her çeşidinden menetmek, hak ölçülerle Allah'ın rızâsına

uygun işler yapmalarını sağlayarak Allah'ın kanunlarını hâkim kılmak olduğunu görürüz:

"Andolsun ki biz, 'Allah'a, ibadet edin ve tâğuttan sakının' diye emretmeleri için her ümmete bir peygamber gönderdik."¹⁸

Peygamberlerin temsil ettiği bu mücadele göstermektedir ki tarihî süreç içerisinde Allah, hakkı bâtılın tepesine bir balyoz gibi indirdi ve geçici bir saltanat süren bâtılı yerle bir etti. Bu hep böyledir. Çünkü Allah'ın kanunu budur.

Allah, önce hakkı indirmiştir. Hak, yani İslam, bir süre insanlar arasında iktidar olmuştur. İnsanlar haktan saptığı zaman, bâtıl, hakkın egemen olmayışından istifade ile bir süre iktidar olmuştur. Ama sadece belli bir süre. Sonra hak gelir ve batıl yok olur. Bunda Allah Teâlâ'nın dilemesi ve Müslümanların ihlas ve çabası birleşmelidir. Gerçi Allah Teâlâ'nın dilemsi işi bitirmeye elbette yeter ama, kanunu böyledir, inananları da işin içine sokmak ister.

Tecrübemin Tanıklığı

Olaylara aklım yetmeye başladığında ailemde gördüğüm siyasî manzara şuydu: Merhum babam o zamanın milliyetçi muhafazakar düşüncelerine bağlı olarak siyaseten Osman Bölükbaşı'nın Millet Partisine oy verirdi. "Mason" dediği Demirel'i hiç sevmezdi. "Milli

---

¹⁸ Nahl, 16/36.

Şef’ diye maruf İnönü’ye dine düşmanlığından ve millete ihanetinden ötürü buğzederdi. Milli Nizam’dan sonra 1996 haziranında vefat edinceye kadar oyunu Erbakan’ın kapanıp açılan partilerinden başkasına vermedi.

Ben de 1965–1973 sonrası Diyarbakır İmam Hatipte yatılı okurken dinini, milletini, tarihini seven bir gençtim. Osmanlının yıkılışına üzülür, Mustafa Kemal ve kadrosunun Batılılaşma çabalarına ve devrimlerine karşı çıkar, bu ülkede İslam’ın ve kurumlarının yasaklanmasına isyan ederdim. Siyasetten uzak olarak Bediüzzaman ve nurcular ile Süleyman Efendi ve Süleymancıları tanırdım. O sıralar Necip Fazıl’ın milliyetçi, mukaddesatçı söylemleri “Büyük Doğu” hareketini duymaya başlamıştık. Babamdan kalma bir Mehmet Akif ve Safahat sevgisi vardı. Bu arada sol hareketleri ve Kürtçülerin bu hareket içinde yapılanmalarını duymaya başlamıştık. Molla Mustafa Barzani ismi sınıf arkadaşlarımızın dilinseydi. Böyle bir ortamda biz bir kısım arkadaşlarla Batıdan gelen öğrenci abilerimizin tanıtımıyla Alparslan Türkeş’in adını duyduk ve sevdik. Onu bize “bu ülkeye yeniden şeriatı getirecek lider” diye anlatıyorlardı. O zamanlar bir kitabını görmemiştik. Adı efsane gibi dillerdeydi. Onu sevmememiz mümkün değildi. Çünkü bizim davamız dinimizdi. Sonra “Milli Nizam” diyerek daha dindar söylemlerle Necmeddin Erbakan çıktı. Onu daha çok sevdik ve destekledik. Diyarbakır’a ilk gelişinde onu dinlemeye gittik. Kalabalığına destek verdik, alkışladık. Sonra partisi kapandığında ülkücü abilerimiz

sevindi. Biz bunu anlamadık. Sorduğumuzda “bu siyasettir, sonra anlarsınız” dediler. Hiç hoşumuza gitmemişti. Bu arada dindar ve çalışkan arkadaşlarımızın hemen hepsi Erbakan’ı desteklemeye başladılar. Ben ortada duruyor, iki lideri de dindar diye seviyordum.

Bu arada okuldan aldığım İslamî ilimler yanında Bedüzzeman Saîd Nursî’yi, Mehmet Akif Ersoy’u, Necip Fazıl Kısakürek’i, Osman Yüksel Serdengeçti’yi, Cevat Rifat Atilhan’ı tanır, okur ve takip ederdim. Daha sonra “İlim ve Özgürlük” kitabımda anlattığım gibi başka yazarlar da tanıdık, gazete, dergi ve derneklerle ufkumuzu genişletmeye gayret ettik. İmam Hatipte daha çok hikaye, roman, şiir okurken, bir ülkücü olarak başladığımız Kayseri Yüksek İslam Enstitüsü’nde okumalarımızı daha çok düşünce ve ilim ağırlıklı eserlere kaydirdik. İşte o zaman, “yeniden şeriatı getirecek” diye sevdiğimiz Türkeş’in ve partisinin milliyetçi, batıcı, laik ve Atatürkçü olduğunu öğrendik. Bizde sadece vatan ve millet sevgisi ile komünistlerle mücadele azim ve iradesi kaldı hoşumuza gelen. Bundan ötesinde aldatıldığımızı anladık ve davasından büsbütün koştuk. İlk iki yıl siyasi ve fikri hareketlere pek katılmadık. Sonraki yıllarda kısmen MTTB’ne gittik ise de genel olarak dernek ve siyasetten uzak kalarak okumaya gayret ettik.

Öğretmen ve fahri vaiz olarak mesleğimize başladığımızda bir yol ayırımına geldik; ya fiilen siyasetin içinde olacaktık, bu uğurda çalışacak ve sonuna kadar gidecektik. Ya da İslamî ilimlerde çalışıp,

yaşayarak anlatıp, dinin neşri için davet, tebliğ ve irşad çalışmalarında bulunacaktık. Bu ikisinin yan yana hoş olmayacağı kanaatine vardık. Bu düşüncelerimin oluşmasında Hayrettin Karaman ve ekibinin çıkardığı “Yeni Nesil” dergisi ile Sezai Karakoç’un “Diriliş”inin etkisi de vardır. Daha önce de bir münasebetle bunları kısmen yazmıştım.

Özetlersek baktım siyasette şan, şöret, mal, makam ve kısmen de olsa bir hizmet var. Ama orada oldukça ilmî çalışma yapmak, vaaz ve irşatta bulunmak çok zor. Bir koltukta iki karpuz olmayacak. Hem oraya giden meslektaşlar haddinden fazla çok, ama ilme ve irşada gidenler ise sanki hiç yok. Ben zorluğu göze alarak azların yolunu seçtim. Çünkü ben bu yolu çok seviyordum. Bu yolda şan, şöret, makam ve servet yoktu. Belki çile ve ızdırap vardı. Fakat varsın olsundu. Çünkü bu yol daha sağlam, daha sevap, daha onurlu, daha özgür ve etkisi daha kalıcı idi. şöyle düşünürdük: Tıpkı peygamberler gibi yapmalıyız. Dinimizi iyi öğrenip iyi öğretmeli, yaşayarak tebliğ etmeliyiz. İnsanları kazanmalıyız. Evet, İslam’ı bilen ve yaşayan bir cemaat olmalı, bunu kitlelere anlatmalı ve benimsetmeliyiz. Burada başarılı olursak, gerisi kolay gelir. Devlet milletten bağımsız olamaz. Millet nasılsa idareciler ve devlet de öyle olur. Aslında alimler bu milletin tabîi önderleridir. Her zaman en büyük saygıya layıktırlar.

Bu yüzden Türkiye’nin ilk yılları ile son yılları üzerinde iyi düşünmeliyiz. Türkiye’nin İlk yıllarında

olduğu gibi tek parti ve diktatörlükle yönetilen bir devlette olmaksızın, son yıllarındaki gibi insan haklarına kısmen de olsa saygılı bir devlette yaşamak, diktacı faşist bir devlette olmaksızın çok partili demokratik bir devlette yaşamak, toplum ve devlet bazında, hatta dünya çapında İslam'a talip olan bizler için bir nimettir, bir şanstır.

Böyle bir ülkede yaşayan kişiler olarak özel hayatımızda ve sosyal yaşantımızda İslam'ın temel ilkelerinden taviz vermeden politik çalışmalara katılmak ve yönetimde etkin olmak, hiç şüphesiz Müslümanların önündeki engelleri kaldırmak, İslamî bir ortam oluşturmak, davet ve eğitim çalışmalarımızı bereketlendirmek için faydalıdır. Hatta davamız adına devlet yönetimini tanımak ve bu konuda tecrübe kazanmak ve kadrolarımızı oluşturmak için bulunmaz bir fırsattır. Bunu değerlendirmek neden olmasın?

İşte bu yüzden siyasetle uğraşan arkadaşların bu iyi niyetli çabalarını desteklemek lazım diye düşünüyorum. “Parti ile bu işler olmaz” diyenler de varsın desinler ve doğru bildikleri yöntemle yol alsınlar. Onların da aleyhinde olmamak lazım. Yeterki aralarında hoşgörü olsun, müsamaha olsun, kavga gürültü olmasın.

Devlet ve yönetim biçimleri hakkında Kur'an ve sünnette her zaman geçerli bir kısım değerler ve ölçüler vardır ama her zaman ve zemin için doğrudan önerilen bir şekil, biçim ve metot yoktur. Onu kendi şartlarımıza göre biz bulup çıkarır ve hayatımıza uyarlarız. Bu konuda ihtilafın olması da normaldir. Amelde ihtilaftan

korkmayalım. Korkacağımız şey, usül, metot, yöntem yüzünden kavga etmek, birliği bozmak, gücü zayıflatmak, havamızı batırmaktır. Her cemaat kendi içinden kendini, bu arada bir alimler gurubu da bütün cemaatleri denetlemeli, gözetmelidir. Herkes görevini ihlasla yaparken ilkelerden uzaklaşmamaları için etkin bir gözlemlene, denetleme ve eleştiriden asla vaz geçilmemelidir. Bu konuda kınayanın kınamasına asla aldırılmamalı, ilkesiz insanlar yüzünden dindarların hareketinin yara almasına asla izin verilmemelidir. Bu Müslüman aydınlara düşen kaçınılmaz bir sorumluluktur.

Bugünkü Uygulamada Siyaset

2013 yılı baz alındığında bizim nazarımızda Ak Parti, Saadet ve BBP aynı çizgidedir. MHP de bunlara yakındır. Bunlar iktidara geldiklerinde cari sistemin yasaları ve kurumlarının engellemeleriyle “İslam Şeriatını” getiremeseler bile, Müslümanların birçok meselesini çözer, maddi manevi sıkıntılarını giderir, içeride ve dışarıda itibarlarını artırır, ülkeye refah ve kalkınma yaşatabilir, müstakbel toplum ve devlet için yönetim işlerini bilen kadrolar yetiştirebilirler. Bunlar ise Müslümanlar için büyük kazanç sayılan iyi ve faydalı işlerdir. İşte bu ve benzeri gerekliliklerden ötürü siyaset tamamen terkedilmemelidir.

Bizim burada anlatmaya ve uyardırmaya çalıştığımız konu, “nasıl olsa partiler var, onlar gereğini yaparlar”

diyerek İslam için eğitim, öğretim, yaşama ve yaşatma çabalarını siyasete havale etmeme, asla bu işlerden vaz geçmeme gereğidir. Bize göre bu ülkede İslam'ı tebliğ işi siyasetten ayrı ehil kadrolar tarafından yapılmalıdır. Çünkü hamama girenin terlemesi gibi siyasetin tabiatı gereği içine giren onca insanın bütün bütün temiz kalması zordur, hatta mümkün değildir. Bu yüzden selef uleması İslamî yönetimde bile olsa idarecilerin kapılarına giden âlimleri pek hoş karşılamamıştır. Bunun sebeplerini “İlim ve İktidar” kitabımızda uzun uzun yazmıştık, tekrar etmeyelim.

Bu arada siyasi partiler kendi aralarında elbette yarışacaklar, “biz farklıyız” diyecekler, rakiplerini geçmeye çalışarak bir rekabeti yaşayacaklardır. Bunu tabii bulur ve anlayışla karşılarız. Fakat düşmanlık yaparak birbirlerini yok etmeye çalışmalarını, birbirlerine karşı alay, aşağılama, hakaret, dedi kodu, nemime ve su-i zan etmelerini, bu ve benzeri haramları işlemeyi “faaliyet/etkinlik” saymalarını asla ve asla anlayışla karşılayamayız. Bunlar Allah Teâlâ'nın açıkça haram kıldığı günahlardır ve partililer de dahil herkes için geçerlidir. Dolayısıyla başka partilerde siyaset yapanlar için de haram kılınmıştır. Üstelik bu ve benzeri haramları helal saymak insanı dinden çıkarır. Aynı çizgide siyaset yapanların bu yanlışlarını ve birbirleriyle kavgalarını asla tasvip edemeyiz.

Allah aşkına, kalplerinde gizli olan takvadaki derecelerini bilemediğimiz için onu, bir de bilgi, beceri,

özel yetenek ve kabiliyetleri hariç tutarsak, Recep Tayyip Erdoğan, Mustafa Kamalak ve Muhsin Yazıcıoğlu Beylerin fikir ve dava adamlıklarında bir farkları var mıdır? Ayrıntıları saymazsak bizce yok. Yanılıyorsak Allah bizi af etsin. Ancak görülüyor ki bu ülkede siyaset yapmak için İslam'ı bilmek yetmiyor, aynı zamanda sistemi de iyi bilmek gerekiyor. Bu da yetmez, belki de her şeyden evvel insafli, adaletli, dengeli ve “davet dilini” iyi bilmek ve uygulamak gerekiyor.

Eleştiride Ölçüler

Eleştiri için eskiden “tenkit” derdik. İkisi de aynı şeydir. Fakat bu kelimeler zaman içinde yol alırken birçok kaza geçirmiş ve anlamlarının bir yanını yitirmiş zavallı kelimelerdendir. Nedir bunlar mı?

Eleştiri veya tenkit, bir insanı, bir grubu, bir eseri, bir konuyu doğru ve yanlış yanlarını bulup göstermek amacıyla incelemek, araştırmaktır.

Bazılarının zannettiği gibi eleştiri veya tenkit açık aramak, kusur kovalamak veya düşmanlık mıdır?

Asla!

Eleştiri doğruyu ve yanlış delilleri ile araştırmak ve bulunanı ikna edici seviyeli bir dille ortaya koymaktır. Bunun sevgi ve yergi ile alakası yoktur. En azından olmamalıdır. İnsan sevdiğini de eleştirebilir, sevmediğini de. Keşke benim yazılarımı dostlarım eleştirseler de olumlu veya olumsuz buldukları yanlarını gerekçeleri ile

ortaya koysalar. Acı olan ilgisizliktir. Çünkü bu, değersizlik anlamına da gelebilir ne yazık ki.

Eleştiri demek, ille de menfi yanları ortaya koyarak müspet yanları gizlemek demek değildir. Müspet cihetleri göstermek ve tebrik etmek de bir eleştiridir. Bu açıdan bakıldığında ortaya bir eser koyan istese de istemese de eleştiriye açık olmalıdır. Eleştiriden korkmak, kimilerini eser vermektен alıkoyarmış, bunun acı örnekleri tespit edilmiş. Aman ne kadar da yanlış bir düşüncedir bu.

Aksine eleştiri insanı daha çok ve ciddi çalışmaya, daha güzel eserler ortaya koymaya, yaptıklarını daha titiz yaparak daha kalıcı olmaya teşvik eder. Bu açıdan ciddi eleştiriler olumlu ve faydalıdır. İşte görüyorsunuz, bizim medyada yayımlanan yazıların altında aynı yazıya severek katılanlar da var, yanlış bularak katılmayanlar da. Bazen hiç kastetmediğimiz manalar ve hükümler çıkaranlar da var. Biz sık sık şunu söylüyoruz, yeter ki hakaret olmasın, eleştiriye hep açığız. Hepsine verilecek cevabımız da olabilir, ama çoğunu tatlı bir tebessümle susarak karşılıyor ve gıyaben dua ediyoruz. Bazen şimdi olduğu gibi toplu cevaplar da veriyoruz. Tek arzumuz, İslam terbiyesinin de haram kılıp yasakladığı alay ve aşağılama olmasın. Çünkü bunlara cevap vermek, ikinci kez üzülmekten başka ne yarar sağlar ki?

Şimdi şunu soralım: Bugün işlerini beğendiğimiz ve övdüğümüz kimi insanlar, yarın yanlış yaparlarsa ve biz de buna binaen onların yanlışını bulur ve tenkit ederek

eleştirirsek, bu bir çelişki midir? Hal böyle olunca, “dün övüyordunuz, şimdi niye yeriyorsunuz?” denilebilir mi?

Hayır! Bu ne kadar basit bir düşüncedir Allah aşkına!

Sonra iyi niyetlerine inandığımız ve sevdiğimiz kimi insanlara sırf bazı işleri yanlış yaptılar diye düşman mı olalım? Ya da insanımıza ve kutsal değerlerimize savaş açmış birileri şimdi bir iki iyi iş yaparlarsa, bu işlerine “iyi” demeyelim mi? Veya sürdürdükleri düşmanlıklarını unutarak onlara dost mu olalım? Böyle bir şey olabilir mi?

Siyasette de durum böyledir. Bir partiye oy verilirken zaman, zemin, şartlar, imkanlar, getiriler, götürüler, karşı görüşün durumu, gücü, verebileceği zararlar, konjonktür, dünya şartları dengeler ve pazarlıklar gözetilebilir.

Siyasi partiler de büyük kurumlardır ve içlerinde her cihetten birlik olmayabilir. Hele Türkiye gibi derin güçlerin etkin olduğu ülkelerde Allah bilir kimlerin aday kontenjanları ve veto hakları vardır. Siyasetten uzak olduğumuz halde okuduklarımız, duyduğlarımız, hatta gördüklerimiz nice gerçekler var. İşte Ergenekon Davası sebebiyle 28 Şubat sonrasının ayağa düşen gizli görüşmeleri, tehditler, vetolar, müdahaleler, hatta cinayetler ortada.

Şimdi böyle bir ortamda her yanlış yapana “bir daha oy vermem” demek çare midir? Veya şartlar gereği

tekrar oy vermek mecburiyetinde kalmak, kendine ihanet etmek midir?

Bence değildir. Bazen bünyenin hastalığının tedavisi için acı bir ilacı içmek zorunda kalabilir insan. Çaresizlik böyle bir şeydir. Hatta etinin ktır ktır kesilmesi demek olan ameliyata dahi izin verebilir. O yüzden atalar “büyük lokma yut, büyük söz söyleme” demişler.

Sevgilerimiz de, yergilerimiz de ilkeli, ölçülü ve dengeli olmak zorundadır. Yoksa utanabilir insan Allah korusun, mahcup olabilir.

Acı Çekmek İyi midir?

Bazıları tezcanlıdır, sabırsız ve hazımsızdır, “her yanlış yapanı oy vermeyerek cezalandırmalıyız, isterse yanlış ve tehlikeli bir zihniyetin gelmesine sebep olsun” diyorlar. Hatta “din düşmanları iktidara gelsin daha iyi olur” diyenler bile var. güya baskı çok olunca reaksiyon olurmuş. Hayret bir şey! Acı çekmek, eziyet ve işkence görmek nasıl iyi olurmuş, bir türlü anlamıyorum. İnsanlar, acı çekmekten zevk alan ruh hastası mazohistler midir yani? İnsan gerçeğine bu kadar kör olmak nasıl izah edilebilir, bilemiyorum.

Bu millet de dünyanın bütün milletleri gibi, zulüm ve baskı altında korkutulduğu zaman, siner, içine kapanır. Yapacağı birkaç iyi işler varsa, “şimdi sırası değil”

diyerek onu da terk eder. Biz bunları hem tarihten okuduk, hem de yaşayarak gördük yani.

Gereçleri de ilginç: Onlar Müslümanlara zulmederlermiş. Müslümanlar da buna tepki olarak gelişirlermiş. Kediye sıkıştırırsan, kaçacak yeri kalmazsa, üstüne atlarmış. İyi de, ya atlayacak kadar sıkıştırmazsa? Kedi hep az ya da orta sıkıştırmaya mahkum mu yaşayacak? Böyle söyleyen yeni yetmelerin yaşı CHP iktidarını görecek kadar büyük değil. O devri kitaplardan okuyup araştırarak kadar da arası ilim ve tarihle iyi değil. Keyfince konuşuyor işte! “Ağzı olan konuşuyor” sözü bu tipler için söylenmiş olsa gerek!¹⁹

---

¹⁹ Bir hikaye anlatırlar. Eski zamanlarda bir bezirgan kervanlarını korumak için bin tane muhafız tutarmış. Biri ona demiş ki: “Bir bahadır var, bin askere bedel. Onu tut, daha karlı olursun”. Adam da söz dinlemiş, tutmuş onu. Derken bir yerde eşkıyalar basmış kervanı. Her şeyi yağmalamışlar. Tüccar korku ve telaş içindeyken bahadır oturduğu yerden kılı kırkıdamadan olayları seyrediyormuş. Zavallı tüccar şaşkın şaşkın bir adama, bir eşkıyalara bakıyormuş. Derken eşkıya başı tüccara demiş ki: “Yahu kervanın vuruluyor, hiç sesin çıkmıyor, neden? Tüccar kendisine gelerek korkusuz bir tavır takınmış ve demiş ki: “Benim bin kişiye bedel bir muhafızım var da ondan”. “Hani o?” “Şu oturan!” Eşkıya başı varmış adama bir tekme atmış, ses yok. Yüzüne tükürerek bir tekme daha atmış, yine ses yok. Tepesi atmış, “Yatırın lan bunu, ırzına geçeceğim” demiş. Adamları yatırınca ve o da arkasına geçip de ... bahadır muhafız bir nara atmış, kılıcını çekmiş, bütün eşkıyayı biçmiş. Meğerse adam düzülmedikçe hareket geçmezmiş. Malını kurtaran tüccar sevinçle adama bin asker parasını hemen vermiş, üstüne biraz da ödül koymuş ve demiş ki: “İşine son verdim”. Adam “niye yahu, vazifemi yaptım ya?” demiş. Tüccar “iyi de kardeşim, nereden bulayım ben her zaman sonunda seni düzerek kızdıracak düşmanı?” demiş. Kıssadan alınacak hisse odur ki düşmanlar, millete baskıyı, isyan ettirmeyecek kadar dozajı

Bir de şunu söylüyorlar: “Şu "kötünün iyisi" konusunda anlaşılamıyoruz. Sistem bizi “sapı bizden olanlar" eliyle budamaktır. sözgelimi, sizin çok korktuğunuz CHP iktidar olsaydı, zinayı, domuz etini vs. haram ve günahları bu kadar kolay serbest edebilir miydi? Ama muhafazakar dediğiniz parti yaptı işte!” oysa hiç düşünmüyorlar, bu ülkeyi bu hale kimler getirdi? Hilafeti, şeriatı kim kaldırdı? Medreseyi, tekkeyi kim kapattı? İslam kıyafetini kim yasaklayarak kafirlerin kıyafetlerini kim mecbur etti? Bu İslam yazısını kafir yazısına kim çevirdi? Din eğitimini, hatta Kur’an okumasını kim yasakladı? Devletin üst kurumlarını dindarlara kim kapattı? Bütün bunlar olurken elinden bir şey gelmeyen zavallı halk ne yaptı?

“Müslümanlar zulmü görürlerse tepki koyarak İslam’a gelirler” diyenler, ne insan tabiatını, ne halk gerçeğini bilmeyenlerdir. Kusura bakmasınlar ama ayakları yere basmayan, idealler dünyasında hayal kuran insanların düşünceleridir bunlar. Acaba bunlar, 80 yıllık yakın tarihimizde yaşanan onca zulüm ve baskılarla, eziyet ve işkencelerle dini hayatın devlet dairelerinde yok edilmesini, şahsî ve cemiyet hayatında da gerilemesini bilemiyor olabilirler mi? Böylesine somut bir gerçeği bilemeyecek kadar cahil olabilirler mi?

---

iyi ayarlı yaparlar. Su toplayan barajların patlama noktasına gelince tahliye savaklarının açılması gibi, dayanılmaz zulümlere isyan ecek zaman, zalimler de halkın iplerini biraz gevşetirler. Eee, onlarda da var akıl. Üstelik insten ve cinden bütün şeytanlar ve avaneleri ona akıl ve destek vermekte, müsteşarlık yapmaktadır.

Hadi diyelim babalarını, dedelerini hiç dinlemediler, okullarda devrim tarihini hiç okumadılar, yapılan inkılapları hiç duymadılar, fakat hiç olmazsa yaşlarının yettiği günden beri içinde yaşadığımız sistemle bu günlere nasıl gelindiğini de mi görmediler? Beyinlerini uyuşturan, akıllarını dumura uğratan, hislerini iptal, gözlerini kör eden bu “afyonu” bunlara kim nasıl yutturdu?

Yaşadığımız tecrübeler bize diyor ki, bütün bu basit fikirlerin arkasında çok da iyi anlaşılmamış iki olgu var; İslam’ı derinliğine anlamamış, genellikle de yazarları aramızda yaşamayan bir iki uçuk kaçık kitapçık ile gizli toplantılarda heyecanlı ve hamasi nutuklar atan çeneleri kuvvetli bir kaç abi. Hayatlarını “lider” olma hayaline ayarlamış hasta tipler yani.

İnsan okuduğunun üstünde biraz düşünmeli, duyduğunu azıcık nakil ve akıl ölçeğinde değerlendirmeli değil mi? Hayır, onların her okudukları sanki “nass”dır. Oysa “nass”ın bile “akıl ve nakil” ile tefsir ve tevili vardır, ama onlar bunu dini tağyir ve tahrif olarak değerlendirir ve kendileri gibi düşünmeyenleri acımasızca bu ülkede mahkum, çoğu yerde de infaz ederler.

Oysa hakikat o kadar açıktır ki, eğer o tez doğru olsa idi Mekke’de işkence gören Müslümanlar ne Habeşistan’a, ne de Yesrib’e hicret etmezlerdi. En azından etmemelili idiler. Eziyet ve işkence görülen Mekke’de İslamiyet daha fazla gelişmeli ve devletini kurmalı idi. şimdi hicret eden bu sahabilere ne demeli?

Halbuki yaşanan gerçekler hiç de öyle değildir, bilakis tam tersidir. Dava Mekke’de kilitlendiği için önce Habeşistan’a, sonra da Yesrib’e hicret edilmiştir. Medine’ye hicret bir fetih, bir açılım olmuştur ve cemaat devletine ancak orada kavuşmuştur.²⁰

Yine bu tez doğru olsa idi Resulullah (sav) Hudeybiye’de görünüşte aleyhlerine olan o barış anlaşmasını yapmamalı idi. Öyle ya, barış olunca Müslümanlar eziyet ve işkence görmez olacaktı. Bu da onların ve davalarının aleyhine olacaktı, öyle mi? Böyle düşünen hasta ruhlara sormak lazım; peki, Hudeybiye anlaşması faydalı mı oldu İslam tebliğine ve İslamlaşmaya, yoksa zararlı mı oldu?

Hudeybiye, İslam davasına olan faydasından dolayı Kur’an’da “fetih-zafer” olarak nitelendi, işin doğrusu budur! Azıcık siyer okuyanlar bu gerçeği ayan beyan görürler. Böyle düşünenlere sormak gerekir: Kendine zulüm yapılmasını istemek (mazohizm), bir çeşit ruh hastalığı değil midir?

Bir bu kardeşlerime, bir de bu sistemde partileri iktidara geldiklerinde kendi menfaatlerini temin kadar Müslümanlara da az çok hizmet etmeyi amaçlayan, en azından insan hakları adına din yüzünden bireylere yapılan baskıları kaldırmayı hedefleyenlere ve onlara oy verenlere “küfür” ve “şirk” isnat edenlere bir çift sözümüz vardır; acaba Bediuzzaman Said Nursi CHP

---

²⁰ Daha fazla bilgi için bkz. Cemal Nar, *Devlet ve Medeniyet Yolu Hicret*.

karşısında DP'yi desteklediğini göstere göstere oy verirken, şirke veya küfre destek mi vermişti?

Şunu da sorabiliriz: Acaba O Bediüzzaman Said Nursî sizden daha mı az biliyordu İslam'ı?

Yoksa sizden daha mı az çile ve işkence çekmişti?

Neden dindarlara eziyet etmeyeceğine inandığı bir partiye açıktan oy verdi? Bunu “herkes benden örnek alsın” diye yaptı herhalde. En azından “siz de böyle yapın” demek istedi. Sonuçta oy vermeyi şirk ve küfür saymadı. Neden acaba? Bunu hiç düşündünüz mü?

Merhum Şehit Seyyit Kutup Hazretlerini iyi okuyup doğru anlamak kadar, Merhum Mücahit Said Nursî Hazretlerini de iyi okuyup doğru anlamak durumunda değil miyiz?

Birileri “hakem demokrasi olduğu sürece bir seçim olsa: şariat mi laiklik mi diye, biz yine gidip oy atmayız” diyebilir. Böyle düşünenler de olabilir. Ama unutulmasın, Osmanlı Mebusan Meclisi'nden beri Türkiye, epey bir zamandır Pakistan, şimdi ise Mısır, Fas, Tunus, Cezayir, Libya bir tecrübe yaşıyor. Suriye, Irak, Suudi Arabistan vs. ülke halkları bu deneye gıpta ile bakıyorlar. Bu yüzden bir yorumcumuz haklı olarak ısrarla “Tahrir Meydanını” hatırlatıyor.²¹

---

²¹ Maalesef bu ülkelerdeki seçimle yöneticiyi belirleme işleri, Batılı kafirlerin kışkırtmaları ve ayarlamaları ile akim kaldı. Bazıları bunu “işte demokrasinin zararı” diye yansıtıyorlar. Acaba bu demokrasinin zararı mı, yoksa “onun yararından biz faydalanalım ama Müslümanlar faydalanmasın” diyen iki yüzlü Batının bir oyunu mu? Eğer Batı demokrasi ile bu mazlum Müslüman halkları daha rahat

Ama bizde temel bir “fıkıh” ve “usul” bilgisi almadan, “re’y” ve “eser” mekteplerini bilmeden, bu ülkede yetişmiş ulema ve mütefekkirleri okumadan, sadece üç beş bozuk tercümeli kitapçık veya onların basit kopyalarını okuyarak “İslamî Hareketi” tekeline aldıklarını sananlar, ne ortaya ciddi bir hareket koyabiliyor, ne de iş yapan kardeşlerini sevebiliyorlar. Durmadan konuşuyor, sürekli laf, ihtilaf ve kavga üretiyorlar. Akıbetleri yerlerinde saymak bile olmayacak, bir gün tamamen yok olacaklardır. Ya da bir avuç marjinal olarak kalacaklardır. Buna rağmen biliyorum, “kıyamete kadar daima hak üzere bir tafe kalacaktır” hadisini kendilerine yontacak, tıpkı eski hariciler gibi taş kafalarına yeni bir fikir girdirmeyeceklerdir. Elden duadan başka ne gelir! Ama varsın böyle olsunlar, madem niyetleri iyidir, müminleri “tekfir” etmemeleri kayıt ve şartıyla biz onları da “din kardeşliği” hatırına seviyoruz ve müsamahalı davranarak öyle kabul ediyoruz.

Sözün özü, bütün kardeşlerimizi bilgi eşliğinde dengeli olmaya, adalet ve insafa, muhabbet ve müsamahaya davet ederiz. Allah bütün Müslümanlardan

---

sömürebileceğine inansaydı, hiç şüphesiz demokrasiye geçişler diye darbe yaptırır Sisi gibi zalim diktatörlere. Oysa tam tersini yaptırıyorlar. Türkiye’deki darbelerin ardında yatan nedir, bu kadarını dahi okuyup, dinleyip, hatta görüp anlayamayanların İslam ve Müslümanlar hakkında konuşmaya acaba hakları var mıdır? Bu kadar ucuzluğun pirim bulmasına doğrusu içimiz kan ağlıyor.

razı olsun. İşlerini ıslah ederek sıkıntılarını gidersin. Amin.

Siyasette Vesayet

Bütün bunları yazarken unutmadığımız bir gerçek daha var: Bu ülkede siyaset, cumhuriyet kurulduğu günden beri hem yerli hem de yabancı güçler tarafından vesayet altında tutulmaktadır. Bu yüzden de adı “vesayetçi siyaset”e çıkmıştır. Bu ne demektir?

Vesayetçi siyaset, hem seçilmişlerin seçiminde, hem seçildikten sonra yaptıkları siyasette, hem de devlet organlarında çalışan ve seçilmişler tarafından atanmış bürokratların tayin, işlem ve denetimlerinde vesayet ve gözlem altında tutularak yapılan siyasettir. Bunu amaç da halkın iradesinin siyasete doğrudan yansımını engellemektir. Hakimiyeti milletin elinden alarak belli kurumlara vermenin adıdır bir başka tabirle. Açıkçası, seçimler ve sandıklarla halkın aldatılma, gözünün boyanmasıdır. Bir nevi demokrasi oyunudur. Bir başka tanımla vesayetçi sistem, seçilmişlerin devlet organlarındaki atanmışların denetimi altına sokulduğu sistemdir.

Şöyle ya da böyle, sonuç, halkın iradesinin ve egemenliğinin güme gitmesidir. Böylece elinden iradesinin geçerli üstünlüğü ve egemenlik hakları alınan halkın, sürü yerine konulmasıdır. Demokrasinin içinin boşaltılıp bostan korkuluğu gibi orta yere göstermelik

dikilmesidir yani. Bir hile ve aldatmanın resmen iktidar olmasıdır. Zavallı halkın tiyatro oynar gibi göstermelik sürdürülen bir demokrasi oyunu ile kandırılmasıdır.

Bu ülkede sistem ve siyasetin ne kadar vesayetçi olduğu artık gün gibi ortadadır. Buna rağmen bu yapıya demokratik denmesi yalan ve dolandan ibarettir. Mızrak çuvala sığmıyor artık. Bunun ayıbını ilgili herkes kabullenerek elinden geldiğince bu komediye bir son vermelidir. Fakat görülen odur ki herkes rolüne az çok alışmış ve ayıbı kanıksayarak içine sindirir hale gelmiştir.

Ancak gerçek şudur ki bu gidişat sürdürülebilir bir vaziyet değildir.

Partinin Gücü

Gönlümüz hep yerli düşünceye sahip, milli olmakla beraber evrensel sorumluluk taşıyan bir partinin tek başına güçlü bir iktidar ve istikrarı yakalamasıdır. Koalisyonlar bu memleketi mahvediyor maalesef.²²

Böyle bir partinin yapamayacağı şeyler de vardır elbette bu laik sistemde. Mesela bizim en büyük davamızdan birisi olan İslam hukukunu yasalaştırması ve devlette uygulamasını maalesef bu anayasa varken

---

²² Biz bu yazıları yazdığımızda henüz Cumhurbaşkanlığı sistemini kabul etmemiştik. Şimdi ise referandumdan geçti bu sistem, ama henüz uygulamasını görmedik. İnşallah bu sistem oturursa, koalisyon belasından kurtulmuş oluruz. Millî düşünceye sahip bir partinin iktidarına gelince, artık halkımızın ferasetine güveniyoruz. İnşallah ülkesine yabancı partiler bir daha iktidar yüzü göremezler.

yapamaz. Oysa benim canım, gönlüm, ruhum, aklım, kafam, kalıbım bunu ister. Ama mevcut partiler istese de bunu yapamazlar. Onlardan bunu şu anda istemek de hakkımız değil. Çünkü yapamayacakları bu konuda söz de vermemişlerdir. Verselerdi isterdik.

Peki, ama bu “isteseler de yapamaz” oluş, hakimiyetin kayıtsız şartsız milletin olduğu, halkın iradesinin üstünde bir iradenin tanınmadığı demokrasilerde ne anlama geliyor? Bu demokrasiye ters düşüyor mu? İsterseniz soruyu bir de şöyle soralım: Demokrasi ve laiklik İslam Partisine izin verir mi? Halk İslam Partisini iktidar ederse, o da İslamî bir yönetime geçebilir mi?²³

Bu şartlarda bu sorunun cevabı maalesef çok acıdır: Kim “biz İslam hukukunu (şeriatı) getirip uygulayacağız” diyorsa, ya yalan söylüyor veya lafı dolandırıyor. Bu mesele her parti için geçerlidir.

Nasıl yalan söylüyor?

Çünkü bu ülkede siyaset özgür değildir. Yukarıda açıkladığımız gibi vesayet altındadır. Almanya’da “Hıristiyan Demokrat Parti” vardır. Demokrasi ve laikliğe de aykırı bulunmaz. İslam bunu ister mi istemez mi o ayrı bir mesele ama bu ülkede “İslam Partisi” diye bir parti kurulamaz. Zira bu hem demokrasiye, hem de laikliğe aykırı bulunur. Önünde de dağ gibi bir anayasa engeli

---

²³ Bu konuda daha fazla bilgi için bkz. Cemal Nar, *Laik Sistemde İslamî Siyaset Sorunu*.

vardır. Batılılaşmış insanların zihnindeki engel ise sanırım ondan daha büyüktür.

Biliyorum, itiraz edecek ve soracaksınız: “Yahu biz bu demokrasi ve laikliği Avrupa’dan aldık. Onlar bize belletti. Orda oluyorsa bizde niye olamıyor?”

Bir şaka yapayım mı? “Boynuz kulağı geçti” de ondan. Onlar bilmiyorlar, biz onlara da demokrasi ve laiklik dersi vereceğiz, öğrenecekler.(!)

İşin ciddisine gelelim isterseniz. Gerekçeleri şu; “bizim özel şartlarımız var.”

Nedir o özel şartlar?

Aklımızın yettiği günden beri okudukları masal veya martaval şu: “Efendim Avrupa’nın dini Hıristiyanlıktır. O da insan eliyle reforme edilmiş, ilahî olma özelliği giderilmiştir. Yani devlet yönetecek, dünyayı düzenleyecek bir hukuku yoktur. Var olan inanç ve kanaatler de laiklik ilkesi ile zaten devlet dışına atılmıştır. Ama İslam’a gelince, hala Allah Teâla’dan geldiği gibi duruyor. İnsan eliyle değiştirilememiş, reforme edilememiştir. Yani aynı zamanda devlet yönetimine, yasamaya, yargıya, ekonomiye, eğitime, sosyal hayata kanun veren bir dindir. Bu yüzden ya onu da reforme edecek ve kanunlarını kesip atacağız, bildiğimiz gibi kesip biçerek kuşa çevireceğiz, hıristiyanlığa benzeteceğiz, ya da devlet hayatından dışlayacak, insanların vicdanlarından sokağa çıkmasına ve dünyayı düzenlemesine yasak getireceğiz. Bu konuda gerekirse demokrasi ve laiklikten fedakarlık yapacağız.

İçteki Müslümanları zaten susturduk. Avrupadan da anlayış bekleyeceğiz.”

Nitekim uygulama da böyledir. Bu uygulamada demokrasi yoktur, çünkü halkın iradesi tanınmamakta, yok sayılmaktadır. Laiklik de yoktur. Çünkü laiklik aslında din ve vicdan özgürlüğünün teminatı iken, bu ülkede tam tersine kullanılarak din düşmanlığının, daha doğrusu İslam düşmanlığının öldürücü silahı olmuştur. Müslümanlar bundan şikayetçi olduğu gibi, işin garibi Batı da bundan şikayetçidir. Ortada bir fırıldak çevrildiği kesin, ama hangisi daha samimiyetsiz, doğrusu onu kestiremiyoruz.

Müslümanları anladık, hadi onlara anlamsız ve amansız bir yasak var, hakkımız yeniyor diyor ve şikayet ediyorlar. Anlamadığımız şu batılılar. Sistemin sahipleri de anlamıyor ve soruyorlar: “Yahu siz kimden yanasınız? Sizin taklitçiniz ve çömeziniz olan bizlerden mi, yoksa Müslümanlardan mı yanasınız? Bu ülkede İslam’a ait ne varsa silinip süpürülmesini siz istediniz, biz de yaptık. Şimdi bu arkadan vuruş niye?”

Bize göre “niyesi”, kaba görüntünün Batının imajını bozuyor olmasıdır, o kadar. Yoksa Batıdan Müslümanlara merhamet beklenmez.

Her ne ise, “bu memlekette demokrasi ve laiklik var, özgürlük var” gibi yalan balonlarını söndürmek için Merhum Ercüment Özkan bir İslam partisi kurmaya karar vermiş. Her işini hazırlamış. Bir televizyonda bunu kendisinden duyduk. Ama yapılan istişareler sonucunda

arkadaşlarının karşı çıkması üzerine iş İçişleri Bakanlığına müracaat etmeden bitmiştir.

Evet, Türkiye’de bir İslam Partisi kurulamaz. Dolayısıyla bu şartlarda İslam Hukukunu hiçbir parti teklif bile edemez. Bize göre acıdır, belki kimilerine göre tatlıdır, adamına göre değişir, ancak işin gerçeği maalesef budur.

Bu yüzden diyoruz ki; kim olursa olsun, birisi kalkar bir parti kurar da “biz bu partiyle iktidar olursak İslam’ı getireceğiz” derse bu yalandır. Yok, “biz var gücümüzle bu uğurda çalışacak, yasakları kaldırmaya çabalayacağız. Toplumun bu istikamette değişim ve dönüşümüne katkı sunacağız” derse, tamamdır, buna inanır ve teşekkür eder, destek veririz.

Bu sistemde partiler şunu yapabilirler; evrensel insan haklarını ülkeye getirir ve hukukun üstünlüğünü hayata geçirirler. Bu arada insan hakları bazında herkese dinini diyanetini öğrenme ve yaşama imkânı verirler. Bu herkese iyilik olduğu kadar bu sistemde yaşayan Müslümanlara da az bir fayda ve imkan değildir. Çünkü bu haklardan herkes gibi inananlar da faydalanır elbette. Böylece dinlerini, diyanetlerini, emir, yasak ve mubahlardan oluşan mükellefiyetlerini, vazifelerini öğrenir, yaşamaya ve yaşatmaya çalışırlar. Bunun derneklerini, vakıflarını, STK’larını kurar, toplumu sevgiyle sınımsız sarıp sarmalar, kuşatıp bürür ve barış içinde, asla cebir ve şiddete düşmeden, asla dayatmaya gitmeden toplumu müspet manada maneviyata

dönüştürmeye çalışıp çabalarlar. Dâhilde cihattan maksat da budur zaten.

Parti Kapatmak

Türkiye'nin bir ayıbı da kapatılan partilerin çokluğundan ötürü "Parti Mezarlığı"na dönüşmüş olmasıdır. Sistem, resmi söylem ile bağdaşmayan her düşünceye kapalıdır ve kendisi adına tehlike gördüğü an her istediği partiyi kolayca kapatmaktadır. Bunun yargiasal ayağını iyi tahkim etmiş zamanında. Siyasetçiler ise elbirliği ederek kendileri için bu en büyük tehlikeyi bertaraf edemiyorlar. Son zamanlarda Ak Parti Anayasa değişiklikleri ve Anayasa Mahkemesinin bünyesinde yaptığı bazı değişikliklerle bunun önünü kısmen kapadı. Ama referanduma sunulamayan bir Anayasa değişikliği vardı ki, iktidar partisi yalnız kaldığından onu meclisten geçirip referanduma sunamadı. Oysa o zaman partileri için kapatma davası açılan BDP buna destek verseydi, bu illetten ve ayıptan ülke tamamen kurtulacaktı. Maalesef vesayet altında olan siyaset, işte böyle, bazen bindiği dalı kesiyor, kendi ayağına kurşun sıkıyor.

Bu yazıyı yazarken son rakamları almak için Google'ye "Türkiye'de kapatılan parti sayısı" diye sordum, cevabı aynen şöyle geldi: "Türkiye'de kapatılan parti sayısı 61'e ulaştı!"

Hüseyin Aykol tarafından verilen bilgilere göre, "Demokratik Toplum Partisi'nin 11 Aralık 2009 günü

Anayasa Mahkemesi'nce kapatılmasıyla Türkiye'de kapatılan siyasi parti sayısı 61'e ulaştı. Cumhuriyetin ilk döneminde partiler, sıradan mahkemeler, bakanlar kurulu kararı ya da sıkıyönetim komutanlarınca kapatıldı. Bu dönem ve 12 Eylül Cuntası'nın kapattığı parti sayısı 36'dır. Bugünlerde kapatılan parti sayısı zikredilirken, Anayasa Mahkemesi'nin kapattığı partilere sadece Millet Partisi ve Demokrat Parti'nin eklenmesi, hem 12 Eylül darbesini hem de cumhuriyetin ilk dönemindeki parti kapatmaları mubah saymak olur. İşte kapatmalarla ilgili gerçek rakamlar:

İlk dönemde kapatılanlar – 18

Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası (Bakanlar Kurulu kararı), Serbest Cumhuriyet Fırkası (Kendisi kapanma istedi ama...), Ahali Cumhuriyet Fırkası (Bakanlar Kurulu kararı), Türkiye Cumhuriyetçi Amele Çiftçi Fırkası (Faaliyetine izin verilmedi), Demokrat Parti (Yerel mahkeme kararı), İşçi ve Köylü Partisi (Yerel mahkeme kararı), Türkiye Sosyalist Partisi (Yerel mahkeme kararı), Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi (Sıkıyönetim komutanlığı kararı), İslam Koruma Partisi (Sıkıyönetim komutanlığı kararı), Millet Partisi (Yerel mahkeme kararı), Demokrat İşçi Partisi (Yerel mahkeme kararı), Güden Partisi (Yerel mahkeme kararı), İslam Demokrat Partisi (Yerel mahkeme kararı), Vatan Partisi (Yerel mahkeme kararı), Ufak Parti (Yerel

mahkeme kararı), Müsavat Partisi (Yerel mahkeme kararı), Devrim Partisi (Faaliyetine izin verilmedi) ve Büyük Türkiye Partisi (Faaliyetine izin verilmedi).

12 Eylül'ün kapattığı partiler – 18

Cumhuriyet Halk Partisi, Adalet Partisi, Millet Partisi-2, Türkiye Birlik Partisi, Milliyetçi Hareket Partisi, Milli Selamet Partisi, Türkiye Ulusal Kadınlar Partisi, Cumhuriyetçi Güven Partisi, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi-2, Vatan Partisi -2, Demokrat Parti -3, Türkiye İşçi Partisi -2, Sosyalist Devrim Partisi-2, Nizam Partisi, Türkiye İşçi-Köylü Partisi, Sosyalist Vatan Partisi, Hürriyetçi Millet Partisi ve Hür Demokratlar Partisi.

Anayasa Mahkemesi'nin kapattıkları – 25

Türkiye İşçi Partisi-1, İşçi-Çiftçi Partisi, Türkiye İleri Ülkü Partisi, Büyük Anadolu Partisi-1, Milli Nizam Partisi, Türkiye Emekçi Partisi, Refah Partisi, (Türkiye) Huzur Partisi, Sosyalist Parti, Yeşiller Partisi, (Cumhuriyet) Halk Partisi-2, Diriliş Partisi, Türkiye Birleşik Komünist Partisi, Halkın Emek Partisi, Sosyalist Birlik Partisi, Özgürlük ve Demokrasi Partisi, Sosyalist Türkiye Partisi, Demokrat Parti -4, Demokrasi Partisi, Demokrasi ve Değişim Partisi, Fazilet Partisi ve Halkın Demokrasi Partisi ve Demokratik Toplum Partisi.”

Bu gerçeği görünce insan ister istemez şöyle feryad ediyor: “Oy verenler niye cezalandırılmıyor?”

Oy Verenler Niye Cezalandırılmıyor?

Bu ülkede tek başına iktidara gelip de ülkeyi yönetmeye devam eden bir partiyi, vesayetçi sistemin en büyük ayaklarından birisi olan Yargının bir büyük savcısı kapatmak için dava açıyor ve diğer ayaklar da haliyle harekete geçerek onu kahraman ilan edip çılgınca alkışlıyorlar. Özgürlüklerden yana olması gereken üniversiteler, iş dünyası, sendikalar, medya da bu akıl almaz gericiliğe ve hukuksuzluğa tempo tutuyorlar. Bu nasıl bir zihniyettir Allah aşkına? Bu nasıl bir akıl tutulmasıdır?

İşte böyle bir zamanda duygularımı bir yazımda şöyle dile getirmiştım:

“Aklımda sorular cirit atıyor.

Cevap vereyim derken öfkem artıyor.

Yatağa gidiyorum, uykum kaçıyor.

Bu saatte bu kafayla yazı da yazılmaz ki?

Mahkeme süreci başlamış, ona dair yazmak zaten hukuken yanlış. Onu değerlendirmeyelim.

Ben başka şeyler, teorik şeyler hakkında yazayım diyorum.

Böylece suçtan uzak olurum.

Ama zaten suçluyum galiba.

Neden mi?

Dava açılan partiye ben de “başörtüsü ve meslek liselerine yapılan haksızlık meselesini hallet” demiştim.

Ona ben de demiştim bunu. Ondan ben de istemişim vatanın yarısı kadar.

Şimdi o bundan suçlanıyor.

Bense suçlanmıyorum.

Haksızlık değil mi bu?

İşte bununla başladı ve sökün etti sorular.

Soralım bari:

Bir partiyi kapatmak bir kişinin istemiyle mi olmalı?

Neden bu bir komisyonca değil de bir kişi eliyle olur?

Bunu yapanın riski var mıdır? Yani diyelim ki istemi reddedildi, peki bunun bir bedeli var mı? Yani gereksiz bir hareketle ülkeyi huzursuz ve rahatsız etmenin, itibarını sarsmanın, ekonomiye zarar vermenin vs. bir yaptırımını var mı?

Eğer yoksa olmalı değil mi?

“Evet” diyen siyasetçiler bütün bunları zamanında neden görmezler, konuşmazlar, elde imkan olduğunda neden düşünüp tedbir almazlar?

Parti kapatmak ve bazılarını cezalandırmak doğruysa, bu kadarı yeterli mi?

O politikaları partilerinden isteyen seçmenler de cezalandırılmalı değil mi?

Halkı cezalandırmakla, iradesini suç saymakla demokrasinin alakası var mı?

Hakimiyet kayıtsız şartsız milletinse ve partiler o halkın istekleri doğrultusunda siyaset yapıyorlarsa, savcıların kapatma başvurusu ne anlama geliyor?

Halkın iradesi suçsa, niye “üstün” oluyor?

Seçim niye oluyor?

Cumhuriyetin cumhuru kim?

Partiler yanlış yaparsa, kendi hiyerarşisi içinde yargı durduruyor. Peki yargı yanlış yaparsa kim durduracak?

Devlet halka güvenmiyorsa ne yapacak?

Kendi doğrularını halkın talebiyle değiştirecek mi, yoksa halkı mı değiştirecek?

Halk değişmiyorsa ne yapacak?

Dışarıdan halk mı ithal edecek?

Yoksa hepsini cezalandıracak mı?

Ben bunları niye düşünüyorum? Durup dururken neden tansiyonumu fırlatıyorum?

Geçmişte bir Başsavcı dua ederek parti kapatma törenini başlatmıştı. Bu sefer dua neden yapılmadı?

Daha bir sürü sorular kafamda cirit atıyor. Hepsi de saçma sapan, biliyorum. Daha bir sürü saçma sapan sorular var. Uykum da geldi. Saçmalamamak elde değil zaten. Ne yazdığımı bilemez oldum.

Bana zehir zemberek olacak ama, hadi size iyi geceler.”

SİYASET VE ŞERİAT

Mevcut Partiler Ve Şeriat

Bir önceki bölümde laik sistemde siyasi partilerin durumunu ve İslam'ın bu konudaki bakış açısını görmeye çalıştık. Siyaset ve devlet yönetiminin bir toplum için olmazsa olmaz gerekliliğini, halkın iradesinin yönetime yansımaları ve bunun ülkemizdeki macerasını kısaca işledik. Şimdi burada olaya doğrudan İslam açısından yaklaşmaya çalışacağız.

İslam devleti, İslam hukuku ile yönetilen Müslüman toplumun tanıyıp itaat ettiği devlettir. Bu devleti kurmak, İslam toplumu üzerine farzdır.²⁴ Şimdi burada tartışacağımız konu, acaba laik devlette İslam hukukunu uygulama imkanı var mıdır? Bunun için bir parti kurulabilir mi? Değilse, İslamî bir yönetime nasıl geçilebilir? Seçme ve seçilmeler bizi ne kadar

---

²⁴ Daha fazla bilgi için bkz. Cemal Nar, *İslam'da Devlet ve Siyaset*.

ilgilendirir? Bu önemli konular üzerinde yazarak ve okuyarak düşünelim istiyorum.

Bizim kanaatimize göre laik bir devlette hiçbir parti ülkeye şeriat getiremez. Demokraside bu imkanlar belki bulunabilir. Nihayet önemli olan halkın iradesi değil midir? Ama orada da laikçilerin “laiklik olmadan demokrasi olmaz” dayatmaları vardır. Belki çıkışında böyledir. Çünkü onun doğuşunu hazırlayan şartlar öyledir. Çünkü siyaset açısından zalim krallıklar ve diktatörlükler nasıl demokrasiyi doğurdu ise, zalim ve batıl kilise de aynı anda laikliği doğurmuştur. Bu birliktelik Batı için elzemedir. Bu açıdan bakıldığında demokrasi ile laiklik ayrılmaz gözükmüyorlar. Ama İslam açısından bakıldığında, hak din İslam’ın din ve vicdan özgürlüğü açısından bir sorun çıkarmadığı, belki var olan sorunu adalet ve hakkaniyetle çözdüğü için, onun laikliğe ihtiyacı yoktur. Bu yüzden İslam toplum ve devleti için mesele değişir. Yani orada laikliğe gerek kalmadığından, onsuz da demokrasi yaşayabilir. Önemli olan bu gerçeği ön yargılı ve şartlanmış kafalara anlatabilmektir. Bu da Batılılaşmanın din gibi okutulup uygulandığı bir ülkede hiç de kolay değildir.

İşte bu durum ve mevcut sisteme göre konuşursak, bu laik sistemin bir partisi ülkeye maalesef şeriat getiremez. Kendisini çepçevre saran laik Anayasa ve yasalar, devletin yasama ve yürütmesi, meşru silahlı güçleri buna izin vermez. Bu güçlere bir de dışımızda modern Türkiye’ye kefil olmuş garantör devletleri ve

uluslararası kimi karanlık güçleri dahil edersek, sorun daha da içinden çıkılmaz hale gelebilir. Bir de buna şeriata karşıt düşüncede olan sivil toplum kuruluşlarını ve vatandaşları katarsak, engeller hiç şüphesiz daha da büyür. O yüzden kanaatimize göre hiçbir parti içine mahkum olduğu bu şartları parçalayamaz, içinde yüzdüğü bu havuzun dışına çıkamaz, hatta buna söz dahi veremez. Üstelik verse bile -eğer sadıksa- kasdettiği uzun vadede ona zemin hazırlamaktan öteye gitmez.

Öyleyse İslam Şeriatını laik sistemdeki siyasi partiler getiremez. Yani bu hiçbir zaman mümkün olamaz mı demek istiyoruz?

Haşa! Öyle münasebetsiz bir söz söylemekten Allah Teala'ya sığınırız. Bu söz onun güç ve kuvveti karşısında anlamsız kalır. Allah teala dilerse bu ülkeye de, bütün dünyaya da şeriat gelir, İslam hakim olur. Bu dinin sahiplerinin ideali de zaten bu dini bütün dinlerin üstünde hakim kılmak değil midir?

Evet, şeriat Allah Teâlâ'nın dilemesi ve izin vermesiyle gelir. Yalnız Yüce Rabbimiz bu konuda bizi imtihan etmektedir. Bu da İslam'ı yürekten kabullenip ona teslim olmak, onu öğrenip yaşamak, başkalarına da anlatarak kabul edilip yaşanmasını sağlamak için çalışmaktır. Biz buna yerine göre davet, tebliğ, irşat, nasihat, hakkı tavsiye, iyiliği emretme ve cihat ediyoruz. Hiç şüphesiz bir millet kendini değiştirirse, Allah Teâlâ'nın da onları değiştirmesi olacaktır. Amma hayır, amma şer. İşte bu sebeple milletin ekseriyetinin istemesi

ve bunun için bedel ödemeyi göze alarak kıyam etmesi ile şeriat elbette gelir. Zira devletin ve sistemin zahirde asıl sahibi halktır. O akla ve hikmete uygun olarak isterse, bunun şartlarını da yerine getirirse, anayasalar, yasalar ve şartlar onun elinde hamur gibi yeniden şekillenir. Daha önceleri de yazdık bunları. Bizim bütün amacımız halkımızı bu yönde bilinçlendirmektir. Bize göre bu da çağımızın “cihad-ı ekberidir.”

Ama partiler şunu yapabilirler; evrensel insan hakları ve özgürlüklerini ülkeye getirir ve hukukun üstünlüğünü hayata geçirirler. Bu arada insan hakları bazında herkese dinini diyanetini öğrenme ve yaşama imkânı verirler, o kadar. Bu haklardan inananlar da faydalanır elbette. Böylece dinlerini, şeriatlarını, mükellefiyetlerini, vazifelerini öğrenir, yaşamaya ve yaşatmaya çalışırlar. Bunun derneklerini, vakıflarını, STK'larını kurar, toplumu sevgiyle sımsıcak sarar, bürür, kuşatır ve barış içinde, asla cebir ve şiddete düşmeden, asla dayatmaya gitmeden toplumu müspet manada maneviyata dönüştürmeye çabalarlar. Dâhilde “cihat”tan maksat da budur zaten.

Bunun ne kadar önemli olduğunu cumhuriyet sonrası tek parti iktidarını görmemişler hakkıyla bilemezler. Bilemeyince tatmin olmaları zor olabilir. Belki bunda da vardır bir hayır. Böylece haklarını daha yaman savunurlar inşallah.

Şeriatı Kim Getirir?

Şu soruyu, konusunun önemine binaen bir daha sormak, onu gündemde tutmanın da bir yolu olacaktır: “Peki, siyasetin yapabileceği ancak bu kadar ise, İslam Şeriatını kim getirecektir?”²⁵

Hemen söyleyelim, İslam Şeriatını getirecek olanlar, onu bilen, yaşayan, uğruna bedel ödeyerek malını ve canını ortaya koyan bilinçli bir önder kitle ile bunları seven, bunlara güvenen, bunlara destek veren bir halktır. Bu önder kitle ve onları destekleyen halk olmadan, bir başka ifadeyle halk İslam’a layık ve hazır hale gelmeden, İslam Şeriatı da gelmeyecektir. Yani İslam gökten zembille inmeyecektir. Melekler eliyle de inmiş olmayacaktır. Sosyolojinin bir kanunu vardır; en azından bir halkın üçte birisi onu cidden isterse, Allah da izin verirse İslam yönetime gelir. Bu hem “sünnetullah” dediğimiz “ilahî yasaların”, hem de “sosyoloji” biliminin gerçekleridir.

Esas sorun veya sorulacak asıl soru şu: Etrafınıza şöyle bir bakınız, hatta bizzat kendi içinize bir bakınız, ne görüyorsunuz? Kaç istekli ve hazır var bedel ödemeye şeriat için?

Sonuç cevap veremeyecek kadar korkunç ise, demek alınacak daha çok mesafe var demektir. Memleketin en temel meselesi bu kadar can yakıcı olarak ortada duruyor ise, bu acı ve utançla yaşamaya mecbur ve

---

²⁵ Bir önceki başlığın ikinci paragrafına bakar mısınız?

mahkûm isek, bu konuya çözüm getirecek asıl mevzuları bırakıp da ayrıntıları tartışmak, konumunu bilmemek, ayakları yere basmamak, bozgun psikolojisi ile ayrıntılarda boğulmaktır. Eskiden halk buna “abesle iştilal” derdi. Şimdilerde ise “gevezelik” diyorlar.

Siyaset Tek Yol mudur?

Şimdi başka bir hatırlatma daha yapalım isterseniz. İslamî olmayan bir devlet yapılanmasında veya Müslümanlar olarak günümüzde en büyük başımızın püsküllü belası olarak düşündüğümüz laik bir yönetim yapısında, halk olarak İslamlaşmada ve yönetimi dahi İslamileştirmede yegane yöntem, biricik hizmet tarzı elbette sadece siyaset değildir. Özellikle günümüzde sivil örgütlerin ve gönüllü kuruluşların daha yaygın olduğu, halkın yönetime daha etkin katıldığı, insan haklarının öne çıkarıldığı ve kamuoyu gücünün, baskısının ve etkisinin daha bir belirginleştiği ortamlarda, sanırım sivil ve bağımsız çalışmalar İslam için daha bereketli olacaktır. Siyaset de gerektir, ama bu tür sivil alan asla ihmal edilmeden. Bunlar zaman içinde birbirlerini besleyen ve tamamlayan unsurlardır.

Müslümanlar bugün, kısmen verilen özgürlük ortamında, özel okullar, yurtlar, yuvalar, vakıflar, dernekler, kısaca “medya” denilen bütün basın yayın araçları, ekonomik yapılanmalar ve daha başka etkinliklerle, İslam’ı tebliğe çalışıyorlar. Yapılacak iş,

halkı kazanmak ve bilinçlendirmektir. O oranda dava başarıya ulaşabilecektir.

Kadrolaşma Gereği

Hakka ve halka hizmet gayreti ve hamiyet niyetiyle resmî kurumlar içinde kalarak, yönetimde etkin olmak, yönetimde bir kadro oluşturmak da, ayrıca vaz geçilmemesi gerekli görülen bir hizmet şeklidir. Zaten eğitimin amaçlarından birisi de bu değil midir?

Bizim kadrolarımız, düşünce temizliği ve manevi güçlerinden ötürü insanlara hizmet vermede daha bir fedakar olacakları tabiidir. Elbette bunlar yapılırken tehlike alanları iyi tesbit edilir, maddi manevi gerekli savunma tedbirleri gerçekleştirilir. Hareketin bilgi, sosyal alanda uygulama ve maddî manevî her alanda güç kazanmasında büyük bir denge hep hesap edilmelidir.

Önderlik ve İstişare

Hareketin metod ve stratejisini belirleme işi, hiç şüphesiz Allah'ın ilim vermekle, dinde kavrayışlı kılmakla, kendilerine hayır vermek istediği belli olmuş olan alimler kadrosuna düşer. Öyleyse istişareyi hiçbir zaman unutmayan ülema, ilim sahibi olduğu kadar, izzet sahibi de olacaktır. Üstün bir ahlak ve iradeye sahip olacaktır. Böylece, sistemin pozitif ve negatif görünen tuzaklarına düşmeyecek, ne dünya; yani dünyanın malı,

makamı, baş olma sevdası, karşı cins ve aile fitnessi onun gurur, kibir ve enaniyetini okşayıp, hırs ve haset ateşiyle riya ve süm'aya atmayacak, ne de kınanma, dışlanma, hatta eziyet ve işkence görme gibi korkular, onu davasından asla yıldırılmayacak, döndürmeyecektir.

Âlimler, önderliklerinin bilincinde olacaklardır; çünkü azıcık bir sapma, suya atılan taşın çevresinde geniş halkalar oluşturması gibi, arkasındaki binlerce, milyonlarca takip edenlerinde büyük depremler meydana getirecek, azıcık bir yanlış, cepheleri alt üst edebilecektir. Zalimlere ufacık bir meyil ve muhabbet, arkasından gelenlere zalimleri sevdirecek ve onların beleş avukatı yapacaktır. Zalimlere azıcık bir sevgi, yönelme ve destekleme, ateş çarpmasına sebep olacaktır.²⁶

Yolumuzun emektarlarından birisinin konumuzla ilgili şu sözleri bu mevzuda bir fezleke değerindedir: “Müslümanların, zamanın taşkın sularında bir saman çöpü gibi akıntıya kapılıp gitmemeleri ne kadar elzemse, hadiselerle seyirci kalarak hayatın kıyısında yaşamamaları da o kadar elzemdir. Müslümanları hayatın merkezine tekrar taşıyacak olan alimler, hesaplaşma şöyle dursun, resmi söylemle örtüşmeyi bir marifet sananlar değil, Allah'tan korkan, hakkın ve hakikatın hatırını herkesten ve herşeyden daha üstün tutanlar olacaktır.”²⁷

Onlara o kadar ihtiyacımız olduğu halde ne kadar da az olduklarının acısını yaşayan bizler, yetişmiş bütün

---

²⁶ Bkz. Hud, 113.

²⁷ Bkz. Yeni Şafak Gazetesi, 8. sayfa, 28 Mayıs 1999.

insanımızı siyasete kurban vermememiz gerektiğini de olayların diliyle öğrendik hamdolsun. Evet, bir kere daha hatırlatalım; siyaset de gerek, ama tek yol asla değildir.

Seçimlerin Önemi

Laik ve demokratik düzenlerde seçimler en önemli siyasi ve ictimai olaylardır. Seçimler yaklaştıkça bütün partiler, adaylar ve ilgililer harıl harıl çalışmaya başlarlar. Herkesin bir niyeti vardır. Herkes de bu niyetine göre bir ecir veya vebal içindedir. Malum, “ameller niyetlere göre değer kazanır, ya da kaybederler.”

Bir İslam toplumuna Devlet Başkanı, bakan veya üst düzey bir yönetici olmak çok önemlidir, çok sevaptır ve çok büyük bir şereftir. Daha önce bazı yazılarımızda ve özellikle de “İlim ve İktidar” kitabımızda böyle bir idareci olmanın ve halka hizmet etmenin olumlu yönlerini anlatmıştık. Bu yüzden bu yazıda bunun üstünde durmayacağız.

Bir şeyi zıddıyla anlatmak, ifadede bir kolaylık ve üslupta bir güzelliştir. Şimdi de bunun tam aksini dile getirecek ve bu yönde çalışan insanları uyarmaya çalışacağız. Onun için diyoruz ki, daha önce anlatılan bütün iyilikler, güzellikler ve olumluluklar, eğer üstüne alınan sorumluluklar ve vazifeler hakkıyla yerine getirilemezse, tam tersi bir duruma, yani büyük bir vebale dönüşecek ve düşülecektir.

İslam'ı Seçmek Yasak

Şunun farkındayız, laik devlette sandıklar halkın önüne konduğunda bizler bu seçimlerle İslam Devletine yönetici seçmiyoruz. Sözde laik demokrat bir devlete idareciler seçiyoruz. Çünkü öyle ucube bir sistemde yaşıyoruz ki, komünist, faşist, materyalist, kapitalist vs. gibi beşeri her düşüncedye dayalı parti kurulabilir ve seçilebilir, ancak sadece İslam Partisi kurulamaz ve seçilemez.

Evet, % 99 u Müslüman olan bu ülkede sadece İslam yasaktır! Ne partisi kurulabilir, ne seçimlere girebilir. Ve güya bu demokrat ve özgür ülke, bütün Müslümanlara örnektir.

Sakin kimse “bu laikliğin gereğidir” demesin, Almanya’da Hıristiyan Demokrat Partisi el’an iş başındadır.

Seçilenlere Sesleniş

Bu yüzden biz, ister milletvekili, isterse belediye başkanı ve benzeri görevlere talip olarak seçimlere katılanlara buradan sesleniyoruz:

“Hey arkadaş, niyetin nedir? Ne bekliyorsun bu seçimlerden? Yüklendiğin emanet ne? Sorumluluğunun farkında mısın? Ne yapacaksın kazanırsan? Bu sana ecir mi, azap mı olacak, muhasebesini yaptın mı?”

Emanet ve sorumluluk deyince kim ne anlarsa anlasın, bizim aklımıza ilk gelen şu ayettir:

"Biz emaneti göklere, yere, dağlara arzettik, ama onlar yüklenmekten çekindiler ve bunlardan endişeye düştürler. Fakat bu emaneti insan yükledi. Çünkü o, kendine karşı çok zalim ve çok cahildir."²⁸

Bu ayetin hemen yanında, şu ilahi ikazı unutmak mümkün müdür? "Ey iman edenler! Allah'a ve Peygambere hainlik etmeyiniz. Size verilen emanetlere bile bile ihanet etmeyiniz?"²⁹

Ayette geçen "emanet" hakkında, tefsirlerde çok değişik açıklamalar yapılmıştır. Çağdaş müfessirlerimizden Zuhaylî, "Tefsiru'l Münîr"de bu ayetin tefsirinde der ki:

"Emanet sahih görüşe göre dinî vazifelerin tamamını ihtiva etmektedir. Bu cumhurun görüşüdür. Allah'ın kullarına emanet olarak yüklediği farzlar bu emanetin bir parçasıdır. Şer'î yükümlülükler kolay ve basit değildir. Bunlar göklerin, yerin ve dağların taşımaktan kaçındığı büyük emanetin ta kendisidir."

Celal Yıldırım da: "İnsana yükletilen «emânet» dinî vazifelerin tamamıyla ilgili bulunan sorumluluktur" der.³⁰

Elmalılı merhum da bizim duygularımızı güzel anlatır:

---

²⁸ Ahzab, 72.

²⁹ Enfal, 27.

³⁰ İlmin Işığında Asrın Kur'an Tefsiri, ilgili ayetin tefsiri.

“Emanet ifa edildiği takdirde sonuçları çok büyük bir keramet olduğu gibi, yerine getirilmediği takdirde de hıyanet ve tazmin etmek cezası ile büyük bir rüsvaylıktır, rezalettir. İnsan ise onu yükledi, (belâ-evet) dedi, teklifi ve halifeliği kabul etti. O insan çok zalim ve çok cahil bulunuyor. Her ferdi değil, insan cinsi.”³¹

Biz de genel ve kapsamlı düşündüğümüz zaman diyebiliriz ki hiç şüphesiz idarecilik de bir emanettir ve insan bu emanetten de sorumlu tutulacaktır.

Nitekim peygamberimiz "Hepiniz çobansınız ve hepiniz sürünüzden mesulsünüz" diyerek bize sorumluluklarımızı hatırlatır. Toplum içinde öncelikli sorumlu kişi de, hiç şüphesiz devlet başkanıdır. Sevgili Peygamberimiz, önce O'nun sorumluluğunu zikreder:

“Devlet başkanı çobandır ve sürüsünden sorumludur. Erkek ailesinin çobanıdır ve ailesinden sorumludur. Kadın, kocasının evinde çobandır, o da sürüsünden sorumludur. Hizmetçi efendisinin malından mes’uldür ve sürüsünden sorumludur.”³²

Selefın büyük alimlerinden Hattabi bu çobanlığa teşbihe şöyle bir açıklık getirmiştir:

"Devlet başkanının çobanlığı, Allah'ın kanunlarını tatbik ve hükümde adalete riayetkar olmak suretiyle şeriatı korumaktır" demiştir.³³

³¹ Hak Dini Kur'an Dili, Ahzap 72'nin tefsirinde.

³² Buhari, Ahkam, 1, Cum'a, 11, İstikraz, 20, Itk 17,19, Vesaya 9, Nikah 81,90; Müslim, İmaret 20, (1829); Tirmizi, Cihad 27, (1705); Ebu Davud, İmaret 1, (2928))

³³ Bkz. İbrahim Canan, Kütüb-ü Sitte, 6/421.

Neden Takiyye?

Yukarıda “öyle ucube bir sistemde yaşıyoruz ki, komünist, faşist, materyalist, kapitalist vs. gibi beşeri her düşünceden parti kurulabilir ve seçilebilir, ancak sadece İslam Partisi kurulamaz ve seçilemez” diyerek bu seçimlere katılıp katılamama halindeki garip duruma dikkat çekmiştik. Peki, bu yasak ortamında inanan bir insan İslam’a talipse, “takiyye”den başka ne yapabilir? Bunu yapmak zorunda kalırsa, bunun ayıbı kimin olur?

Bunun ayıbı özgürlüğü ve hür iradesi kısıtlanan ve takiyyeden başka yol veya imkan bulamayana mı, yoksa temel hak ve hürriyetlere yasak koyan ve insanları “hukuku dolanmaya ve dolandırmaya”, kendi ifadeleriyle “takiyye” yapmaya mecbur bırakanlara mı olur?

İşin başka vahim boyutları da vardır elbette; kim takiyye yapıyor, kim yapmıyor? Bunu bilmenin ölçüsü nedir? Bu alanda yaşanan rekabeti nasıl değerlendireceğiz?

Biz başa dönelim isterseniz: “ameller niyetlere göredir.” Kimsenin kalbini yarıp bakamayacağımıza göre, burada zahirle yetinmek ve herkesi önce kendi ifadesinde, sonra da yine kendi amelinde değerlendirmek durumundayız. İnsanlar bu niyet ve eylemlerine göre ya değer kazanır, ya da kaybederler. Ama bu kazanma ve kaybetme bize göre burada kalmaz. İşin bir de ahiret boyutu vardır. Ahiret ve ebedî boyutu.

İşte bu yüzden deriz ki, gözü kesen adaylığa ve seçimde yarışa devam etsin, kesmeyen ise hemen kendisine bir iyilik yaparak istifa etsin.

Kimler Takiyeci?

Kendi insanımıza bu bir çift sözümüzü söyledikten sonra, şimdi de karşımızdaki din düşmanı laikçi çevreye bir çift sözümüz var, onu da hemen uzatmadan söyleyelim.

Şunu herkes bilmeli ki, tabii, fitrî, insanî ve dinî değerlerin yasaklanması, bizatihi bir fitnedir. Fite, yani kaos, kafa karışıklığı, düşünce ayrılığı, değerler çatışması, derken ayrılıklar, tefrikalar, bölünmeler, parçalanmalar. Derken karmaşalar, kargaşalar, kavgalar...

“Laiklik, sekülerizm, demokrasi” diyenler, “fitne” ve “kaos” istemiyorlarsa, dinî değerleri saygıyla karşılamalı ve asla yok saymamalıdır. Kendi inançlarına bağlı kalmayı erdem sayanlar, aynı erdeme başkalarının da sahip olacağını unutmamalıdır. Zalimler adalet ve insafın değerini, mazlumların elinde mağlup olmadan önce öğrenmeli ve kendilerini tehlikeye atmamalıdır.

Kaldı ki bir milletin hukuku oluşturulurken, o milletin dini, örfü, adeti mutlaka göz önünde bulundurulmalıdır. Bu, hukukun oluşumunda en önemli unsurlardan birisidir. Bu bilgi, hukuk usulü ve metodolijisinin önsözüdür. Bunu bilmeyen veya

bilmezlikten gelenler, hukukî ve ahlâkî kişiliklerini kazanamamış cahil ve erdemsiz insanlardır. “Ben yaptım oldu” kabalığına, hatta haydutluğuna artık “halkın egemenliği” olan cumhuriyet ve demokrasilerde asla yer yoktur.

Bizde maalesef “cumhuriyet” ve “demokrasi” hiç ağızlardan düşmemesine rağmen, “halkın iradesine ve egemenliğine” hiç bakılmamıştır. Hatta halk, kendi hukuku düzenlenirken bile hiç hesaba katılmamıştır. Baskı, cebir ve şiddetle “batı hukuku”, inanç, örf ve adetler açısından çok farklılıklar gösteren bu millete zorla dayatılmıştır.

Türkiye’de laikliği ön plana alanlar, bu “halksızlığı”, “cumhursuzluğu” övgüyle karşılıyorlar. Hatta bir de “Laiklik ve batı hukuku bu halka sorulmadı” diyerek aba altından deynek gösterip tehdit ediyorlar.

İyi mi bu? Yakışıyor mu? Halkına sorulmayan, halkı hesaba katılmayan bir ülkede demokrasi olur mu? Faşizan baskıların adını “demokrasi” koyarsanız, mesele halledilmiş olur mu? Kendini kandırmak da bir çeşit fitne değil mi?

Cebir Yok Şiddet Yok

Şunu açıkça söyleyelim, isteyen Müslüman olur, isteyen de kafir. Kafir olma özgürlüğünü insana veren de Allah Teâlâ’dır. Memnun olmaz başka, istemez başka, hatta dünyada ve ahirette cezalandırır başka. Buna

rağmen kafir olan anında gebertilmez. Takdir edilen eceline kadar ömrünü yaşar. Belkibu arada yaptıklarının cezasını kişisel veya toplumsal olarak çeşitli sıkıntılar, hastalıklar, yolsuzluk ve yoksuzluklar, anarşi ve teröler, tabii felaketler, havanın, suyun bozulması gibi çevresel felaketler, depremler, ve nihayet kötü huy ve idarenin sebep olduğu savaşlar, bir nevi dünyada yaşanan cezalardır. Asıl ceza ise vakti bekleniyor, ahirette çekilecektir.

Bu yüzden biz de kimseyi zorla, cebir ve şiddet kullanarak Müslüman yapacak, şeriatçı edecek değiliz. Zira bu bir gönül işidir. Kalb tasdik etmezse, dilin ikrarı beş para etmez. İnsan o zaman “Müslüman” değil, olsa olsa “münafık” olur. Tıpkı bizim devlet memurluğumuz esnasında yer yer darbe dönemlerinde “Kemalist” olduğumuzu bildiren kağıt parçalarına imza değil, kargacık burgacık çizikler atmamız gibi. Darbecilerin işkence ve iş tehdidi altında biz ne kadar “Kemalist” olmuşsak, zorla Müslüman yaptığımız kişi de ancak o kadar “Müslüman” olur. Hiçbir kıymet-i harbiyesi yoktur bunun!

Tehdit Bitti mi?

Son bir hatırlatma daha yapalım: İçimizden birileri kalkar da, “din ulusun hayatında artık bir değer ifade etmiyor” derse, bu gerçeklere tamamen aykırı, ilimsiz, temelsiz batıl görüşü ancak kendisini bağlar. Kendisi öyle

düşünebilir. Akla, mantığa, ilme, sosyal realiteye, tarihe ters düşermiş, bize ne, kendisi düşünsün. Bir avuç marjinal ateist ile kala kalırmış, bizi ilgilendirmez, kendisi düşünüp değerlendirisin.³⁴

Ama sakın ha, bu akla, ilme, sosyolojiye ve tarihi gerçeklere ters düşen basit düşünceyi bize de dayatmayı aklının ucundan bile geçirmesin. Kimse bu konuda bulunduğu makamı istismar etmeye de kalkmasın, asla yemezler artık.

Zaten geçmişte de kimse silahın tehdidi ile dinini terk etmiş değildi. Tarihte inananları arenalarda aslanlara atıldılar da ne oldu? Çukur kazdılar, içini ateşle doldurdular ve inananları diri diri yaktılar da ne oldu? Bitirebildiler mi dini? Bütün bunları görüp de bu çağda hala dindar insanları tehdit etmek ne kadar budalalıktır böyle?

Kapalı kapılar ardında yapılan ne teklifler, ne tehditler, ne de anlaşmalar bizi bağlamaz. Biz, birileri öyle istiyor diye dinimizden dönecek değiliz. Yapanlar, utançlarıyla kalırlar. Artık bu saatten sonra dünyada herkesin altına imza attığı insan hakları evrensel

---

³⁴ Bakmayın söz gelişi böyle söylediğimize. Aslında bu ülkede, hatta bütün dünyada insanların dinden uzaklaşmaları bizi fevkalade ilgilendirir ve düşündürür. Hatta başından beri dinsiz veya gayr-i müslim olanlar bile bizim ilgi alanımızdadır. O, davete muhtaç ve muhatap bir insandır. Hatta “ümme-i icabet” çeşidinden bir “Ümme-i Muhammed” üyesidir. Bunların ne anlama geldiği çok bilinenlerden olduğundan sanırım yazmaya gerek yoktur. Bu konularda “İnsana Ulaşmak” ve “Laik Sistemde Tebliğ Sancısı” kitaplarımıza bakılabilir.

beyannamesinden geriye dönüş asla söz konusu olamaz, size de bize de.

Gelin makul olalım, hazımlı olalım. Gelin, içimiz dışımız bir olsun. Halkın yanında başka, gizli toplantılarda başka olmayalım. Bu iki yüzlülüktür, ayıptır, utanç vericidir. Gelin hukukun üstünlüğü ilkesini hayata geçirelim.

Biz takiyeye yapmıyoruz, yeter artık, siz de yapmayınız!

SİYASET VE SEÇİMLER

Her Seçimde Hüzün Var

Hayatımda ilk defa oy kullandığım seçim 1977 seçimleriydi ve ben oldukça heyecanlıydım. Yüksek İslam Enstitüsünün son sınıfındaydım. Erkenden sandığa giderken bir dostum, “bu kadar heyecanını belli etme” diye uyarılmıştı. Aradan yıllar geçti, ben seçimleri hep ciddiye aldım.

Bu yazıyı yazdığım son seçim günü hava güneşli idi. Ilık, temiz, pırıl pırıl bir hava vardı. İnsanlar yollarda güzel elbiselerini giymiş şen şakrak konuşarak sandıklara doğru gidiyorlardı. Okul bahçesi öbek öbek oturan ve tatlı tatlı sohbet edenlerle doluydu. Ama nedendir biliyorum, benim içimde yine hüzün vardı...

Tanıdıkların selam ve iltifatlarına, hal hatır sormalarına tabi ki güler yüz ve tatlı dille karşılık veriyor, onlara yansıtmamaya çalışıyordum, ama içimden oldukça hüzün vardı. Neydi beni hüzünlendiren?

Muhsin Yazıcıoğlu merhumun acı kazası mı? O da vardı şüphesiz. Ama ondan da öte bir şey vardı.

Bilgilerimin kozasında ördüğüm, fakat yaşanan gerçeklerle çelişir gördüğüm hayallerimdi, heveslerimdi, ideallerimdi. Sevgili Peygamberimizin (s.a.v) Risaleti kendisiyle sona ermişti. Ama mürşitliği ve öğretmenliği ile beraber önderliği ve yöneticiliği de ümmeti aracılığıyla devam etmekteydi. Yani bir İslam toplumunda İslam Devlet Başkanı ve atadığı adil ve yetkin yöneticiler, bir nevi Hz. Peygamber'in (sav) makamında oturarak onun görevini görmekteydiler. Hiç şüphesiz adaletle hükmederek devleti ve toplumu yönetmek, devletin devamlılığı, mülkün temeli, toplumun huzur ve saadeti, ailenin korunması, bireyin temel hak ve hürriyetlerini gerçekleştirmenin teminatıdır. İşte bu sebeplerden ötürü bir İslam toplumu oluşturmak kadar, bu toplumu yönetecek bir İslam devletini kurmak ve bunun için uzman elemanlar yetiştirmek de ümmete farz kılınmıştır.

Evet, Müslüman bir milletin fertlerinden, bireysel ve toplumsal meselelerine çözüm getirmesini bilen, söz sahibi, akıllı, bilgili ve erdemli kimselerin, temel ölçülerini İslam'dan alan bir sistem kurmaları, adalet, barış ve huzuru gerçekleştirecek bir yasama, yürütme ve yargıyı oluşturmaları, biz Müslümanlara, kaçınılması değil, ertelenmesi bile istenmeyen ilahî bir görev olarak verilmiştir. Bu göreve, bu düzenin devamını sağlayacak vasıflı yönetici, hukukçu ve her ilim dalından alimler yetiştirecek eğitim ve öğretim kurumlarını kurmak da dahildir.

Evet, bu görev bize bir farzdır. Bilindiği gibi farz, yapılmasıyla Allah'ın rıza ve sevabının kazanıldığı, terk edilmesiyle günah kazanılarak cezanın hak edildiği, inkar edilmesiyle de kesinlikle dinden çıkmanın, -Allah korusun- küfre düşmenin gerçekleştiği dinî bir hükümdür. Din ile devlet arasındaki bu yakın ilişkiyi Resulüllah (sav) Efendimiz şöyle açıklamaktadır:

“İslam ve devlet başkanı ikiz kardeş gibidirler. İkisinden birisi kardeşsiz olamaz. İslam binanın temelidir, devlet başkanı da bekçidir. Temeli olmayan yıkılır, bekçisi olmayan da zayi olur.”³⁵

Gerek bu kesin hüküm, gerekse peygamber efendimizin, fethettiği her belde ve kavimlere, yada kendiliğinden gelerek İslam'a girenlere ilk iş olarak vali, hakim, tahsildar, öğretmen vs. ataması, idareci olmanın önemini, sevabını anlatmağa kafidir kanaatindeyiz. Beldeler ve kavimler bir yana, Resulüllah (s.a.v) çölde yada yolculukta bile başı bozukluğu istemiyor, insanların üç kişi de olsalar aralarından birisini başkan seçmelerini şart koşuyordu:

“Çölde boş bir arazide bulunan üç kişiye kendilerinden birini emir seçip başlarına geçirmeleri gerekir.”³⁶

“Üç kişi sefere çıktıkları zaman, kendilerinden birini emir (başkan) seçsinler.”³⁷

³⁵ Suyuti, *Cem'ul Cevami*, no: 82; Deylemi, I. 117. no: 396.

³⁶ Ahmed, *Müsned*, 2/177.

³⁷ Ebu Davud, *Cihad* 80.

Peki bugün durum nedir?

Şimdi bir devlet var, ama başkanı İslamî olamaz. Yani haklarını, yetkilerini ve vazifelerini İslam hukukundan alamaz. Onları İslam hukuku değil, Hıristiyan kökenli laik batı hukuk belirler. Şahsen Müslüman olabilir, ama dinini devlete asla karıştıramaz. Çünkü bu büyük bir suçtur. Müslüman da olsa devleti bir dinsiz gibi yönetmek zorundadır. Bu düşünce ve anlayış nerede, Sevgili Peygamberimiz (s.a.v)in şu düşünce ve anlayışı nerede: “İslam binanın temelidir, devlet başkanı da bekçidir. Temeli olmayan yıkılır, bekçisi olmayan da zayı olur.”

Şimdi bu ülkede ümmetin çocukları benim gibi bir seçime gidiyorlar. Amaç ne, yöntem ne, seçilen kim, beklenen nedir? Biz neredeyiz, Sevgili Peygamberimiz (s.a.v) nerededir? İslam nerede, devlet nerededir? Temel nerede, bina nerededir? Bekçi nerede, mal nerededir?

Bütün bunları düşündüğünüzde, içinizi kaplayan duygu nedir? Kıvanç mı, hüzün mü?

Çünkü Dertliyiz

Seçime gidiyoruz ve ben hüzünlüyüm. Çünkü dertliyim. Belki derdimize bir deva olmaz mı diye gidiyoruz hüznle, ama deva, biliyorum ki çok uzakta. Yakın zamanda bir şifa gözükmüyor. Belki ağrımızı,

sncımızı dindirebilir bu seçimler. O da bir şey diyerek gidiyorum hüznle.

Nasıl olsun ki, biz daha derdimizi söylemeye bile cesaret edemiyoruz. Öyle bir baskıcı ve boğucu bir sistemde yaşıyoruz ki, bize hukukun verdiği hakları devlet ricali ve hukuksuz yasalar vermiyor. “Verdiğimle yetin” diyor. “Bu kıyağımı da unutma” diyerek bir de minnet ediyor. Elim kolum bağlı iken, zalim bir de sırtıyor karşımda. En acısı da buna inandırmış insanları. İnsanımız, kendilerine zulmedenlere aşık. “Celladına aşık olmak” dedikleri böyle bir şey demek ki! Bu ne yaman bir derttir böyle a dostlar!

Bizim çağımızda bizim açımızdan çok acınacak bir durum ortaya çıktı; devlet ve yöneticiler, "Şeriat mülğadır" diyerek “İslam Hukuku”nu yürürlükten kaldırdılar. Onun yerine, devletin ve milletin yönetimi için batıdan, yani bizim vatanımızı işgal ederek insanımızı öldüren, servetimizi yağmalayan sömürgeci düşmanlarımızdan, İslam’ın amansız düşmanı olan Hıristiyan ülkelerden kanunlar alıp uyguladılar.

Sadece kanunlar mı?

“Medeniyet bir bütündür” diyerek, aldıkları kanunların ilelebet yaşaması için o fidanların toprağı sayılan “Batı Medeniyeti”ni de aldılar. Böylece tıpkı şeriat gibi “İslam Medeniyeti” de kovulmuştu hayattan. Artık sadece hukuk değil, eğitim, terbiye, alışkanlıklar, örf ve adetler, kazanma ve harcama biçimleri gibi bütün

bir yaşam biçimi, hayat tarzı da batılılar gibi olmaya başladı. Kimin mi? Müslümanların!

Bütün bunları yaparken tabii ki halka hiç danışmadılar, hiç sormadılar. Neden sorsunlar ki? Gerek yoktu. Çünkü alacakları cevabı biliyorlardı. Jakoben bir anlayışla sanki onlara: “Bunlar senin yararınadır. Sen cahil olduğun için şimdi bilmiyorsun, fakat ileride öğrenecek ve bize teşekkür edeceksin” diyerek istemedikleri kanunlara zorla boyun eğdirdiler.

Artık idarecilerin, İslam hukukunu bilen alimlere ihtiyacı yoktu. Bunun için, İslam hukukunu öğreten okulları kapattılar ve Şeyhu'l İslam'ların, kadınların, fakihlerin, müderrislerin, dersiamların işlerine son verdiler. Bu sefer ne oldu biliyor musunuz?

“Beterin de beteri var” denildiği gibi, geçmişteki yanıtlara rahmet okutan bir durumla karşı karşıya kalındı. İnsanlar, idarecilerin gözüne girmek ve devletten bir pay kopararak dünyalık mal, makam, şan, şöhret ve itibar elde edebilmek için, İslam kanunlarını öğrenmeyi bırakarak, hatta ona yerli yersiz hakaretler ederek batılı ecnebilerin hukukunu öğrenmeye koyuldular. Kısa zamanda muratlarına da erdiler. Çünkü artık istikbal İslam hukuku ile ilgili ilimlerde değil, batı hukuk ve yönetimi ile ilgili ilimlerde idi.

Daha da gariypsenecek ve acınacak, bizim için ders ve ibret alınacak bir şey oldu: Koca koca sarıklı, sakallı bir çok alim, fakih ve mollalar, sarıklarını çözdüler, sakallarını kestiler ve İslam aksini söylediği halde onlar,

batı menşeli bu kanunların uygulanabileceğine fetva verdiler. Allah'ın kanunlarına ters düşen ve onu küçümseyen, aşağılayan kanunları seve seve uyguladılar. Üstelik kalktılar, müslüman halka, yaptıklarının “Kur'an ve Sünnete uygun bir İslamî davranış” olduğunu söylediler. "Laik devleti şeriat tehlikesinden korumak için" görev aldılar ve üstün bir gayretle çaba sarf ederek vazifelerini en iyi şekilde yerine getirmeye çalıştılar.

İşte bu da yakın tarihimizdeki "Bel'amlaşma"nın macerasıdır. Geçmişte: "İdarecilerle düşüp kalkanların kalbi ölür" diyenleri haklı çıkaran tipik bir süreçtir.

Bunlar şimdilik dile getirebileceklerimizin bir kısmıdır. Bakalım bir gün arşivler tam olarak açılırsa daha ne sürprizlerle karşılaşacağız?

Bu sürecin ortaya çıkardığı en acı gerçek ve elbette ki en kötü ve en tehlikeli sonuç; halk ile alimlerin arasının açılmasıdır. Daha doğrusu, resmi ülema ile halkın arasının açılması. Bu da başka bir acı gerçeğin başlangıç ifadesidir; ülemanın kendi arasında bölünmüşlüğü, parçalanmışlığı, birbirleriyle mücadele eder duruma düşmüşlüğü durumu. Bunun tabii neticesi de her bölük alimin yanında kendi meşrebine uygun tabilerinin oluşması. Müslümanları bir arada tutan halifelüğün kaldırılmasından sonra, otorite olarak halife makamına oturan “ulu'l emir” olarak alimlerin milleti birleştirici işlevlerinin bitmesi ve ümmetin paramparça olması yani.

Aman Allah'ım! İslam'ı ortadan kaldırmak isteyenlerin istediği de zaten bu değil miydi? İşte böyle bir ortamda şimdi bir seçim oluyor. İyi de ben kimi niçin seçiyorum?

Burada “ameller niyetlere göredir” hadisinin devreye girdiğini görebiliriz belki. Ne yapalım, tamamı tedarik edilemeyen tamamı da terkedilmezmiş. Bu niyetle bakıldığında bu seçim beni asıl davama bir adım daha yaklaştıracaksa, çok çok önemlidir. Değilse, bana ne!

Bunun cevabı sizdedir ey adaylar! Madem benden oy almaya geldiniz, öyleyse karşımda oturun ve konuşun; bana devam adına ne vaat ediyorsunuz? Benim derdime bir merhem var mı sizde?

Seçimler Ve Müslümanlar

Hızla yeni yeni seçimlere gidiyoruz. Hayatımızda kaç seçim atlattık? Bu sistem bu çok sık seçim yapma işine bir çare bulamaz mı? Her seçimde de “bu seçim zamanlama bakımından ülke ve insanımız için fevkalade önemlidir. Bu yüzden bu seçimleri isabetle yapmamız hayati önemi haizdir” diyoruz. Tamam, seçimler önemlidir. Çünkü yönetimsiz bir insan topluluğu olamaz. Özellikle de İslam topluluğu hiç olamaz. Neden mi?

Çünkü devletsiz ve yönetimsiz İslam'ın öğretilmesi, namaz, oruç, zekat, hac, cihad vs. ibadetlerin yapılması, insanlar arası ilişkilerin Allah'ın kanunları

doğrultusunda düzenlenmesi, genel ahlakın, sosyal barışın, iktisadî dengenin ve adaletin sağlanması mümkün değildir. Devletsiz ve yönetimsiz kalındığında hevaya ittiba ile fitne, fesat, zulüm ve düşmanlıklar sebebiyle bölünüp parçalanmanın, her türlü ahlaksızlığın revaç bulup yayılmasıyla yıkılıp yok olmanın önüne geçmek de mümkün değildir. Öyleyse güzel insanların elinde gerçekleşen iyi bir idareyle her türlü iyiliklerin yerleştirildiği, kötülüklerin ortadan kaldırıldığı bir İslam toplumunun inşası mümkündür.

Böyle bir yönetimin adil ve iyi idarecileri, "sorumluluk oranında sevabın da artması" kuralına göre elbette çok büyük sevaplar kazanacaklar, takdir ve tebciye, sevgi ve saygıya, yardım ve desteğe mazhar olacaklardır. Bu kaideyi aldığımız hadislerden birisini yazalım;

"Doğru yola davet eden kimse için, bunu öğrenip uygulayarak sevap kazanan kimsenin ecri kadar ecri vardır. Ve onun ecir kazanması da diğerinin ecrini asla azaltmaz. Sapıklığa ve dalalete davet eden kimse için de, o yola girip günah kazanan kimselerin günahı kadar ona günah yazılır. Bu da onların kazandırdıkları günahlardan bir şey eksiltmez."³⁸

Elbette bu hadis-i şerife göre idarede vazife hakkıyla yerine getirilmez de ülkede fışkın, fücûrun, günahın, haramın, zulmün yayılmasına sebep olunursa, onun da günahı kat kat artacaktır. O da ayrı bir mesele.

---

³⁸ İbni Mace (207), İbrahim Canan, a.g.e.19/539 (6043)

İşte bu yüzden İmam Gazali'ye göre ibadetlerin en makbulu, adalet ve ihlas ile ifa edilen hilafet ve emirlik görevidir."³⁹

Tartüşi şöyle der: "Adaletle hükmeden Müslüman bir yöneticinin bu makamı üzerinde Allah tarafından gönderilen peygamberler ve O'na çok yakın (mukarreb) meleklerden başka hiç kimse yoktur."⁴⁰

Ebu Mansur: "İnsanoğlunun ulaşabileceği en şerefli makam, peygamberliktir. Peygamberlikten sonra ise hilafettir." Der.⁴¹

İzzüddin de şöyle der: "Yöneticiliğin, taatlar içinde Allah'a itaatın en faziletlisi olduğu hususunda Müslümanlar ittifak etmişlerdir. Adil yöneticiler de başkalarına nazaran sevapları en çok, Allah katındaki makamları en yüce olan kimselerdir. Zira Allah'ın koyduğu emir ve yasaklar, onlar vasıtasıyla uygulanır ve her türlü batıl onların eliyle yeryüzünden uzaklaştırılmağa çalışır. Zira yönetici tek bir söz söylemekte kendi hakimiyeti altındaki topraklarda binlerce zulmü uzaklaştırır. O küçücük bir söz söyler fakat büyük bir ecir kazanır. Hesap gününde adil bir yöneticinin mizanına kendi hakimiyeti altında yaşayan bütün insanların amellerinin bir benzeri konması, onun için yeterlidir. Zira

---

³⁹ Bkz. Fahrettin Korkmaz, *Gazali'de Devlet*, s.56.

⁴⁰ Said Havva, *İslam'da Yönetim Ve Yönetici*, s.14.

⁴¹ Said Havva, *İslam'da Yönetim Ve Yönetici*, s.14.

İslam'ın koyduğu önemli bir kaide vardır ki o da; “bir hayra sebep olan, yapanın sevabını da elde eder.”⁴²

Şimdi birisi kalkar da “yahu hocam, sen İslam devleti ve yöneticileri ile laik devlet ve yöneticilerini birbirine karıştırdın galiba?” derse, derim ki: “Yok yok, birbirine karıştırmadım. Ak ile kara kolay kolay birbirine karışmaz”.

“Ya derdin ne?” dersiniz derim ki: “Bizde bir kaide var, ‘tamamına eremediğinin tamamı da terk edilmez.’ Yani “ya hep, ya hiç” yok, yapabildiğin kadar imkanları İslam için kullanmak, gücünün yettiği kadar hizmet etmek, elinden geldiği kadar şerre engel olmak ve hayra çalışmak var. Allah Teâlâ'nın evrende “tedricilik” kanunu var. Aşama aşama ilerler Müslüman, ayakları yere sağlam basarak gider. Eğer bazı Müslümanlar siyasetle bu topluma hizmet etmek istiyorlarsa ve buna sağlık, bilgi ve ahlak açısından kendilerini uygun görüyorlarsa, buyursun yapsınlar. Sevabı çok olur inşallah.

Ama bunu bu halka bir hizmet için değil de, kendileri namına şan ve şöhret için, mal ve makam için yapacaklara da bir çift sözümüz var: İyi düşünün, hesap vereceksiniz, ahiret var, azap var.

Seçimler ve Emanetler

Seçimler yaklaştıkça liderlerin söylemleri de değişiyor ülkemizde. Zaman zaman eylemleri de. Gittikçe

---

⁴² Said Havva, *İslam'da Yönetim Ve Yönetici*, s.14.

eylemler ve söylemler çok renkleniyor, zevkleniyor izlemesi. Bizi ilgilendiren daha çok din dilidir. Artık liderler konuşmalarında daha çok “Allah” diyecekler, “inşallah” diyecekler, “Allaha ısmarladık” diyecekler. Belki ayet ve hadis de okuyacaklardır meydanlarda. Ayetli hadisli pankartların altında nutuk atacaklar. Bizde de bıyık altından gülererek dinleyeceğiniz bunları “sizi gidi utanmaz takiyeciler sizi” diyerek.

Yılın onbir ayında dinle imanla mücadele eden medyanın, ayların efendisi Ramazan gelince birden dini imanı hatırladıklarına benziyor bu mesele. O zamanda da bıyık altından gülüyorduk. Her zaman böyle olmalarını diliyorduk aynı zamanda. Ne diyelim, hadis-i şerifte vardır, bazen Allah bu dini facir ve fasıklarla da te’yid edermiş.

Bu konuda aklına bir fıkra geldi. Milli Şef İnönü seçimlerde Konya’ya varınca ilin parti başkanı kendisine özellikle rica etmiş. “Efendim Konya halkı dindardır. Konuşmanızda bol bol “Allah” deyiniz. Bu bizim menfaatimize olacaktır.”

“Tamam” demiş İnönü. Ve ertesi gün konuşmasını yapmış meydanda. Ama “Allah, maşallah, inşallah” filan dememiş hiç. Nihayet “Allah’a ısmarladık” diyerek konuşmasını bitirmiş ve kürsüden inmiş. Zavallı il parti başkan sızlanmış: “Hani efendim çok Allah diyecektiniz”.

Kendisini “Kadiri şeyhi” zanneden zavallı parti başkanına dönmüş İnönü ve demiş ki: “Allah’a ısmarladık dedik ya!”

Onun dinle imanla işi ancak bu kadar olabilir. Daha fazlası zarar getirir. Ne olur ne olmaz, bakarsanız “irticacı” diye onu da suçlarlar. Devir öyle bir devirdir çünkü. Bunla yadırgayanlara hatırlatırım, Kemalist Darbeci Evren’e aynı şeyler söylenmedi mi?

Şaka bir yana, insan her zaman samimi olmalı, içten olmalı. Her yaptığını ihlas ve sadakatla yapmalı. Nabza göre şerbet vermemeli. Ne ikiyüzlü olmalı, ne de ikiyüz yüzlü olmalı. Mevlana ne güzel demiş, “ya görüdüğün gibi ol, ya da olduğun gibi görün”. Bizi kim okur kim dinler onu bilemem, ama biz yine de doğru bildiğimizi söyleyelim:

Yukarıda idareci olmanın iyilikleri yanında sorumluluklarını da anlatmıştık. İşin içinde cennet kadar cehenneme yakın olmak da var demiştik. Şimdi bu bilgiler ışığında bakacak olursak, acaba bu seçimlerde aday olan insanlar, nasıl bir yükün altına girdiklerini, nasıl ulu bir imtihanla karşı karşıya kaldıklarını, hatta diyelim nasıl bir belaya düşer olduklarını biliyorlar mı?

Bunu anlıyorlarsa, ne mutlu onlara! Kurtuluş ve mükafat için durmadan çabalar ve kendilerini sürekli kontrol ederek hesaba çekerler. İyi insanları yanlarında barındırır, ehli ile istişare eder, sorumsuzları, laubalileri çevrelerinden uzaklaştırırlar. Kendilerini, tıpkı Hz. Ömer gibi “kurban” görürler. Hatırlar mısınız, o ölüm döşeğindeyken, “yerine oğlunu tavsiye et, o buna layıktır” diyenlere, “bir evden bir kurban yeter” demişti. O kendini kurban görüyor ve “mükafat şöyle dursun,

yarın hesapta el elde, baş başta kurtulursam, o bana yeter” diyordu.

Ey seçimlere hazırlanan vatandaşlarım, eğer siz böyle düşünmüyorsanız, kendinize yazık etmeyiniz ve bu işe daha baştan girmeyiniz. Bırakın, cehenneme kim gitmek isterse gitsin, aman siz gitmeyiniz. Evet, bizden uyarması...

Seçim Ve İslam Devleti

Bir İslam devletinin gerekliliğinden bahsetmek, aynı zamanda ona bir “Devlet başkanı” ve yeterli sayıda “İdareciler” seçmenin gerekliliğinden de bahsetmektir herhalde. Şöyle düşünelim; mademki bir devlet gerekli, öyleyse bu devlete bir başkan, bu başkana yeteri kadar yardımcıları ve memurları da gereklidir.

Bu devletin başındaki yöneticiye verilen isim çok mu önemlidir? Değilse, “Halife” isminden neden rahatsız olunur? Rahatsız olanlara “hadi gönlünüz hoş olsun, ‘halife’ değil de ‘başkan’ diyelim” desek, rahatsızlıkları gider mi acaba?

Canım adı ne olursa olsun, elbette bu yönetim görevini birileri yapacaktır. Böylece o ülkenin birlik ve beraberliği korunacak, huzur ve bekası temin edilecek, dış düşmanlara karşı ülke savunulacak, haklar ve hukuklar adalet esaslarına uygun olarak düzenlenip uygulanacak, gelir ve giderler tanzim edilecek, idari, hukukî, iktisadî vs. mekanizmaların adil ve sosyal

dengeler içinde kurulup işlerlik kazandırılması sağlanacaktır. Her devlet gibi İslam Devleti de bunun için vardır.

Bilindiği gibi, evreni belli bir plan ve programla, Kur'anî kavramıyla söylessek “Hak” ile yaratan, orada “sünnetullah” ve “adetullah” adıyla harika bir denge ve düzen kuran, bunun kanunlarını koyan Allah Teala, “halifesi” olarak yarattığı insanı dünyada belli bir düzen içinde mutlu ve huzurlu yaşaması için, semâvî kutsal kitaplarla beraber gelen peygamberler aracılığı ile İslam'la tanıştırmıştır. Buna göre İslam, bütün peygamberlerin sunduğu ilahî dindir. Yani yegane yaşama biçimi, biricik hayat tarzıdır.

Yine bilindiği gibi bu peygamberlerin sonuncusu, İslam dininin en tam ve olgun halini insanlığa tebliğ ile vazifelendirilmiş olan Hz. Muhammed (as) dir. Onun getirdiği Kur'an son kitap, Kur'an'ın kanunları ise temel yasalardır. Üstelik Hz. Muhammed (sav), bu dini sadece tebliğ etmekle kalmamış, aynı zamanda mükemmel bir örneklikle yaşamış, bireysel ve toplumsal hayat için ortaya muazzam bir uygulama birikimi koymuştur. Böylece İslam devletinin temel yasaları olan Kur'an'ın yanında, onun söz, iş ve uygun gördükleri de hukukumuz için "Sünnet" adı altında ikinci bir temel kaynağı oluşturmuştur.

Bu açıklamaların doğal sonucu şudur: Hz. Peygamber, Medine'de kendi devletini kurmuş, aynı zamanda onun fiilen başkanlığını da yürütmüştür. O,

toplum açısından bakıldığında yalnızca bir devlet başkanı değildi. Aynı zamanda hakim, komutan, öğretmen, diplomat vb. gibi devletin bütün yönetiminde de örnekti. Tarih şahittir ki O, İslam'ın kurallarını tam bir tarafsızlık içinde, en adaletli bir biçimde uygulamıştır. Onun bu konuda ne kadar ciddi ve hassas olduğunu, "Vallahi, kızım Fatıma da hırsızlık yapsa, O'nun da elini keserdim" demesinde bir kere daha görürüz.

Bütün bu bilinenleri zikretmekten maksadımız, sözü şuraya getirmektir; O'ndan sonra devleti yönetmek, bir nevi O'nun görevini üstlenmektir. Bu görevi yürütene bu "üstlenme" yüzünden de "Halife" denildiğini biliyoruz. Bu konuları "İslam'da Devlet Ve Siyaset" kitabımızda genişçe yazmıştık, bakılabilir.

Hakkını vererek O'nun makamına oturmaktan daha güzel, daha olumlu, daha şerefli, daha faziletli, daha sevap ne olabilir ki! Hakkını veremedi O'nun makamına oturmaktan daha kötü, daha çirkin, daha belalı ne olabilir?

Seçimler yaklaşırken, seçilme konumunda bulunanların sevinç ve heyecanına bakıyorum da hayret ediyorum. Sanırım siz de benim hayretime şaşırıyorsunuz ve "hangi devlet, hangi başkan, hangi seçim?" diyorsunuzdur. Eh, nükteyi anlamışsak işte burada birleşiyoruz. Biz müslümanız ve bizim derdimiz davamız İslam Toplumuna İslam devlet Başkanı seçmenin heyecan ve mutluluğunu yaşamak olmalı değil midir? Evet, ama gel gör ki biz nelerle uğraşıyoruz?

Acaba bütün yüreğimizle sevinç ve heyecan duyacağımız kendi seçimimize bir kere olsun katılabilir miyiz? Allah'ım bize de göster!

Seçimler Ve İdareciler

Bu sistemin en ayıplı yanlarından birisi de, seçimler yaklaşırken kimin nereden aday konması, kişilerin kalitesinden ziyade kazanma şanslarına bakılarak yapılmış olmasındadır. Seçmene de ayıp, seçilene de. En büyük ayıp ise bunu yapan liderlerde.

Acaba bu halk tarafından sevilme ve istenme, işin gereği ehliyet için yeterli bir alamet olur mu? Burada şöyle de söylenebilir: Halkın sevdiği ve güvendiği aday, idarecilikte uzman olmayabilir. Onun esas görevi, beraber çalışacağı uzmanları iyi tesbit etmekte ve iyi yönetmektir. Çağın karmaşık yapılanması göz önüne alınırsa, mesela bir belediyeyi yönetecek olanın her alanda uzman olmasının imkansızlığı kendiliğinden anlaşılabilir. Bu da seçimlerde “halkın sevmesi ve istemesinin” en büyük ölçü kabul edilmesini haklı kılabılır. Ama hiç olmazsa yönetim biçim ve yöntemlerini bilmek kaydıyla. Artık bu kadarcığını da bilsin canım. Yoksa, bürokratların elinde oyuncak olmuş bir başkandan hayır gelmez.

Bir idarecinin belki bundan da öncelikli yanı adalet ve eşitliğe değer vermesidir. Seçimler ve partilere bölünmeler ortamında bu ne kadar mümkün olabilir?

Bence adalet ve eşitliğin gereği açısından bu soru bile sorulmamalıdır. Şüphesiz adalet denince, sadece mahkemede yargılamada eşitlik anlaşılmaz. Devlet yasama, yönetim ve devlet imkan ve hizmetlerini halka sunmada da adil olmalıdır. Bu yüzden her şeyden evvel başkan ve diğer idareciler adil olmak zorundadırlar.

Bilindiği gibi devlet başkanında aranan şartlardan biri de adalettir. Bunun yokluğu, zulmün varlığı demektir. Zulüm ise devleti yıpratır, toplumu huzursuz eder, kaos ve kargaşaya sürükler ve giderek yok eder.

Belki de bu yüzden çağımızda hukukun üstün olduğu devlet denince, aynı zamanda sosyal, siyasi, iktisadi, idari, sağlık ve eğitim hayatında da adaleti gerçekleştirmiş devlet akla gelir. Böylesine geniş bir adalet için devlet, her türlü hizmetlerin gerçekleştirilmesinde, vatandaşları arasında tam bir eşitlik uygulamalıdır. Kamu hizmetlerine girme ve kullanmada, devletin hizmetlerinden yararlanma fırsatlarında, hak ve sorumluluklarını yerine getirmede, her vatandaş eşit hak, imkan ve fırsatlara sahiptir.

İslam devletinde bazı makamlara kölelerin veya zımmilerin (gayri müslim vatandaşların) getirilmemesi, bir eşitsizlik ve adaletsizlikten değil, görevin gerektirdiği şartların söz konusu olmasındandır. Bu tür bazı kısıtlamalar haklı olarak her zaman olduğu gibi bu gün de yaygın bir biçimde vardır. Mesela bugün devlet başkanı seçimlerinde belli bir yaş ve tahsil sınırlandırması hukuken geçerlidir. Kimse bunu adalet ve eşitlik ilkesine

aykırılık olarak kabul etmemektedir. İslam'ın da bu ve benzeri kimi makamları kullanmada bazı sınırlamalar getirmesi, elbette sonuç itibarıyla toplumun yararınadır ve adalet ilkesine aykırı değildir.

Kimin Adayı?

Her yeni bir seçim adım adım yaklaşırken sanırım mevcut milletvekillerini bir sancıdır almıştır, “acaba tekrar aday edilecek miyiz, acaba edilsek bile yeniden seçilebilecek miyiz?” diye. Liderleri de bir düşünce almıştır sanırım, “acaba kimleri tekrar aday etsek, kimleri yaptıklarından dolayı cezalandırsak, kimlerin mecburiyetten ötürü üstünü çizsek?” diye.

Bu “adayları liderlerin seçmesi” meselesi ülkenin en büyük sorun ve ayıplarındandır maalesef. Böyle bir seçim sistemi halkın iradesini mümkün değil, gerçekleştiremez. Kaç defa yaşayarak gördük bunu değil mi? Acaba iktidara gelenler bunu neden uygun bir şekilde adalete bağlamaz? Bu ayıp onların yüzünde hep yapışık kalacaktır. Sonra ellerinde imkan varken neden bu işi gerçek demokrasilerde olduğu gibi halka bırakmazlar? Bütün partilerde de mi jakoben anlayış var yoksa? Hepsi de mi halka güvenmiyorlar? Yoksa milletvekillerine mi, konjoktör efendiye midir bu güvensizlik? Yoksa çıkar kaygısı mı var bu kulak üstüne yatışta? Keşke bunu çıksalar da açık seçik anlatsalar halka. Değilse hep suçlanacak ve ayıplanacaklardır haklı olarak.

Adayların tespitinde halkın isteklerinin veya tersinin ne denli önemli olduğu öne çıkan bir durum olarak her zaman vurgulandı. Biz de bunu zaman zaman vurgulamış ve “Halka kulak vermeyenler, cezasını çekmeliler” demiştik.

İslam açısından yasama ve yönetme büyük bir sorumluluktur. Biz, “İnançta Arınma” ile “İlim ve İktidar” kitaplarımızda açıkladığımız gibi, doğrudan imana varıp dayanan büyük bir sorumluluktur, dağ gibi ağır bir emanettir ve mutlaka ehline verilmelidir. Emaneti ehline vermeyenler, unutmaları ki, kendilerine de, dinlerine de, milletine de, tarihine de ihanet içindedirler.

Acaba ehli kimdir?

Bu işin ehli, bedeni görevi yerine getirmeğe elverişli olacak kadar sağlam, bu işi götürebilecek bilgi ve tecrübesi yerinde, ahlak ve erdem açısından mutlaka faziletli bir insandır. Göreve talip olmama, bu konuda hırs göstermeme de, İslamî yönetim biçiminde bir edep olarak sayılmıştır. Sevgili Peygamberimiz (s.a.v)'in hadislerini incelediğimizde idareciler ve hakimler için çok büyük sorumluluklar ve o nispette de mükafatlar verildiğini görürüz. Peygamberimizin idareci seçerken aradığı ilk özellik, kişinin o işe ehil, yani o işi yürütecek donanımlara sahip olmasıdır. Bu aynı zamanda Allah'ın kesin bir emridir de.⁴³

---

⁴³ Nisa, 48.

Onun için İslam'da usul ve gelenek, yönetime talip olmamaktır. Görev, isteyene özellikle verilmez. Bu prensip şüphesiz ki, devlet başkanı yada ona niyabeten atama yapacak olanların işini kolaylaştırmıştır. Konuyla ilgili şu hadisleri örnek verebiliriz: Abdurrahman ibnu Semure (ra.) anlatıyor: "Resullullah (a.s) buyurdular ki:

-Ey Abdurahman! Emirlik isteme. Eğer senin talebin üzerine sana emirlik verilirse, istediğin sorumluluğun şeyi sana yüklenir. Eğer sen talibi olmadan sana emirlik verilirse, o işte yardım görürsün. Bir iş için yemin eder, sonra da aksini yapmakta hayır görürsen, daha hayırlı gördüğün ne ise onu yap, ettiğin yemin için de keffarete bulun."⁴⁴

Hadîs-i şerîfte sözü edilen yöneticilik, valilik, kaymakamlık, belediye başkanlığı gibi devleti ve milleti temsil etme görevidir. Peygamber Efendimiz devletin gücünü kudretini temsil edecek kişilerin bu göreve lâyık, şahsiyetli, bilgili ve işinin ehli kimseler olması gerektiğine işaret buyurmakta, makam ve mevki heveslisi değersiz ve şahsiyetsiz kimselerin böyle önemli mevkilere getirilmemesi icap ettiğini hatırlatmaktadır.

Zira koltuk sevdasına kapılmış olan menfaatçiler, o makamlardan hesapsız çıkarlar elde etmeyi umdukları için, araya hatırlı kimseler koyarak, hatta gerekirse büyük

---

⁴⁴ Buhârî, Ahkâm 5, 6, Eymân 1; Müslim, İmâret 19, (1652); Ebü Dâvud, Harâc 2, (2929); Tirmizî, Nüzür 5, (1529); Nesâî, Adâbu'l-Kudat 5, (8, 225).

rüşvetler vererek göz diktikleri mevkileri elde etmek isterler.

Sonuçta bir kimse böyle önemli görevlere lâıyk ise ve bu hizmet devleti yönetenler tarafından kendisine teklif ediliyorsa, görevi kabul edip devletine hizmet etmelidir. Kendisi tâlip olmadığı halde lâıyk görülerek iş başına getirilen kimse, Peygamber Efendimiz'in belirttiğine göre, Cenâb-ı Hakk'ın yardımını görür ve işinde başarılı olur.

İnsanın geçimini temin etmek için yöneticilerden yapabileceği bir iş istemesi, elbette bu yasağın dışında kalır. Hatta kendi kabiliyet ve kıymeti bir bölgede tanınmadığından dolayı görev verilmeyen adamın, kendini tanıtmada ve görev istemesinde bir zarar yoktur. Çağımızda olduğu gibi ehliyetten uzak insanların elinde gittikçe bozulmağa yüz tutan devlet çarkını, bilgisiz, beceriksiz, zayıf ve çıkarıcı ellerden kurtarmak için, bilgi, beceri ve ilkeli olmak gibi özellikleriyle ehliyetine güvenen olgun Müminlerin, görev için kendini tanıtmada yadırganmaz. Hz. Yusuf (a.s) da böyle yapmıştı değil mi?

"Yusuf: "Beni memleketin hazinelerine memur et. Çünkü ben korumasını ve yönetmesini bilirim" dedi."⁴⁵

Bakalım ne zaman seçimlerde halkın istek ve arzuları seçmen listelerine yansiyacaktır? Eğer buna

---

⁴⁵ Yusuf; 55.

dikkat edilmezse, halkın şamarı er ya da geç onu dikkate almayanların suratında patlayacaktır. Artık her şey gibi halk da değişmektedir. Halk sürü değil, söz sahibi olduğunun bilincindedir. Bunu görmeyenlere o şamar gösterecektir elbette. “Denemesi bedava” diye bir söz vardır. Ama bu sahiden bedava mıdır acaba?

Her neyse, adayları seçen liderlere hatırlatırız; artık bu konuyu iyi değerlendirerek aday seçiminde titiz olmalıdırlar. Başarmanın mutluluğu kadar, kaybetmenin acı hüznü de buna bağlıdır değil mi? Bir tavsiye de adaylara; “Siz adayınızsınız” denildiğinde iki kere düşünsün. Bu işin sonunda saçlarından Süreyya yıldızına asılmak da vardır. Daha önce de uyarıydık: Hadis-i Şeriflerden öğrendiğimize göre, layık olmadığı halde görev isteyen kadar, layıkları varken görevlere başkalarını seçenler ve atayanlar da Allah Teâlâ’ya, Resulullah Sallallahu aleyhi veselleme ve ümmete ihanet etmiş birer haindirler. Tekrar hatırlatırız.

Adaylar Cesur Olmalı

Her seçimde önce milletvekilliği için “Aday adayları” belirlenir. Bundan sonra sorumluluk genel merkezdedir. Son sözü onlar söylüyorlar aday seçiminde. Bu halkın iradesine aykırı değil mi? Demokrasiler halkın iradesinin üstünlüğü ise daha ilk başta darbeyi yiyor zaten. Bugün artık bütün foyası meydana çıkmış çirkin bir vesayet rejiminde yaşıyoruz. Bu sistemin halkın

iradesine göre şekillenmesi için, hukukun içinde mücadele verecek kahraman yetkililere ihtiyaç vardır.

Buradan parti genel merkezlerine çağrı yapıyorum; adaylarınızın en belirgin özelliği cesaret ve kahramanlık olsun. Para pul, şan şöhret, makam mansıp nasıl olsa olacak, bari millete hizmet edecek kadar, bunun için engelleri aşmaya cesaret edecek kadar kahraman olsunlar. Karşılıklarına dikilen zorbaları halktan aldıkları güçle safdışı etmeye şimdiden gözleri kessin, ferî yetsin. Bizi utandıracak teslimiyetçi korkaklara ihtiyacımız yoktur. Ne kendilerini, ne de bizi perişan etmesinler. Adaylıktan daha baştan çekilsinler. Buna rağmen gider de gerekenleri yapmazlarsa, çok büyük vebalde olacaklardır. Dünya ahret ellerimiz yakalarını bırakmayacaktır.

Onlara örnek olarak İmam-ı Azamı gösterelim. İslam âlimlerinin kahramanca çalışmalarının ilk örneklerinden birisi, şüphesiz ki İslam hukukunun en büyük temsilcilerinden biri olan Ebu Hanife'dir. Yönetimin gayr-ı meşru bir biçimde Emeviler'e geçmesinden, hilafetin saltanata dönüşmesinden ve art arda gelen zalimane uygulamalardan sonra İmam, tamamen yönetimden bağımsız bir eğitim ve öğretim hareketi başlattı. Yönetimin her türlü yönlendirmesinden uzak bir hareket...

Ebu Hanife, Emevi iktidarının zulümlerini kendi varlığıyla meşrulaştırmamak için, Emevi Valisi İbn Hübeyle'nin dayanılmaz tehditlerine karşı "Vallahi, eğer benden Vasıt mescidinin kapılarını saymamı istese, şu

ırmakta boğulmaya razı olurum da ona evet demeye razı olmam” der.

Ancak O'nun vefatından sonra en büyük talebesi, Hanefi mezhebinin ikinci müctehidi Ebu Yusuf, onun istemediği ve bu yüzden kırbaçlandığı, hatta zindana atıldığı, belki de ölümüne sebep olan ülkenin baş kadılığı memuriyetini, bu günün ifadesiyle bir yerde “Adalet Bakanlığı”nı kabul etmiş ve bir kısım hizmetlerde bulunmuştur. Unutmamak gerekir ki Ebu Yusuf, kendisini adalet bakanlığına veya baş yargıçlığa taşıyan iktidarın zirvesinde oturan Ebu Cafer Mansur'un aleyhine birkaç kez hüküm verecek kadar cesur ve adil bir hukuk adamıdır. Bu iki tutum ve davranış ayrıca düşünülmesi ve değerlendirilmesi gereken bir durumdur. Anlaşılan sosyal olaylarda bazen doğru tek olmayabiliyor. En doğru ise her zaman tartışma götürür.

Bu değerlendirmeyi sanırım ilk yapan da Ebu Yusuf'tur. İmam Azam'ın bir numaralı talebesi İmam Ebu Yusuf'a sormuşlar:

- Hocanın ölümü pahasına kabul etmemekte sonuna kadar direnip can verdiği baş yargıçlık görevini sen niçin kabul ettin?.

Cevabı şöyle olmuş:

- Hocam, görevi kendisi kabul etmediğinde, o göreve getirilecek olanların yine ehliyet ve liyakat sahibi kimseler olduğundan emindi. Fakat benim zamanıma gelince iş tamamen değişti. Eğer bu görevi ben kabul

etmeseydim, ilmin namusunu satacak olan şarlatanlar sırada bekliyordu.

Unutmayalım ki Koca İmam kendince haklı sebepler yüzünden devletin teklifini reddederken nasıl kahraman idiyse, İmam Ebu Yusuf da kabul ederken bir o kadar kahramandır. Zira yeri geldiğinde devlet başkanını yargılayıp haksız çıkarmıştır. İşte kurulu düzenle hesaplama ve ilkeleri koruma kahramanlığı.

Bugün dava sahibi şuurlu Müslümanlar, destekledikleri siyasilerden bir İslam Devleti beklemeyecek kadar gerçekçidirler. Ne kadar acı değil mi?

Kimi kardeşlerimiz de kendi partilerinin bunu gerçekleştireceğini iddia ediyorlar. Ne korkunç bir yanılma! Ne cari sistemi, ne güç dengelerini, ne de bunu gerçekleştirecek kitleleri, hatta ne de kendi içlerindeki potansiyel enerjiyi, imanın gerektiğinde malı ve can hiçe saydıracak derecedeki yakîn ve itminanını tanıyorlar. Anlaşılan odur ki Kur'an'dan Talut ve ordusunun kıssasını yeniden okumamız gerekiyor.

Her neyse, dindarların beklentisi, kendilerini temsil iddiasıyla ortaya çıkanların, temsil ettikleri kitlelerin boyunlarını bükecek, onurlarını iki paralık edecek tavırlardan uzak durmaları ve ülkede herkese verilen haklardan, hukukun üstünlüğü, adalet ve eşitlik ilkelerine aykırı olarak Müslümanların mahrum edilmesine mani olmalarıdır.

Sevgili kardeşlerime buradan bir hatırlatma daha yapmak istiyorum: “Parti ile olur mu olmaz mı?” gibi bir “metot Kavgası”na düşmektense, bulunduğumuz yerdeki elde olan tüm imkânları İslam için değerlendirmeyi düşünmek daha yararlı olacaktır. Bununla beraber, bu sistemin insanımızı nasıl yuttuğunu maalesef yaşayarak çok gördüğümüz için, “aman cesur aday” diye çırpınıyoruz.

Evet, ey adaylar! Dünyalığınızı elbette düşüneceksiniz ve zaten elde edeceksiniz. Fakat bu arada milletin hak ve hukukunu da düşünecek, onlara karşı çıkan zalimlerle mutlaka mücadele edeceksiniz. Bu mücadele bilgi, tecrübe ve imkân kadar aynı zamanda mangal gibi yürek de ister. Sizlerde bu varsa ne âlâ! Yoksa yol yakınken vazgeçiniz. Dünya, uğrunda yanmaya eğmez.

Seçimlerden Çekilen Aday

Acaba şu iki hadiseyi okuduktan sonra seçimlerden çekilen bir aday olur mu? Bilmem, belki de olur.⁴⁶ En azından derin derin düşünen ve “nasıl bir işe çatmışız?!” diyen bulunur inşallah!

---

⁴⁶ Bu yazıyı yazdıktan sonra bir talebem geldi ve “hocam, belediye başkanlığına aday adayı oldum, bana dua et” dedi. “Sana dua ederim, ama önce şu kitabı bir oku”, dedim. Ona bizim “İlim ve İktidar” kitabını verdim. Bir müddet sonra geldi ve “hocam kitabınızı okudum, kendimi tehlikeye atmaktan korktum, adaylıktan çekildim” dedi.

Adiyy İbn-u Amire el-Kindi (ra) anlatıyor:
"Rasulullah (sav) buyuruyorlar ki:

-Bir işe memur tayin ettiğimiz kimse, bizden bir iğne veya ondan daha küçük bir şeyi gizlemiş olsa, bu bir hiyanettir (gulül), kıyamet günü onu getirecektir.

Bunun üzerine, Ensar'dan bir zat kalkarak:

-Ey Allah'ın Rasulü! Şu vazifeyi benden geri al! dedi, Hz. Peygamber (a.s.):

-Sana ne oldu? diye sordu.

-Senin az önce şunu şunu söylediğini işittim ya! deyince Hz Peygamber (a.s.):

-Ben onu şu anda tekrar ediyorum: "Kimi memur tayin edersek az veya çok ne varsa bize getirsin. Onan kendisine ne verilirse alır; ne yasaklanırsa onu terkeder."⁴⁷

Ebû Zerr (radiyallâhu anh) anlatıyor:

-"Ey Allah'ın Resûlü! dedim, beni memur ta'yin etmez misin?"

Bu sözüm üzerine, elini omuzuma vurdu ve sonra da:

-"Ey Ebû Zerr, sen zayıfsın, memurluk ise bir emanettir. Hakkını veremediğin taktirde kıyamet günü rüşvaylık ve pişmanlıktır. Ancak kim onu hak ederek alır ve onun sebebiyle üzerine düşen vazifeleri eksiksiz edâ ederse o hâriç" buyurdu."⁴⁸

⁴⁷ Müslim, imaret 30 (1833)

⁴⁸ Müslim,, İmâret 17, (1826); Ebû Dâvud, Vesâyâ 4, (2868); Nesâî, Vesâyâ 10, (6, 255)

İslam tarihini dikkatle inceleyenler, devletin başında bilgili, adil idareciler olduğu sürece devletin güçlenerek geliştiğini, böylece halkın devlete güveninin arttığını, İslam'ı yaşamanın kolaylaştığını, dolayısıyla toplumun barış, huzur ve saadetinin sağlandığını, sonuç itibariyle refahın artarak ümran ve uygarlığın geliştiğini gözlemlerler.

İmam Gazali de devletin ömrünü, ahlakî ve insanî faziletlerin devamına bağlamıştır. O'na göre hükümdarın bozulması halkın bozulmasına sebep olur. Hükümdarın bozulmasını da alimlerin bozulmasına bağlar. Bu da devletin yıkılmasında, halk ve onu idare edenlerle aydınlatanlardaki dinî ahlakî değerlerin önemini ortaya çıkarmaktadır. "Adil olmak şartıyla, kafir de olsa devlet devam eder; fakat zalim olan devlet yaşamaz" vecizesini zikreden Gazali'ye göre "Sadaka insanın ömrün uzattığı gibi, adalet de devletin ömrünü uzatır."⁴⁹

İdarecilik ve memurluk her ne kadar hakkını veremeyenler için ahirette bir rüsvaylık ve pişmanlık ise de görevini yapanlar için endişelenecek, korkulacak bir vazife değildir. Devletin işini yürüterek ümmete hizmet edenler, faziletli insanlardır. Dünyada ve ahirette ücret ve sevaplarını alacaklardır

İşte konuyla ilgili bazı hadis-i şerifler. Hadisleri Rudanî,den⁵⁰ aldık. Daha fazlası için oraya bakılabilir.

⁴⁹ Fahreddin Korkmaz, *Gazali'de Devlet*, s. 40,47.

⁵⁰ Bkz. Rudanî, Cem'u'l Fevaid, 3/165 vd.

"Ümmetinden herhangi bir kimse insanların işinin başına gelip de onları, kendisini ve ailesini koruduğu gibi korumazsa, asla cennet kokusunu koklayamaz."

"Kim Müslümanların işine tayin edilirse, onların ihtiyacını görünceye kadar, Allah onun ihtiyacını görmez."

"Kıyamet gününde cehennem ehlinde en şiddetli azap gören, bir peygamberi öldüren veya bir peygamberin öldürdüğü kimse ve bir de zalim hükümdardır."

"Dört Kimse vardır ki , Allah onlara gazap eder: Çok yemin eden satıcı. Gururlu mütekebbir genç. Yaşını başını almış zinakar. Zalim hükümdar."

"Dikkat edin ey insanlar! Allah zalim bir hükümdarın namazını kabul etmez."

"Üç kimsenin Cenab-ı Hak lailahe illallah şهادetini kabul etmez. Onlardan biri de zalim hükümdardır."

"Bir adam, on kişinin emiri bile olsa, mutlaka kıyamet gününde elleri bağlı olarak getirilecektir; Onu ya adaleti çözecek, ya da zulmü helak edecektir."

Şimdi bu bilgiler ışığında bakacak olursak, acaba bu seçilen insanlar, nasıl bir yükün altına girdiklerini, nasıl ulu bir imtihanla karşı karşıya kaldıklarını, hatta diyelim nasıl bir belaya düşer olduklarını anlıyorlar mı? Bunu anlıyorlarsa, ne mutlu onlara! Kurtuluş ve mükafat için durmadan çabalar ve kendilerini sürekli kontrol ederek hesaba çekerler. Allah Teala da onlara yardım eder inşallah.

Yeni Seçilen “Kurbanlar”

Bütün bu açıklamalardan anlaşılıyor ki halkın idaresini üstlenmiş bir kimse, onların hem dünyasını hem de âhiretini mâmur etmeyi görev bilmiş demektir. Onları her yönden iyiye götürmeye çalışmayan, kendilerine karşı âdil davranmayan, haklarını görüp gözetmeyen, mallarını az ya da çok haksız yere yiyen kimse halkını aldatmış sayılır.

Adı Müslüman adı olan zâlim idareciler, milletin kendilerine verdiği güç ve yetkilerle halkı ezebilirler; dünyada onlara her fenalığı yapabilirler. Fakat âhirette bu haksızlığın hesabını kolay kolay veremezler. Ya halkın hepsi birden onu af ederek suçlarını bağışlar, haklarını helal ederler, ki bu çok zor bir ihtimaldir, ya da mahşerde bin bir sıkıntı içinde uzun süre bekleyerek hesaplarını verdikten sonra mazlumların günahlarını yüklenerek cehenneme yollanır ve çılgın alevler arasına atılarak cezalarını çekerler.

Hele o kötü idareciler zulüm ve haksızlık yapmayı kendileri için tabii bir hakmış gibi görüyorlarsa, cehennemden asla çıkamaz, kıyamet gününde yetmiş yıllık mesafeden duyulan cennetin kokusunu bile alamazlar.

Su hadisleri daha önce de yazmıştık burada:

“Cenâb-ı Hakk’ın, yönetici yaptığı bir kimse, yönettiği insanları aldatarak ölürse, Allah Teâlâ ona cennet yüzü göstermez.”⁵¹

“Yönetici yönettiklerine sahip çıkıp korumazsa, cennetin kokusunu duymaz.”⁵²

“Müslümanların işlerini üstlenip de onlar için çalışıp çabalamayan hiçbir yönetici, onlarla birlikte cennete giremez.”⁵³

Bu hadislerin ışığında bir kere daha şunları not edelim: Halkı yöneten kimseler, çok zor ve önemli bir işi üstlenmişlerdir. Sorumluluktan kurtulabilmek için vazifelerini tam yapmaları, halkın iyiliğini düşünmeleri, haklarını gözetmeleri ve onları her türlü zarardan korumaları gerekir.

Yönettiği kimseler hakkında samimi düşünce taşımayan ve onlara haksızlık eden kimseler eğer Müslüman iseler, ayet ve hadislerden öğrendiğimiz kadarıyla kolay kolay cennete giremeyeceklerdir. Halka zulmetmeyi mubah görüyorlarsa, imanlarını kaybederek küfre düştüklerinden dolayı zaten cennet yüzü görmeyeceklerdir. O yüzden bir kere daha sorumluluklarını anlatalım: İnsanlar seçimlerde aday olarak yönetici olmaya yönelmişlerse veya seçilerek başkan veya sair idareci makamlara oturmuşlarsa, bence bunu bir kere daha düşünmeli ve değerlendirmelidirler.

---

⁵¹ Buhârî, Ahkâm 8; Müslim, İmân 227-228, İmâre 21.

⁵² Buhârî, Ahkâm 8.

⁵³ Müslim, İmân 229, İmâre 22.

Ne de olsa kişi kendini bilir. Buna göre Şimdi yeni seşilenler kalplerini bir kere daha yoklamalıdırlar; seşilmekten, idareci olmaktan amaçları nedir? Acaba cennete mi, yoksa cehenneme mi taliptirler? Allah Teâlâ'ya ve ahiret gününe iman eden bir akıl, elbette bu muhasebeyi yapmadan edemez. Gerisi vicdanına kalmış bir meseledir.

SİYASET VE MUHALEFET

İktidar Muhalefet İlişkileri

Toplum; her ülkede, yönetenler ve yönetilenler olarak iki ana kümeye ayrılır. Her ülkede iktidarın olduğu gibi muhalefetin de olması kaçınılmazdır. Demokrasilerde ise muhalefet açık ve yasaldır. Bu yüzden demokrasilerde muhalefetin varlığı, iktidarın varlığından daha önemlidir dense yeridir. Çünkü bu sistemin temel karakterini temsil eder. Barışa ve huzura dayalı bir demokratik rejimde muhalefetin var olmasının aklî ve mantıkî bir temeli vardır. Olması gereken; muhalefetle birlikte yaşamayı öğrenmektir. Demokrasi iktidarla muhalefetin birbirini yok etme amacı gütmeyen ve yok edilme endişesi duymadan yaşayabileceği siyasi sistemdir. Fikir ayrılıkları, olgunlukla karşılandığı takdirde muhalefet her zaman yararlı olur.

İktidarın, muhalefeti yok ederek sadece çizilen yoldaki engelleri kaldırmak istemesi ülkeyi bir çıkmaza sürükler. Aykırı görüşleri tamamen ortadan kaldırıp, tek tip toplum yaratarak problemlerin çözüleceğine inanmak,

aldanmaktadır. Günümüzdeki iktidar-muhalefet ilişkisi bambaşka boyutlara taşındı. Çift taraflı yanlış davranışların yol açtığı zarar gittikçe büyümekte. Siyasal muhalefet ile demokrasi arasında birbirinin varlığını tamamlama, onsuz olamama şeklinde bir ilişki, bir etkileşim vardır. Muhalefet demokrasinin varlığı için zorunludur. Fakat yasal, serbest ve açık bir muhalefetin varlığı için de çağımız demokrasiyi zorunlu görür. Bize göre muhalefetin varlığını sadece demokrasilere hasretmek, en azından İslam'ı tanımadan konuşmaktır. Bu çağın en büyük kaybı da zaten buradan kaynaklanır.

Muhalefet deyince aklımıza iki kesimin yaptığı muhalefet geliyor. İlki, hükümetten farklı görüşte olan siyasi partilerin ve politikacıların muhalefettir. Zaten “muhalefet” deyince genellikle akla ilk gelen budur. İkincisi de sivil toplumun muhalefettir. Çağımızda sivil itaatsizlik, demokratik muhalefet, pozitif isyan, mitingler ve grevler şeklinde ifadesini bulmaktadır. Bunun rahatça gerçekleşebilmesi için de toplumun STK (Sivil Toplum Kuruluşları) ile teşkilatlandırılması gereklidir.

Muhalefet bir başka açıdan da iki kısımda değerlendirilebilir. İlki “olumlu” muhalefettir ki zaten amaç da budur. Yani siyasi partilerin ve politikacıların muhalefeti genel kuralları içinde yapmalarıdır. Bu bir yandan kendi iktidarları için kendilerini yetiştirirken, diğer yandan iktidarın yanlışlarını, eksikliklerini görüp gösterir, onları daha ciddi ve kapsamlı çalışarak hata yapmaktan uzak tutmaya çalışırlar. Hem de

denetlendiğini gören iktidar, muhalefetin denetiminden etkilenerek gücünü yanlış yerlerde kullanmaz, yolsuzluklardan korkar ve uzak durur. Bir anlamda bu muhalefet iktidara rehberlik de yapabilir. Elbette bu muhalefet tarzı, çalışmayı, araştırmayı ve emek vermeyi gerektirir.

Bir de yan gelip yatan muhalefetin “olumsuz” şekli vardır. Kısaca ifade edersek, iktidarın ak dediğine kara demektir bu. Hiç yapıcı, yol gösterici olmayan, hep tenkit ederek karalamaya çalışan, kendini yetiştirme ve iktidara hazırlamaya da hiç katkısı olmayan bir muhalefet tarzıdır bu. Üstelik tembelliğini, ayıbını, kusurunu örtmek için şöyle bir bahane ile saçmalar: “Ne yani, iktidara akıl verelim de bizden aldığı kopya ile ülkeye hizmet mi etsin? O zaman biz hiç iktidara gelemeyiz. Hayır, biz kendi programlarımızı kendi iktidarımıza saklıyoruz. İktidar olduğumuzda hazır olan programlarımızla bütün sorunları çözeriz”.

Ne yazık ki ülkemizde genellikle görülen bu tür bir muhalefettir. Bugün ülkedeki yürütme, çok ciddi bir muhalefet eksikliği çekmektedir. Bu ise çok tehlikelidir. Çünkü muhalefet vazife yapmazsa, bir yandan iktidar diktatörlük görüntüsü verebilir. Diğer yandan da iktidardan memnun olmayan kitleler bizzat sokağa inerek muhalefet yapmaya kalkışabilirler. Kitle psikolojisi kontrol edilmesi zor ama provoke edilmesi kolay bir özelliğe sahiptir. Sokağa dökülen kalabalıklar arasına

giren provokatörler sonuçta istenmeyen kaos ve kargaşalara sebep olup ülkeye zarar verebilirler.

Normalde Anayasal devletlerde muhalefet, hükümetten farklı görüşte olan politikacılar tarafından oluşturulur. Muhalefet ancak temsili yapılardaki politikacılara belirli haklar tanınınca gelişebilir. Hukuki muhalefetin olabilmesi için, hukukun üstünlüğünün ve düşünce özgürlüğünün varlığı ile parlamentodaki tüm üyelerin hukuki açıdan korunması ve bu korumanın parlamentodaki azınlık gruplarına da sağlanması gerekir. Bu haklara örnek olarak şunları gösterebiliriz: Parlamentoya kanun teklifi ve yapılan kanun tekliflerini tartışma hakkı. Parlamentoya girebilmek için siyasal parti kurma hakkı. Muhalefet partilerini ilgilendirdiğinde karar almaya katılma hakkı. Komisyonlara muhalefetin üye ile katılması hakkı.

Özellikle basın ve düşünce hürriyeti, medyadan yararlanmada eşitlik, yasal, dürüst ve hilesiz seçimler, parlamenterlerin haklarını kullanmalarına ait hukuk normlarının uygulanması, yasal güvencelerden çok, hükümetlerin tutumuna bağlıdır. Demokrasiyi özümsemiş halk ise bu tutumun olumlu olması yönünde etkili olur. Yasal bir muhalefetin var olabilmesi için en önemli şart, siyasal sistemin muhalefeti kendisinin olmazsa olmaz bir parçası olarak kabul edebilmesidir. Sistem çeşitli karşıt grupların değişik yaklaşımlarını hoşgörü ile karşılamalı ve bunların iktidara gelme veya karar alma sürecini etkileme imkanları bir “felaketmiş” gibi kabul

etmemelidir. İktidarın, "muhalifleri nasıl bitirebilirim?" düşüncesi ile muhalefet, "iktidarı nasıl yok edebilirim?" düşüncesi, hiç şüphesiz ülkeye çok zarar veren bir düşüncedir.

Hiç şüphesiz çağımızda yaygın olan demokrasilerde iktidar / hükümet karşısında bir muhalefet hep vardır. Demokratik rejimin varlığını sürdürmesi İktidar Muhalefet ilişkilerinin değişken olmasına bağlıdır. Yani sandıkta tecelli eden seçimler yoluyla azınlığın çoğunluk haline gelip iktidar görev ve sorumluluğunu yüklenmesine, bugün hükümet olan çoğunluğun da, sayı üstünlüğünü kaybetmesi halinde, muhalefet görevini yüklenmesine bağlıdır. Bu değiş-tokuşla birlikte sadece kişiler değil, fikirler de değişmiş ve farklı görüşleri yansıtan değişik programların uygulanması sağlanmış olur. Önemli olan değişimin gerçekleşmesi konusunda kaygı yaratacak bir durum olmamasıdır. Böyle bir durumun varlığı, mesela uzun bir süre aynı partinin sürekli olarak arka arkaya seçimleri kazanması, rejimin işlerliği ve devamı için, velev ki bu durum geçici de olsa, sakıncalı olabilir. Bugün böyle de bir olay yaşanmaktadır. 2003 yılından bu yana uzun süre var olan mevcut iktidar, hükümet olma imkanını yitirmiş görünen umutsuz muhalefetin de desteği ile "Cumhuriyet, Gezi, Adalet Yürüyüşü" ve benzeri sokağa dökülmeler ve mitingler ile istenmeyen çirkin olayların olmasına istemese de zemin hazırlamış, dolaylı da olsa bir nevi sebep olmuştur. Hiç şüphesiz uluslararası güç odaklarının bu yürüyüş ve

mitingleri nasıl destekledikleri ve halkı provaka etmek için çabaladıkları da açık seçik meydandadır. Yanlış anlaşılmasın, bu haliyle iktidar yasalsır. Çünkü halkın iradesinin tecellisi olarak sandıktan çıkmıştır. Yasal seçimleri kazanarak iktidarını sürdürmüştür. Biz sadece muhalefetin gereği noktasından vaziyetin nezaketine dikkat çekmek istedik.

Sivil İtaatsizlik

Bir “protesto stratejisi” olarak “sivil itaatsizlik”, Hindistan’ı terketmeleri için İngilizleri ikna kampanyasında Mahatma Gandhi tarafından popüler hale getirilmiştir. Sivil itaatsizliğin özünü, yöneticileri harekete geçmeye zorlamak amacıyla kitleleri bazı kanunları ihlale teşvik etmek veya resmi otoriteyle açıkça mücadele etmek oluşturur. Amaç, hem protestonun yapıldığı kötülüğe dikkatleri çekmek, hem de hükümetin istenmeyen politika veya uygulamalardan vazgeçmesini sağlamaktır.

Eğer yapılan protesto karşısında hükümet, almak zorunda olduğu tedbirleri uygulamada aşırı bulursa, yapılan çabaya değmeyeceğine karar verip vazgeçebilir. Yine kendi hareketlerindeki yanlışları görüp tavrını değiştirebilir. Hatta yetkililer uyumsuzluğa düşmese, tutumlarını değiştirmese ve politikalarının uygulamaya değer bulsalar bile, sırf protestocuların duygularını dramatik olarak göstermelerinin sonuçta halkın

muhalefete olan desteğini artıracığını anlamalarından dolayı kendi uygulamalarından vazgeçebilir. Kim bilir, belki de muhalefet protestoyu tırmandırmak ve çeşitli kampanyalarla desteklemekle durumunu güçlendirip iktidara dahi gelebilir.

Sivil muhalefet kampanyalarının, dikkatlerin odaklandığı özellikli kanunların, ya da politikaların dışında saldırgan olmaması gerekir. Gerçekten de yapılan protesto işinin mümkün olduğu kadar kanunlara uygun olması, meselenin en önemli yanıdır. Üzerinde durulması gereken nokta şudur: Protesto kampanyasında haksız saldırganlıklar, kamu veya sivillerin can veya mallarına zarar vermeler olabilir. Hükümetin buna vereceği tepki çok önemlidir. Eğer bu tepki haksız veya haddinden fazla, aşırı ve abartılı bulunursa, olayı izleyen vatandaşlar bu protestocuların yanına geçerek onlara güç verebilir. Şöyle ya da böyle, her iki tarafın da kanunlara mutlaka uygun davranmaları gerekir.

Hindistan'daki Gandhi olayı, 1960'larda Güney Afrika'daki zenci ayaklanmaları, ABD'deki ırkçılığı ret mitingleri, daha sonra Vietnam savaşı protestoları bu mevzuda dünya çapında önemli faaliyetlerdir. 1950'lerin ortalarından sonra benzeri taktikler İngiltere'de Nükleer Silahsızlanma Kampanyası tarafından, nükleer silahlanmaya karşı denenmiştir. Özellikle yoğun trafiğin olduğu yerlerde 'oturma eylemleri' düzenlemişlerdir ve benzeri manifestolar şimdiye dek görülmeyen sayısız öğrenci ve işçi gösterilerinde kullanılmıştır. Ancak siyasi

tarih incelendiğinde gerçekten sivil muhalefet kampanyalarıyla ilgili başarı olayı çok az rastlanan bir durumdur. Çünkü hükümetler böylesi protestolara karşı sert önlemler almayı öğrenmiştir ve böylece geniş sempati dalgaları bunları izlemez.

Bununla beraber, sivil muhalefet teziyle demokrasideki kanuna uygun ve barışçı protesto hakkını birbirine karıştırmamak önemlidir. Böylesi protestolar genelde sivil muhalefet kampanyalarından umulan aynı sonucu verebilir.

Yan Gelip Yatarak İktidar Olunmaz

Siyaset ya kendine, ya da millete hizmet için yapılır. Doğrusu siyaset milletin sorununu çözmek için vardır. Bu yüzden hazineden para alırlar, bu yüzden maaşları, özel güç ve imkanları vardır.

Bu açıdan bakıldığında ülkemizde yaşanan iktidar muhalefet ilişkileri çok sağlıklı değildir. Bunda olumsuz pay daha çok muhalefete düşmektedir. Çünkü onlara baktığımızda ister istemez şöyle diyoruz: “Bu muhalefet ne işe yarıyor? Mecliste ne yapıyor bunlar?”

İktidar iyi kötü bazı çalışmalar yapıyor. Yasama da şimdilik yürütmenin emrindedir, Anayasa gibi nitelikli çoğunluk isteyenler müstesna, istedikleri kanunları rahatça çıkarabiliyorlar. Belki yedi yıl, on yıl önce yapması gereken kimi işleri şimdi yapsa bile bir şeyler yapıyor. Kağnı gibi de olsa yol alıyor. “İşlerin hayırlısı az

da olsa devamlı yapılandır.” “Damlaya damlaya göl olur” demiş atalar. On beş yıl bu, dile kolay, arkada iyi kötü bir göl var. Ama olması gereken midir?

Elbette değil. Bunun hesabını da verecekler. Belki “şartlar müsait değildi, önce onları oluşturduk” mazeretini dile getirecekler. Dinlenir mi halk tarafından, yoksa dinlenmez mi, kararını halk verecek. Peki muhalefet ne yapıyor?

Hiç! Evet, hiçbir şey yapmadığı gibi, yapılan iyileştirmeleri de engelliyor. İş mi bu? Bunun için mi oradalar? Siyaset bu mu? Maaş alıyorsunuz beyler! Evinize, eşinize ve yavrularınıza ekmek götürüyorsunuz; helal olması için bir şeyler yapmalısınız. Teklif getirin, denetleme yapın, araştırın, gelen teklifleri inceleyin, iyilerine destek verin, kötülerine karşı doğrusunu gösterin. Sonuçta bir şeyler yapın ama!

Ana muhalefet partisi diyor ki,

- Evet, anayasa değişmeli, ama bunu siz yapamazsınız. Siz yapmayın. Siz hiçbir şey yapmayın.

- Neden?

- Çünkü siz laik değilsiniz. Sizin gizli ajandanız var. Sizin niyetiniz başka.

- Ya kim yapacak?

- Gelirsek biz yapacağız.

İyi de millet ile kavgalı bu kafayla sittin sene geçse siz yine iktidara gelemesin. Bu zamana kadar da gelememişsiniz zaten. Darbeler de bittiğine göre, “onun sonunda gelir” hayali de kuramazsın artık.

Peki ne olacak bu memleketin hali? Yapılacak kıyamet kadar iş var. en başta da yeni bir anayasa. Şimdi biz darbe Anayasasına mahkum mu olacağız?

Maalesef muhalefet değişim ve gelişimi ayıp sayıyor. Fikirlerinde ve politikalarında değişmemekle övünüyorlar. İktidarı değiştirmekle suçluyorlar. Bu gidişle yeni bir Anayasa yapmaya yine destek vermeyecekler. Yine uyum, mutabakat, konsensus olmayacak. Yine eski tas eski hama olacak. İyi de, seçim olsa bile değişen bir şey olmaz. Peki bu bıktırıcı usandıran zaman kaybı niye? O zaman şu sorumuza da bir cevap bulmalısınız yani: “Meclis yan gelip yatma yeri değildir. Siz ne yapacaksanız yapın ey siyasetçiler, yan gelip yatmayın. İlle de yatacaksanız, bari maaş almayın, ayıptır, yazıktır, vebaldir, gūnahtır yahu!”

Bahaneye bakar mısınız? “Bu anayasa değişikliği iktidarın işidir”. Kimin olacaktı? Üstelik iktidar: “Gelin beraber yapalım” diyor. Niye gelmiyorsunuz? Ne yani, o da mı yan gelip yatsın hiçbir şey yapmadan?

Bu ülkede şimdiki iktidar, her iki kişiden birisinin oyunu alan bir partidedir. Üstelik geldiği günden beri rahat çalışmıyor. Üst üste darbe tehditleri, deşifre olmuş darbe planları var. Yargıya general baskıları var. Yargıdan parti kapatma rezaleti var. medya baskısı var. uluslararası sermaye baskısı var. dünya karanlık güç odaklarının baskısı var. siyaset vesayet altında. Ne yani, hem kendini, hem de ülke siyasetini vesayetten kurtarmasın mı? Halkın iradesi sandıkta tecelli etsin, ama

anayasal kurum ve kuruluşlar o yetkiyi mevcut anayasa eliyle gasp etsin, bildiği gibi tepe tepe kullansın. “Bürokratik Oligarşi” adına atanmışlar seçilmişleri yönetsin, öyle mi? Bu skandala daha ne zamana kadar seyirci kalacaksınız? Bugün iktidara dayak atanlar, yarın aynısını size yapmayacak mı? İktidar muhalefet el ele verin, vatan için, millet için başta yeni bir anayasa olmak üzere çalışın da milletin verdiği unvan, makam ve maaşları hak edin!

Buna niye karşı çıkıyorsunuz?

Neyi bekliyorsunuz? “İktidar partisini yargı kapatsın. Olmazsa ordu darbe yapsın. Meydan size kalsın, öyle mi? Daha evvel kapanan partilerden meydan size kaldı mı ki ağalar beyler, şimdi kalsın? Böyle gelinmez iktidara. Hizmetle gelinir, iş yaparak gelinir. Gurur kibir ile gönüller kazanılmaz, aksine tevazu, mahviyet, alçakgönüllülük, samimiyet ve hizmetle kazanılır. Böyle gelinir iktidara.

Bir ülkede muhalefet iktidardan daha çok çalışmadıkça, iktidarı yenemez. O yüzden çok çalışmalı, alternatif çözümler üretmeli, milleti ikna etmelidir. İktidarı istemiyorsanız yan gelip yatarak milleti ona mahkum etmeyiniz. Yan gelip yatmakla iktidar olunmaz. Halk, muhalefetin mevcut iktidardan daha fazla çalıştığını, plan ve projeler yaptığını görmeli, ona güvenmeli ki taze bir iktidarın heyecan ve sevincini yaşasın. Değilse, kabak tadı verse bile, mecburen iktidarı desteklemeye mahkum olacaktır. Bu hoş bir şey midir?

Sanırım tartışmaya açıktır. Bence hayırda yarışmak en güzelidir.

Bıçak Sırtı Politika

Türkiye’de uzun bir müddet siyaset içi veya dışı çeşitli muhalefet odaklarına bakarsanız koro halinde bir şey söylüyorlardı: “Abbas yolcu!” Yani onlara göre hükümet artık düşüşe geçti. İktidar partisi artık inişe geçti. Bundan sonra ne yapsan gidiş ve bitiş kaçınılmazdır. Muhalefet hükümet kurmaya kendisini hazırlanmalıdır.

Olabilir de, olmayabilir de. Bu biraz da hükümete kalmıştır. Onun tutumuna göre bu oyun tutar veya tutmaz. Ama burada ayıp olan, muhalefetin bu düşüşü ordunun darbe yapmasına bağlamasıdır. Öğreniyoruz ki el altından ordunun darbe yapacağı haberi dilden dile fisıdanıp yayılıyormuş. Bir ülkede muhalefet iktidar olma umudunu ordunun darbesine bağlamışsa, bu darbe fısıltıları da artık açıkça yazılıp söyleniyorsa, vay o ülkenin haline! Yazıklar olsun iktidarına da muhalefetine de!

Aslında muhalefet bu söylemiyle iktidara sinsi bir tuzak hazırlamaktadır. Bu söylemden amaçladıkları şudur: “Hükümet yıprandı. Bunu tamir fırsatı vermeyelim. Bu düşüş sürsün ve iktidar bize kalsın.”

Nasıl kalacakmış iktidar kendilerine?

“Hükümete iş yaptırmayarak iyice gözden düşürmekle.”

Hükümet iş yapamaz olursa zararını kim çeker?

Kimin umurunda!

Evet, muhalefet iktidara diyor ki: “Yeni bir anayasa yapma, insan haklarında ve özgürlüklerde iyileştirme yapma, özellikle de dindar muhafazakar insanların taleplerine bakma, İmam Hatip Liselerine yapılan okul kapatma ve üniversite sınavlarında puanlarını kırma sorunları çözme, başörtüsü yasağını kaldırma, Kur’an-ı Kerim’i okullarda okutma, yönünü Batıdan Müslümanlara çevirme” vs. vs.

Bu milletin var olan sorunlarını kim çözecek? Diyelim ki iktidar çözmedi, bu hayırlı bir şey midir?

Asla! Bu aynı zamanda iki tarafı da keskin bir bıçaktır. Nasıl mı?

Muhalefet bunu gerek geçmişte yaptığı yaygara ile, yani “rejim elden gidiyor, laiklik ve cumhuriyet tehlikede, yaşam biçimine müdahale var, mahalle baskısı hat safhada vs.” diyerek hükümeti korkutup icraattan vazgeçirebilirse, başarmış demektir. Çünkü artık ikinci döneminde de gözü ekonomiden başka bir şey görmeyen bu hükümetten muhafazakarlar ve liberaller iyice umutlarını kesecekler ve iktidar partisini iyice terk edecekler. Yoksa muhalefet de iyi biliyor ki iktidar bir atılım yapar da bu beklentileri gerçekleştirirse, kaybettiği oyları fazlasıyla alarak, yeniden daha güçlü bir şekilde iktidara gelebilir. Öyleyse onlara düşen, hükümetin

ülkeye iyi hizmet etmesini, dolayısıyla derlenip toparlanmasını önlemektir. Fakat işte burası bıçak sırtıdır. Çünkü bunu yaparken, halkı küstürmek, yani halkın beklentilerinin gerçekleştirilmesinde engelleyici olmakla halkı karşısına almak, azıcık topladığı oyları tekrar dağıtmak, halkı yeniden kaybetmek de vardır.

İktidarın şansı da işte tam buradadır. Milletin beklentilerini gerçekleştirmek için çalışmaya başladığında, muhalefet ona yardımcı olursa, iş bitirir, oy kazanır. Yok muhalefet köstek olursa, bir yandan onları halka şikayet eder ve gözden düşürür, bir yandan da Meclisteki yeterli sayısıyla muhalefetin istemediği işleri yapar, sorunları bitirir. Böylece halkı tekrar kazanır.

Bunun için gereken şey, istekli, kararlı ve azimli olmaktır. İktidar isterse bunu başarır, milleti de sevindirerek tekrar kazanır. Değilse, gerçekten “Abbas yolcu” olur ve kimse de acımaz. Üstelik kendisine altın tepside verilen imkanı heba ettiği için halk ona kötü söyler ve bir daha da asla affetmez.

İşte geçmiş iktidarların şimdiki durumları bunun örneğidir. O yüzden hükümet, hem kendileri hem de ülkeleri için yakaladıkları fırsatları zayi etmemelidir. Çünkü ekonomide ne yaparsan yapsın, ya bir kriz, yada 28 Şubat türü bir darbe veya bir savaş, deprem, sel, yangın gibi başka sebeplerle kazanılan her şey bir günde elden gittiğini görebilir. Hem Allah aşkına, para pul istemeyen bu haklar ve özgürlükler için çalışmak,

ekonomi için çalışmaya mani değildir ki? Öyleyse, biri öbürünü niye erteletiyor, niye öteliyor ki?

Biz iktidara da muhalefete de ülke yararına çalışın diye tavsiye ediyoruz. Bundan herkes karlı çıkar.

İslam ve Muhalefet

Şunu hemen söyleyelim ki, çağımızda kendilerine itaat etmenin vacip olmasını hak etmeyen hukuk tanımaz zalim idarecilere karşı "sivil itaatsızlık", "pasif direniş" ve "demokratik muhalefet" gibi kavramlar geliştirilen muhalefetin haklılığına dair İslam dininin emir ve tavsiyeleri vardır. Kur'an ve sünnette bunun delilleri vardır.

Doğrusu başkalarına zarar vermeden, yasal biçimde gerçekleştirilen kamuoyu baskılarının, sosyal hayatımızda ne denli etkin olduğunu uzun boylu anlatmaya gerek görmüyoruz. Özellikle hukukun üstünlüğü, insan hakları, özgürlükler, halkın iradesi, milletin egemenliği, yerel ve yerinden yönetimler, demokrasi... gibi kavramların bayraklarının yükseldiği çağımızda daha bir etkinlik kazanmıştır bu tür faaliyetler.

Bu muhalefetin İslamî kaynaklarından sadece bir hadisi zikretmemiz bile, konuya yeterince açıklık getireceği kanaatindeyiz:

"Sizden biri bir kötülüğü görürse, onu eliyle düzeltsin. Gücü yetmezse, diliyle düzeltsin. Buna da gücü

yetmezde, kalbiyle buğz etsin, ama bu imanın en zayıfıdır."⁵⁴

Evet, kötülük önlenmelidir. Ancak, her zaman bunun için gerekli olan "güç yetirme" elde olmayabilir. O takdirde olduğu kadar, yani güç oranında müdahale, yani dil veya kalp ile düzeltmeye çalışma, tavır koyma ve duyarlılık gösterme mutlaka ama mutlaka olmalıdır.

Buna göre dinimizde kötülüğe muhalefet ve karşı koyma iki derecedir:

1-Aktif Muhalefet: Kuvvet kullanarak elle veya tebliğe çaba sarfederek dille yapılır.

2-Pasif Muhalefet: Kötülüğü benimsememe, surat asma, tavır koyma, pasif direnme, dinlememe gibi muhalefetini bir biçimde ifade etme. Diğer muhalefet türlerinin kaynağı da burasıdır.⁵⁵

Ebu Hanife bu görüşü sadece söylemekle kalmamış, aynı zamanda uygulamıştır da. Bunun bir çok örneğini Mevdudî, "Hilafet Ve Saltanat" adlı eserinde dile getirmiştir. Bunlardan biri de, Zeyd b. Ali'nin ayaklanmasına hem sözle teşvik ederek, hem de malî destek vererek katılmasıdır. Bilfiil katılmasını isteyen mektubu gelince İmam, Zeyd b. Ali'nin elçisine şunları söylemiştir:

"Şayet insanların O'nu yardımsız bırakmayacağını ve gerçekten O'nunla birlikte olacaklarını bilsem, O'na uyar ve birlikte O'na muhalafat edenlerle savaşırdım.

---

⁵⁴ Müslim, İman, 78.

⁵⁵ Nevin A. Mustafa, *İslam Diyasi Düşüncesinde Muhalefet*, s. 118.

Çünkü hak imam O'dur. Ama, korkarım ki atası Hz. Hüseyin gibi, O'nu da yardımsız bırakacaklar. Fakat malımla O'na yardım ediyorum ki, bununla kendisine muhalefet edene karşı güçlensin.”⁵⁶

Ebu Hanife'nin, zindanlarda kırbaçlanmasının altında yatan sebep, zalim sultanın yanında olmadığını, “kadı”lığı, yani hakimliği, o zamana göre belki de adalet bakanlığını kabul etmeyerek göstermesinin ötesinde, aslında o zalimlere karşı beslediği muhalefet ve bu muhalefetin defalarca yeri geldiğinde sergilenmesidir.

İslam dünyasındaki yürürlükteki sistemler genellikle İslam'a yabancı, hatta düşman sistemlerdir. O yüzden Müslümanlar, genellikle muhalefette kalmışlardır. Öyleyse bu muhalefetin imkanlarını öğrenmek ve uygulamak durumundadırlar.⁵⁷

Çağımızda demokratik ülkelerdeki muhalefet anlayışı gelişirken, bizim gibi demokrasiyi bile hazmedememiş örtülü dikta yönetimlerde muhalefet çok komik bir durumdadır. Şu anda mecliste var olan muhalefet, kendi çıkarını düşünerek “oyumu artırayım” derken ülkeye ve millete kötülük, hatta düşmanlık yaptığının bilmem ki farkında mıdır? Değilse, bu diktadan kurtulmak için sivil bir anayasa yapımında

---

⁵⁶ Mevdudî, *Hilafet ve Saltanat*, s. 375-378; Nevin, *İslam Diyasi Düşüncesinde Muhalefet*, s. 290.

⁵⁷ Daha geniş bilgiler için bkz. Cemal Nar, *İslamda Devlet ve Siyaset, İlim ve İktidar*. İkisi de Toprak y.

iktidara yardımcı olmak durumundadır. Hatta mecburiyetinde!

İslam Nasihattır

Bizlerin yöneticilere nasihatımız, onlara karşı vazifemizdir ve kendilerinin iyi ve dürüst olmalarını, doğru yolu bulmalarını, adaletli davranmalarını istemektir. Onlara karşı saygımız ve sevgimiz, şahıslarını tanımamıza veya birtakım özel işlerimizi onlar vasıtasıyla gerçekleştirmemize bağlı olamaz. Böyle bir saygı ve sevgi dinimiz nazarında makbul de sayılmaz. Yöneticilerin adil idareleri altında bütün İslam ümmetinin birliğini ister, bunun için gayret ederiz. İslam ümmetinin parçalanmışlığı yüreğimizi yaralar; insanların zalim yöneticilerin zulmü altında inlemesi, içimizi parçalar.

Bu sebeple "yeryüzünü, Allah'ın halis kulları, gerçek mü'minler idare etmelidir" deriz ve bunun tahakkuku için var gücümüzle çalışmamızın gereğine inanırız. Tarih ve yaşanan gerçekler şahittir ki, kafirler ne adaleti gerçekleştirebilecek kanunları yapabilirler, ne de yaptıklarını adaletle uygulayabilirler. Nefs-i emmareleri buna izin vermez.

Kur'an-ı Kerîm'in "buyruk sahiplerine itaati emretmesi" alimleri de gündeme getirir. Zira "ulu'l emr-buyruk sahibi" tabirinden iki sınıf kastedilir: Amirler ve alimler. Az önce amirlere, idarecilere nasihatın ne anlana geldiğini gördük. Şimdi de alimlere, mürşitlere,

müçtehitlere, müftilere dikkat çekelim isterseniz. Hiç şüphesiz onlar da toplumun önderi ve yöneticileri olarak kabul edilmişlerdir.⁵⁸ Hatta bugünkü toplumlarda “kanaat önderleri” diye sivil de olsalar bu değerlere dikkat çekilir.

Buna göre, Allah'ın Kitabı ve Resulü'nün sünnetinin anlaşılıp hayata geçirilmesinde alimlerin sorumlulukları çok büyüktür. Onlar Kitap ve Sünnet'in emir ve yasaklarını, kendi heva ve hevesleri, sapık düşünce ve anlayışları doğrultusunda çarpıtmaya çalışanlara karşı koyma ve onların yanlışlarını, hatalarını ilmî bir tarzda reddetme mes'uliyeti taşımaktadırlar. O halde öncelikle alimler, müşid ve muslihler, müceddit ve müçtehitler dini çok iyi bilip, kendileri salah bulmuş olmalıdırlar. Kendileri salah bulmayanların başkalarını ıslah etmeleri mümkün olmaz.

Din alimleri, toplumu yöneten idarecilere, Allah'ın Kitabı ve Resulü'nün sünneti yönünde nasihat etmeyi ve kendilerini hakka davet etmeyi büyük ve şerefli bir görev saymalı, bu hususta vazifelerini yerine getirmezlerse, Allah katında en büyük sorumluluktan kaçmış olmanın cezasını çekeceklerini bilmelidirler. Çünkü "En büyük cihad, zalim idarecice karşı hakkı haykırmaktır."⁵⁹

Bunu yerine getirmediği gibi, zalimlerin zulümlerine ortak olan, onları tutan, azgınlıklarına göz yuman, zalimlere övgüler yazanlar Allah katında nasıl

---

⁵⁸ Bu konuda bkz. Cemal Nar, *Alimin Önderliği*, Ukde y.

⁵⁹ Ebü Davud, Melahim 17; Tirmizî, Bey'at 37.

makbul olabilir ve Cenab-ı Hakk'ın huzurunda nasıl yüzü ak olarak hesap verebilirler?

Gerçek alimler, her asırda ümmete yol ve yön göstermiş, toplumu sapmaktan korumuş, yöneticileri de gerektiği şekilde ikaz etme görevini yerine getirmişlerdir. Bunu yapmayanların bulunuşu, bütün ulemayı suçlamayı gerektirmez, gerektirmemelidir. Çünkü alimlere her asırda şiddetle ihtiyaç duyulmuştur. Ümmete düşen görev, gerçek alimleri yetiştirerek onlara tabi olmak, onları severek ve sayarak desteklemektir.

Bütün müslümanların alim olması, alim olanlarının da her şeyi bilmesi mümkün değildir. Her yaştan, her renkten, her ırktan, her cinsten ve her seviyede insanıyla ümmet bir bütündür. Burada herkesin birbirine karşı vazife ve mes'uliyetleri vardır.

İşte bunları öğrenmek, öğretmek, din ve dünyalarına ait faydalı olan şeyleri insanlara göstermek, onlara yardımcı olmak, kusurlarını örtmek, onlara eziyet etmemek, iyilikleri emir, kötülükleri nehyetmek, başkalarını aldatmamak, haset etmemek, hürmet, şefkat ve merhameti aralarında yaymak, kendisi için arzu ettiklerini onlar için de istemek, kendi nefsi için arzu etmediklerini onlar için de istememek, canlarını, mallarını, ırz ve namuslarını korumak ve müdafa etmek, dinin bütün müslümanlar için nasihat oluşunun gereğidir.

Din nasihattir. Nasihat, yaygın olarak anlaşıldığı gibi sadece "öğüt vermek" anlamında kullanılmış değildir. Bu açıklamalardan sonra, nasihatın din ve İslam

anlamına kullanıldığını söyleyebiliriz. O yüzden bu yayının başlığını “Nasihat İslam’dır” diya koyduk. Evet, nasihat İslam’dır ve asla terk edilmemelidir. İsterseniz bunu biraz daha açalım:

Nasihat Vazifedir

Açıklamaya devam edebilmek için hadisi bir daha hatırlayalım: Sevgili Peygamberimiz (sav) “Din nasihatır” buyururlar. Bunun üzerine yanındakiler sorar:

-Kimin için ey Allah’ın Resulü?

Buyururlar ki:

- Allah için, kitabı için, Resulü için, Müslümanların imamı ve hepsi için! Müslüman müslümanın kardeşidir; Ona yardımını kesmez, ona yalan söylemez, ona zulmetmez. Her biriniz kardeşinin aynasıdır; onda bir rahatsızlık görürse, bunu ondan giderir.”⁶⁰

Biz bir çok yazımızda “Allah için, kitabı için, Resulü için, Müslümanların hepsi için nasihat”ın ne anlama geldiğini yazdık, burada tekrar etmek istemiyoruz. Şimdi burada “yöneticiler için nasihat”ın ne anlama geldiğini görerek konuyu tamamlayalım isterseniz.

Eski tabirle “imamlar, emirler, idareciler”, yeni tabirle “yöneticiler” hakkında nasihat; daha başta onları seçerken, veliahtlık, krallık, saltanat yolu ile değil de,

---

⁶⁰ Müslim, İman 95. Ayrıca bk. Buhari, İman 42; Ebü Davüd, Edeb 59; Tirmizî, Birr 17; Nesaî, Bey’at 31, 41.

“hak bir usul ile” onları seçme ve biat etme, hakka uygun emirlerle itaat, uygunsuzlarına nasihat, iyi işlerinde yardım, cihada çağırıldıklarında katılım, gafletlerinde ikaz, zulümlerinde sabır, vergileri verme ve arkalarında namazdır.

Hz Muaviye'nin Yezid'e bey'at aldığı gün, meclisinde herkes konuşurken, Ahnef b. Kays suskundu. Muaviye bunun sebebini sorduğunda aldığı cevap çok ilginçti:

“Doğru söylersem senden, yalan söylersem Allah'tan korkarım”⁶¹

Abdullah b. Ömer, kendisini ziyaret ettiğinde, Muaviye ona:

-Bu yaptığımız binalar hakkında ne dersin? diye sormuştu.

Bunun üzerine İbn Ömer:

-Şayet Allah'ın malından ise sen hainlerdensin. Eğer kendi malındansa, müsriflerdensin, diye cevap verdi.⁶²

İdarecilere nasihat etmek, yanlış yaptıklarında onları uyarmak, bu sebeple gelecek olan sıkıntı ve eziyetlere sabretmektir. Bu onlara karşı bir ihanet değil, bilakis büyük bir yardım sayılır. Hem de çok büyük bir yardım. Eğer anlarlar ise...

Bir alimin, idarecilerde veya diğer insanlarda gördüğü bir kusur veya yanlışı, usul ve adabına uygun

⁶¹ İbn Abdirabbih, İgdu'l Ferid, 4/111.

⁶² Ya'kubi, Tarih, 2/232.

olarak ikaz etmesi, kendisine dini bir vecibedir. Şer'i bir mazeret yokken bunu terketmesi caiz değildir. Usulüne uygun nasihatın gereği irşad ve tebliğ kitaplarında açıklanmıştır. Bu konuda Kur'an "Kavl-i leyyin / yumuşak söz"ü öne çıkarır.⁶³ Efendimiz (sas) de ayrı bir şeye dikkat çekmiştir:

"İdareciye nasihat edecek kişi, herkesin yanında konuşmasın, elinden tutup baş başa kalacağı bir yere götürüp orada konuşsun. İdareci kabul ederse ne ala, aksi halde o, kendi üzerine düşen görevi yapmış olur."⁶⁴

Malum, İslam devletinde ve yönetiminde idareciye saygı duymak ve meşru emirlerine itaat etmek, vaciptir. Bu da ona karşı bir yardımdır. Çünkü görevini ancak böylece yapabilir. Hiç şüphesiz Müslümanları yönetenler, onların işlerinin başına geçenler, müslümanlardan olmalıdır. Bu yüzden müslümanların kendilerini yönetenlere itaat etmeleri bir fariza, bir vecibe, bir zorunluluktur. Bu ise verilen emirlerin Kur'an ve sünnete uygun olması kayıt ve şartı ile böyledir. Değilse, kimseye itaat edilmez. Hal böyle olunca, Kur'an ve sünnetle işi olmayan kafirlere nasıl itaat edilebilir? Allah Teala şöyle emreder:

---

⁶³ Taha, 44.

⁶⁴ Ahmed, 3/404; Heysemi, Mec'mau'z Zevaid, 5/229, Rudani, Cem'ul Fevaid, 3/166 (5994)

"Ey iman edenler, Allah'a itaat edin, Resüle itaat edin ve sizden olan buyruk sahibi yöneticilere itaat edin."⁶⁵

Allah ve Resulullah'a itaat kayıtsız ve şartsızdır. Ama "buyruk sahiplerine" itaat, ayette de görüldüğü gibi kayıtsız ve şartsız değildir. Kendisinin de, verdiği emrin de "bizden" olma şartı vardır. Bu ise açıkça Allah ve Resulüne kesin itaatı emrettiği kadar, anlaşmazlıkları Kur'an ve sünnet kaynaklı İslam Şeriatı ile çözmeyi de emreder.

İdarecilere Hatırlatmalar

Kendilerine koca bir devlet ve memleket teslim edilen idareciler, yüklendikleri sorumluluğun pek büyük, aldığı görevin gerçekten zorlu olduğunu bir an bile olsun düşünmekten vazgeçmemelidirler. Bir idareci, idaresi altındaki canlı cansız herkese ve her şeye karşı adaletli davranmaya gayret etmeli, kendisi yapmadığı gibi, sorumlu olduğu yerde bulunan hiç kimsenin, bir başkasına zulmetmesine, bir başkasının hakkını yemesine asla izin vermemelidir. Allah Teala, emaneti verdiği herkesi sorumlu tuttuğunu, bir peygamberi örnek vererek insanlığa bildirmiştir:

"Ey Davud! Biz seni yeryüzünde bir halife yaptık. O halde insanlar arasında hak ve adaletle hükmet. Hükümünde heva ve hevese (duygu, istek ve arzularına)

---

⁶⁵ Nisa 4/59.

uyma ki bu, seni Allah yolundan saptırır. Çünkü Allah yolundan sapanlar, hesap gününü unuttukları için, onlara pek çetin bir azap vardır."⁶⁶

Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) de şu hadisinde bu azabı açıkça bildirmiştir:

□”Cenâb-ı Hakkın yönetici yaptığı bir kimse, yönettiği insanları aldatarak ölürse, Allah Teâlâ ona cennet yüzü göstermez.”⁶⁷ Bir başka rivayette: □”Onlara sahip çıkıp korumazsa, cennetin kokusunu duyamaz”, şeklindedir.⁶⁸

Müslim’in bir rivayeti de şöyledir: “Müslümanların işlerini üstlenip de onlar için çalışıp çabalamayan hiçbir yönetici, onlarla birlikte cennete giremez.”⁶⁹

Bu âmirin, yönettiklerinin malını almak, kanını dökmek, ırzını lekelemek veya haklarını engellemek, dinî ve dünyevî meselelerden öğretilmesi vacip olan şeylerin öğretilmesini terketmek, aralarından İslam hukukunun uygulanmasını, müfsitlerin cezalandırılmasını ihmal etmek, halka göstermesi gereken himayeyi terketmek, halka ihanet kadar hakka da ihanet etmektir. İşte hile ve aldatma budur. Allah Teâlâ işte bunlara cennet yüzü göstermez. Halkın idaresini üstlenmiş bir kimse, onların hem dünyasını hem de âhiretini mâmur etmeyi görev bilmiş demektir. Onları her yönden iyiye götürmeye

---

⁶⁶ Sad, 26.

⁶⁷ Buhârî, Ahkâm 8; Müslim, İmân 227-228, İmâre 21.

⁶⁸ Buhârî, Ahkâm 8.

⁶⁹ Müslim, İmân 229, İmâre 22.

çalışmayan, kendilerine karşı âdil davranmayan, haklarını gözüp gözetmeyen kimse halkını aldatmış sayılır.

Adı müslüman olan zâlim idareciler halkı ezebilirler; dünyada onlara her fenalığı yapabilirler; fakat âhirette bu haksızlığın hesabını kolay veremezler. Ya mahşerde bin bir sıkıntı içinde uzun süre bekleyerek ve mazlumların günahlarını yüklenerek hesaplarını verirler, ya da cehennemde cezalarını çekerek öderler. Hele zulüm ve haksızlık yapmayı kendileri için tabii bir hakmış gibi görüyorlarsa, cehennemden asla çıkamaz, kokusu kıyamet gününde yetmiş yıllık mesafeden duyulan cennetin kokusunu bile alamazlar. Bu hadislerin ışığında bir kere daha şunları not edelim:

Halkı yöneten kimseler, çok zor ve önemli bir işi üstlenmişlerdir. Sorumluluktan kurtulabilmek için halkın iyiliğini düşünmeleri, haklarını gözetmeleri ve onları her türlü zarardan korumaları gerekir. Yönettiği kimseler hakkında samimi düşünce taşımayan ve onlara haksızlık eden kimseler eğer müslüman iseler, kolay kolay cennete giremeyeceklerdir. Halka zulmetmeyi mübah görüyorlarsa, imanlarını kaybederek küfre düştüklerinden dolayı asla cennet yüzü görmeyeceklerdir.

Aklı olan önce bunları öğrenir, sonra idareci olur. Yoksa işi çok zordur. Bizden hatırlatması.

Yağcılık Dalkavukluk Mudara

İslam Dininin sevmediği ve çok çirkin saydığı huylardan birisi de, Allah Teâlâ'ya isyan ederek baş kaldırmış, gücüne kuvvetine güvenerek kul haklarına tecavüzden sakınmamış zalimlerle karşılaşıldığında, onların hoşuna gider bir şekilde konuşmaktır. Buna ahlak ilminde Müdâhene, yağcılık veya dalkavukluk denmektedir.

Oysa vazifesi kalbiyle sevmediği o zalimin yüzüne yağcılık yaparak dost gibi gülmek değil, bilakis hakkı tebliğ ile ikaz ve nasihat etmektir.

Yağcılık ve dalkavukluk bile böyle sevimsiz ve yerilmiş olduğu halde, üstelik bir de onları sevmek ve desteklemek var ise, iman kimliğinin, şahsiyetinin gitmesi ve cehennem azabının gelmesi demektir. Bir müslümandan asla beklenilmeyecek bir iştir doğrusu bu. Çünkü müdâhene, yağcılık ve dalkavukluk etmek, haram işlemeğe râzı olmayı gösterir. Gerek olmayan yerde konuşmayarak susmak çok iyidir amma, hakkı ve hayrı söyleyecek, veya bir yanlışı düzeltecek, bir zalimi durduracak yerde asla susulmaz. Hele de insanların o konuda bilgiye ihtiyaçları varsa, susmak haramdır.

Bu tür susmalar, geçmiş ümmetlerden bir kısmına başta deprem ve heyelan ile toprak altında kalma olmak üzere bir çok ilahî azâbın gelmesine sebep oldu. Kur'an-ı Kerîm'in helak sırf bu yüzden olduklarını anlattığı kavimler vardır:

"Sizden önceki devirlerde insanları yer yüzünde fesad çıkarmaktan vazgeçirmeye çalışacak, bu sûretle

onları helâktan kurtaracak fazîlet sâhibleri bulunmalı değil miydi? Senin Rabbin, ahâlisi hem nefisleri, hem yekdiğerini ıslah edip dururken, o memleketleri sırf şirk yüzünden helâk edecek değildi ya." (Hud: 11/116-117).

Şimdi akla şöyle bir soru gelebilir: "Ama bunların arasında sâlihler, yani iyi insanlar da vardı?"

Böyle bir sorusuya Sevgili Peygamberimiz şöyle cevap verdi: "Evet, sâlihler de zalimlerle birlikte helâk oldular. Çünkü, Allah'a isyân olunurken susmuşlardı. Onlardan ayrılmamışlardı."

Yine bazı hadislerde "Ümmetten bir kısmının kabirlerinden maymûn ve hınzır şeklinde kalkacakları" bildirilmiştir. Sebebi de şöyle açıklandı: "Bunlar Allah Teâlâ'ya isyân edenlerin arasına karışanlar, onlarla berâber yiyip içenler, onlara tepki göstermeyenlerdir."

Öyle ise cemiyette herhangi bir fenalık zuhûr eder etmez, onu küçük görmeyip, bunun yok edilmesi için azim ve ciddiyetle üzerine gidilmesi gerekir. Nitekim İbnu Abbâs, "Öyle bir fitneden sakının ki, o (geldiği zaman) içinizden yalnız zulmedenlere çatmaz (âmmeye de sirâyet ve hepinizi perîşan eder), hem bilin ki Allah şüphesiz azabı çetin olandır." (Enfâl: 8/25) âyetini tefsîr ederken şu netîceyi çıkarır:

"Cenâb-ı Hakk burada mü'minlere, aralarında tek bir münkerin yer etmesine meydan vermemelerini emretmekte ve bu emre uymayanları azapla korkutmaktadır".

Aksi takdirde bidâyette çok mahdud bir azınlık tarafından işlenmeye başlanan münker, yani kötü ve çirkin işler, zamanla çoğunluk tarafından benimsenecek ve kaçınılması imkânsız, herkese ulaşacak felâketlere sebep olacaktır. Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm) şöyle buyurur:

"Cenâb-ı hakk azınlığın ameliyle çoğunluğa azab vermez. Ancak çoğunluk, aralarında azınlığın münker (fena) amellerini görürler, fakat müdâhaleye güçleri yettiği hâlde seslerini çıkarmazlar. Onlar böyle davrandıkları için Cenâb-ı Hakk azınlığa da, çoğunluğa da birlikte azab gönderir."

Muvatta'nın rivayetinde "...fenâlık açıktan açığa işlendiği takdirde hepsi cezayı hak eder" denmektedir.⁷⁰

Oysa Allah teâlâ bir âlime ilim ihsân edince, Peygamberlerden aldığı gibi, ondan da şu sözü alır: "İlmini, lâzım olduğu zamân söylemekten çekinmeyeceksin." Tabi bu sözü verenler, bu ilmi lâzım olduğu zaman muhtaçlarına söylemezlerse, kıyâmet günü ağızlarına ve boyunlarına ateşten gemler vurulacak, tasmalar takılacaktır. Çünkü Allah Teâlâ kitabında "Kendilerine ilim ve hidâyet verdiğimiz kimseler, ilimlerini insanlardan saklarsa, Allah'ın ve la'net edenlerin la'netleri, bunların üzerine olur!" meâlinde bir çok ayet bildirmiştir. Bu ayetler müdâhane etmenin harâm olduğunu açıkça göstermektedir.

---

⁷⁰ Bu rivayetler için bkz. İbrahim Canan, *Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi*, Akçağ Yayınları: 2/383.

Müdâhenenin zıddı, gayret ve salâbettdir. Salabet, yani dayanıklı, dirençli, metin ve kuvvetli, gerekirse sert ve katı olmaktır. Dinde, gayret ve salâbeti olanların malları, canları, sözleri ve yazıları ile Allah rızâsı için cihat etmeleri lâzım olduğu, kaç ayetle Kur'an-ı Kerimde bildirilmektedir. Hadîs-i şerîflerde de “çok acı olsa da, hakkı söylemeye” teşvik buyrulmuştur.

Kendisine veya başkalarına zarar gelmesi korkusundan dolayı iyiliği emir ve haramı men etmek mümkün olmaz da susulursa, böylesi susmalara, “idare etme”, yani “müdârâ” denir. Kalbiyle haramı men etmek istediği hâlde fitneye fırsat vermemek için susarak, yani müdârâ yapmak, câizdir. Hattâ, bu durumda sadaka sevâbı bile elde edilebilir. Müdârâ ederken tatlı dilli ve güler yüzlü olmak lâzımdır. Talebeye ders verirken de müdârâ yapılabilir. Ama müdara yapacağım diye dinin hükümleri asla değiştirilmez. Yani haram helal, helal da haram kılınamaz. Dolayısıyla din anlatılırken, davet ve tebliğ yapılırken asla müdahane ve müdara olmaz.

İmâm-ı Gazâlî buyurur ki: “İnsanlar üç kısımdır: Bir kısmı, gıdâ gibidir. Herkese, her zamân lâzımdır. İkinci kısmı, ilâc gibidirler. İhtiyâç zamânında lâzım olurlar. Üçüncü kısmı, hastalık gibidir. Bunlara ihtiyâç olmaz. Fakat kendileri insanlara müsallat olurlar, bulaşırlar. Bunlardan kurtulmak için, müdârâ etmek lâzımdır.”

Müdârâ, yerine göre câizdir. Bazen müstehab da olabilir. “Evinde, zevceye müdârâ etmeyen kimsenin râhatı, huzûru kalmaz” denilmiştir.

Resûlullah sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem, bir müsâfir geldi:

- İçeri alınız! O, kötü bir insandır, buyurdu.

İçeri girince, onunla tatlı ve neş’eli konuştu. Gidince, bu yumuşak konuşmasının sebebi sorulunca:

- Kıyâmet gününde en kötü yerde bulunacak kimse, dünyâda zararından korunmak için ikrâm olunandır, buyurdu.

Hadîs-i şerîfde utanmadan, arlanmadan ve sıkılmadan açıkca harâm işleyen kimseyi gıybet etmenin câiz olduğu bildirildiği gibi, şerhlerinden korunmak için bunlara müdârâ etmenin de câiz olduğu bildirilmiştir. Fakat müdârâ başka, müdâhene başkadır. Müdârâ, dîni veyâ dünyâyı zarardan kurtarmak için, dünyâ menfaatinden vermektir. Müdâhene ise dünyâ elde etmek için dinden vermektir. Zâlime müdârâ ederken dikkat etmek gerekir; ne kendisi, ne de zulümleri asla övülmez.

Çağımızın vebası olan yağcılıktan kurtulmak, ciddi bir kişilik kazanımı gerektirir. Allah Teâlâ kulluk ile kişilik kazananların bu tür zilletlere ihtiyacı yoktur.

Örnek Bir Tip

Önemli devlet adamlarından biri olan Moralı Osman Efendi ağırbaşlı ve ciddi bir kimseydi. Halet Efendiye dalkavukluk etmediği için kendisini İstanbul'da tutmaz, birtakım basit işlerle Anadolu'da dolaştırır dururdu. Maksadı, hakaretten başka bir şey değildir.

İzzet Molla, bir gün Halet Efendi'nin yanında bulunduğu sırada Osman Efendi'nin geldiğini uşaklar haber verirler. Halet Efendi sofaya koşarak kendisini karşılar. Gideceği zaman ise merdiven başına kadar uğurlaması üzerine İzzet Molla şaşırır ve sorar:

- Efendim, bu adama yapmadığın kötülük kalmadı. Bu kadar iltifat edişinin sebebi nedir?

Halet Efendi der ki:

- Evet, ben bu adama çok kötülük ettim. Elinden memurluğunu aldım, nüfuzunu kırdım. Hatta istesem canını da alabilirdim. Ama üzerinde öyle bir "efendilik" var ki, onu bir türlü alamıyorum. Dolayısıyla kendini görünce böyle saygı duymak zorun kalıyorum.”⁷¹

Genellikle bunun tersi meşhurdur değil mi? Yani adam kötüdür, insanın içinden saygı duyası gelmez, ama malı, makamı, nüfuzu gözü korkutur da, şerrinden emin olunmak için iyilik yapılır, iltifat edilir. İdare edilip baştan savulur anlayacağınız. Bir nevi “çalıyı dolaşmak” sayılan bu “müdarâ”, kavgayı önlediği, barışı getirdiği için “sevap” bile sayılır. Son derece akıllı Sevgili Peygamberimiz (s.a.v)in “İnsanları idare, sadakadır” demiştir.

---

⁷¹ Dursun Gürlek, *Çınaraltı Kitap Sohbetleri*, s. 127.

Mudara kelimesi bizde "hoşgörülü olma, insanlarla iyi geçinme" mânasına gelir. Bazı insanların taşkın hareketlerine katlanma, aşırı alingan kişilere karşı nazik davranarak kırmama, gönlünü almaya hep mudara denir.

Cahil bir kişiye misliyle mukabele ne netice verir? Ona doğrusunu öğretmek, günah ve kötü işlerinden vazgeçirmek gibi faaliyetlerde bulunurken muhataba karşı yumuşak ve hoşgörülü davranmak gerekir. Amaç, kişiden de, toplumdan da bir zararın önlenmesi veya bir hayrın gerçekleşmesidir. Eğer bu eğitim, ıslah, barış ve kardeşlik için olursa ne güzel. Gerçekten de sadakadır.

Ama yok bencillik ve çıkarlarını sürdürmek adına ise o zaman ona “mudara” değil, “müdahane”, yani bugünkü tabirle “yağcılık, dalkavukluk” derler. Bu ise çirkin bir huydur.

Kıssadan Hisse

Az önce anlattığımız kıssadan bir hisse de biz alalım ve unutmayalım, kişinin gerçek karakteri sıkıntılara katlanma derecesiyle ortaya çıkar. Zor zamanlarda yani. Kişileri bilmek de böyle zamanlarda görerek olur. İnsanın aklının güçlü, ilminin ve hilminin zengin olduğunu müdârâdan daha iyi gösterecek bir erdem yoktur. Çünkü bu erdem sayesinde nefsin bencilliği kırılır, nefret duygusu yatıştırılır.

Öyle adamlar vardır ki, kendisinin gösterdiği nezaket ve kibarlıktan çevresindeki herkes de etkilenir, insanlar onunla iken her zaman yapmadıkları kadar nezaket kurallarına dikkat ederler. Bulunduğu meclislerde alabildiğine bir kibarlık yaşanır. Neden biz de öyle olmayalım?

Hadi kadeşlerimize karşı hürmet ve muhabbetli, müsamaha ve hoşgörülü olalım. Kalbimizde hiçbir Müslümana kin ve nefret olmasın. Bütün imanla gidenlere rahmetler dileyelim. Özellikle de bunu seçimlerde gösterelim. Çünkü yaklaşan her seçim ortamı gerer. Şimdi aday adayı olanlar içinden yarın kimler kalacak, kimler gidecek? Bunda neler etkili olacak? Kimler bunu makul karşılayacak, kimler kin kusarak kavga arayacaklar? Allah bilir yarın neler olacak? Aynı yolun yolcusu nice bir insan bir seçim uğruna nasıl birbirlerini yiyecek? Aday adayları bile tesbit edilirken ortalık kazan gibi kaynamada. Ya yarın her şey belli olunca başlayan kıysıya rekabet nasıl kızışacak?

İşte biz o zamanlarda bile bunun bir imtihan olduğunun iyi kavramalıyız. Eğer bu olursa, kalbimizi, aklımızı, ruhumuzu, dilimizi ve bedenimizi dinin ölçüleri içinde korumaya muvaffak olabileceğiz. Değilse, yalan, dolan, gıybet, nemime – koğuculuk, su-i zan, alay, aşağılama gırla gidecek ve Müslümanlar arasında muhabbet yerini adavete, düşmanlığa bırakacak. Ne hayır var bunda?

Gelin şimdiden muhabbetle donanalım, sabır kuşanalım, af ve müsamaha ile, idare ile nefsimize hakim olalım, ahlakımızı güzelleştirelim. Bize merhamet ancak böyle gelir. Yok, kardeşlik hukunu koruyamayacaksak, neyin kavgasını veriyoeuz?

Hadis kitaplarımızda Hz. Peygamber Efendimizin "mudara – idare" konusuyla ilgili tavsiyeleri yer almaktadır. Buhârî, "İnsanlara Müdârâ" başlıklı babda içinde müdârâ kelimesi geçmemekle birlikte konuya dair olan hadislere yer vermiş, ayrıca ashaptan Ebü'd-Derdâ'nın muhtemelen müşriklerin ve münafıkların ileri gelenlerini kastederek söylediği, "Biz bazı kimselere karşı içimiz öfke dolu olduğu halde güler yüzlü olmaya çalışırdık" anlamındaki sözünü nakletmiştir. Burada Hz. Aişenin şahitliğinde yaşanan bir olayı az yukarıda nakletmiştik, hatırlatalım. Bu hadis müdârânın meşru ve mendup olduğuna dair en önemli delil sayılmıştır.

Yine hadis mecmualarında "Resûlullah'in, kadınların psikolojik özellikleri dikkate alınarak onlara karşı nazik davranılması yönündeki öğütleri yer almaktadır. Bazı kaynaklarda Hz. Peygamber'in, "Farz namazla emrolduğum gibi insanlara müdârâ etmekle de emrolundum" dediği, aklın başta gelen gereğinin Allah'a imandan sonra insanlara müdârâ etmek olduğunu söylediği, insanlara müdârâ etmenin sadaka yerine geçeceğini belirttiği, yönünde yer alan rivayetlerin sıhhati şüpheli kabul edilmişse de, bu tür sözler, Kur'an'ın ve sahih hadislerin genel öğretisine uygun olması yanında

tarih boyunca İslâm toplumlarının hâkim karakteri haline gelmiş olan hoşgörünün ilkelerini içermesi bakımından da önem taşımaktadır.

Tasavvuf literatüründe ahlâk terbiyesi bakımından büyük değer verilen müdârâ konusu genellikle uhuvvet, sohbet, sabır, ülfet gibi kavramlar çerçevesinde ele alınarak insanlara karşı güler yüzlü, tatlı dilli ve hoşgörülü olmanın, onlardan gelebilecek sıkıntılara katlanmanın önemi üzerinde durulmuştur. Hz. Peygamber'in müdârâsından bazı örnekler nakleden Şehâbeddin es-Sühreverdî'nin kaydettiğine göre aile, çocuklar, komşular, dostlar ve bütün insanlara karşı müdârâ göstermek sûfîyenin anlayışındandır.

Yandaş Ve Yalaka İthamları

Öteden beri zalim yöneticilere nasihat, tavır koyma, buğzetme, hatta imkan olursa başkaldırıdan bahsettikten sonra biraz önce adil idarecilere dua ve yardımdan söz etmiş, bunun delillerini ve seleften örneklerini görmüştük. Ama burada şöyle bir görüş de ortaya çıkabilir: Devlet yöneticilerine bu dua ve destek, kimileri tarafından “yandaş, yalaka, yağcı, dalkavuk, besleme” gibi suçlamalar maruz kalabilir, nitekim kalıyor da. Bundan kaçınmalı değil miyiz?

Hayır! Yapmaktan kaçınacağımız şey, İslam'a aykırı olan işler içindir. İslam'ın emrettiği veya güzel

gördüğü konular sebebiyle birisi bizi böyle kelimelerle itham etmiş, ayıplamış ve kınamış, hiç önemli değildir. Delilimiz şu ayettir:

“Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse (bilsin ki) Allah, sevdiği ve kendisini seven müminlere karşı alçak gönüllü (şefkatli), kafirlere karşı onurlu ve zorlu bir toplum getirecektir. (Bunlar) Allah yolunda cihad ederler ve hiçbir kınayanın kınamasından korkmazlar (hiçbir kimsenin kınamasına aldırılmazlar). Bu, Allah'ın, dilediğine verdiği lütfudur. Allah'ın lütfu ve ilmi geniştir.”(Maide 54.)

Şu ifadelere bakar mısınız? “Bunlar Allah yolunda cihad ederler ve hiçbir kınayanın kınamasından korkmazlar, hiçbir kimsenin kınamasına aldırılmazlar.” Bunlar, Müslümanların en temel özelliklerindedir. Ama o kadar önemli olmasına rağmen, bu çağda en fazla yıpranan ve kaybolan bir özellik. İman, her zaman kahraman kılar insanı. Sevgi, saygı, ikram, hizmet ve efendilik başka bir şeydir ama Allah Teâlâ'ya hakkıyla iman edenin kimseye minneti ve eyvallahı olmaz. Kimseden korkusu da olmaz. O yüzden Müslümanın semtine uğramaz yalakalık, dalkavukluk. Asla...

Fudayl b. İyaz şöyle dermiş: "Beytü'l mal'dan bir miktar para alıp helalinden güzel bir yemek hazırlayarak salih insanları ve faziletli adamları davet edip onlara ikram ettikten sonra şöyle dersin güzel olur: ‘Gelin hep

birlikte Cenab-ı Allah'a yöneticimizi ve başımızda bulunan herkesi başarılı kılması için dua edelim.”⁷²

İşte size bu tavrı yansıtan bir fetva örneği:
"Soru: İnanan sultanlara ve devlet adamlarına dua etmek caiz midir?"

Cevap: Caiz, meşru ve oldukça da lüzumludur. Hatta Fudayl b. Iyaz Hazretleri: "Eğer dünyada kabul edilecek bir tek dua etmeye nail olsam, o duayı yalnızca müslümanların idarecisinin hayrına yaparım. Zira bir idarecinin iyiliği ve başarısı bütün alemin ıslahına sebep olur" demiştir.

Bütün müslümanlar için, özellikle de sultanlar ve idareciler için dua etmek lüzumludur. Hatta onlara dua etmek bütün mü'minler için vaciptir dersek yanlış olmaz. Çünkü o mü'minlerin emiri ve müslümanların temel direğidir. Dualar sayesinde bir müslüman idareci hıristiyan bir melikten yedi defa daha kuvvetli olur. Aksi halde biz hıristiyanlara karşı nasıl dayanabiliriz? Onlar bu gücünü dinden ve mü'minlerin hayır duasından almaktadır.”⁷³

Bütün bunlar öncelikle İslam Devletindeki idareciler için söz konusudur. Ancak ABD başta olmak üzere bütün kafir ülkelerin idareciler için Rabbimizden

---

⁷² Said Havva, *İslam'da Yönetim Ve Yönetici*, s.14.

⁷³ Fetâvâyı Halilî'den Ömer Ziyaüddin Dağıstani, *Tasavvuf ve Tarikatlarla İlgili Fetvalar*, s.191

iman, akıl, fikir, hikmet, vicdan, ahlak istesek, zararlı mı çıkarız, yoksa kârlı mı?

Söz buraya gelmişken sorulan bir soruyu gündeme getirelim: Eğer devlet, çoğunluk olarak Müslüman milletin yaşadığı bir memlekette İslam'ı reddeden “laik” bir devlet ise, yine de oradaki idarecilere, İslam Devletindeki yöneticilere vaat edilen türden sevaplar var mıdır?

Soruya soru ile cevap verelim: o devlet ve o devletliler, sevaba inanırlar ve isterler mi?

Cevap “evet” ise, sorun bu kitabın ana konusudur. Burada da Hz. Yusuf (as) örneği var karşımızda. Buna göre kafir bir ortamda İslam'a ve Müslümanlara hizmet imkanı yakalamış olanlar, iyi niyetli bu iyiliklerinin karşılığını fazlasıyla görürler inşallah. Çünkü Zilzal Suresinin beyanına göre, ahirette “miskal ağırlığında” hayır veya şer işleyen, karşılığını görecektir. Yok, cevap “hayır” ise, hayırdan zırnık bile yoktur onlara!

Önemli olan orada olmalarının maksadı nedir? İslam ve Müslümanlar için içlerinde nasıl bir duygu taşımaktadırlar? Bu önemli bir meseledir. Çünkü “ameller niyetlere göredir.” Eğer oralarda olmak, herkese olduğu gibi Müslümanlara da haklarını vermek ve İslam'ın yaşanmasını sağlamak ise, neden olmasın?

Böyle insanlara dua edildiğinde ve destek verildiğinde kimileri “yandaş, yalaka, yağcı, dalkavuk, besleme” dermiş, hiç önemli değildir. Çünkü şahsiyetli

bir Müslüman, dininin gereğini yaparken kınayanın kınamasından asla korkmaz. Bu yüzden yapması gerekeni asla terk etmez.

Denetim Zorunluluğu

Biraz önce “kötülükle mücadele şekillerini” yazdık. El, dil ve kalple yapılan mücadele ve ehemmiyetini anlattık. Kamuoyu baskısının bu çağda değerini işledik. “İslam’da İtaat etme ve etmeme Meselesi” çok uzun bir mesele olup onu başka kitaplarımızda uzun uzun anlattık

Bazı kardeşlerimiz “günümüzde iyiliği emretme kötülükten sakındırma prensibinin, gücünün etkisi sınırlı olan bireyin bunu karşılayamayacağı açıktır. İnsanlık kan dökmeksizin, partilere verilmiş siyasi gücün varlığından yararlanarak dikta rejimlerin işbaşına gelmesine, dolayısıyla zulmüne engel olabilir” diyor.

İyi de, Kur’an “zikra, tezkire, nasihat, tebliğ” gibi sözel uyarıları Peygamber ve mü’minlere emrediyor ve “feinne’z zikra tenfau’l mü’minîn” diyor. Yani “hatırlatma mü’minlere fayda verir” diyor. Kur’an diyorsa söz de iş de orda biter. Onun sözü üstüne laf olmaz. Üstelik bu hatırlatmalar o gelişin sağlanması için en etkin propaganda sayılır. Nasıl faydasız denebilir ki?

Bazıları da “zalimlere hatırlatmak neye yarar?” diyor. Hayret bir şey! Hangi peygamber adil bir topluma geldi ki? Vazifesi de hatırlatmak, tebliğ etmekten başka neydi ki!

Evet, biz hepimiz, özellikle de aydınlarımız, adil veya zalim olsun, iktidarları ve yöneticileri denetlemek zorundayız. İyi iseler yardımcı olur dua ederiz. Kötü iseler usulüne uygun olarak ikaz eder, uyarırız. Bunu yapmazsak saygıyı hak edemeyiz. Bu sebeple Raşit halifeler, halkın kendilerini kontrol etmesini her zaman istemiş ve işlerini alimlere danışarak yürütmüşlerdir. Hz. Ebu Bekir'in daha halife seçilir seçilmez ilk hutbesinde söyledikleri çok önemlidir:

“Ben iyilik yaparsam, bana yardım ediniz. Bir kötülük yaptığımda da beni doğrultunuz. Sizin aranızda Allah ve Resulüne itaat etiğim sürece bana uyunuz. Değilse, itaat gerekmez.”

Hz Ömer de: “Kim bende bir eğrilik görürse, onu düzeltsin.” diyordu. Bir gün:

-Ben haktan saparsam, ne yaparsınız? diye sormuştu. Bir bedevi kalktı ve:

-Kılıçlarımızla düzeltiriz, diye haykırdı.

Hz Ömer mutlu oldu ve Allah'a hamd etti...

Hilafetin saltanata dönüşmesinden sonra alimlerin denetim ve gözetim işi, eskisi gibi kolay olmuyordu. Doğru söylemenin ölüm getirdiği meclisler, toplum içinde dilden dile dolaşıyordu. Ancak o günlerde, Allah'a sarsılmaz bir imanla bağlı olan nice alimler, cihadın en güzelini yapıyor, zalim sultanların suratlarına gerçekleri haykırıyorlardı. Bu uğurda dayak yiyen, dili koparılan, zindanlarda çürüyen veya boynu vurulanlar az değildi.

İslam tarihinin altın tabloları yanında, maalesef böylesi kapkara utanç sayfaları da vardır. İşte bir örnek:

Bir gün Urve b. Ed'iye, Muaviye'nin Basra valisi Ubeydullah b. Ziyad'a, "İslam'dan önce olan beş şey sizde de oldu" diyerek, ayetlerle desteklediği bazı kötü işleri saydı ve uyardı. Ubeydullah b. Ziyad O'nu yakalatarak önce el ve ayaklarını kestirdi. Sonra huzuruna alarak tekrar düşüncesini sordu. O da "Sen benim dünyamı harap ettin, ben de senin ahiretini yıktım" dedi. Bunun üzerine İbn Ziyad onu öldürttüğü gibi, adam gönderip evindeki masum kızını da öldürttü."⁷⁴

Konuyla ilgili birçok örneği, değişik kitaplardan takip edebilirsiniz. "İslam'da Devlet ve Siyaset" isimli kitabımızın "Düşünce Ve İfade özgürlüğünde Bozulmalar" kısmında bu konuya dair bir hayli örnek verilmiştir. Oraya da bakılabilir. Bu konuda çağımızdan da birkaç muhteşem örnek vermek istiyorum. İki örneğin kahramanını ümmet çok iyi bilmektedir. İlk örneği, Bedfüzzaman Said Nursî'den görelim; Divan-ı harp kurulmuş, mahkeme penceresinden görünen manzara müthiştir: "Şeriat isteriz" dedikleri iddiasıyla on beş insan darağacında sallanmaktadır. Mahkeme reisi, manzaraya bir göz atarak, sesine daha da azamet vermek istemiştir. Pür hiddet sorar.

-Sen de şeriat istedin mi? İşte şeriat isteyenler böyle asılırlar!..

---

⁷⁴ Komisyon, *Büyük İslam Tarihi*, 2/301-302.

Pencereden görülen dehşetli manzaraya bir kez daha göz atar kahraman Bediuzzaman Said Nursi ve konuşur:

-Şeriatın bir hakikatine bin ruhum olsa fedaya hazırım! Zira şeriat, saadet sebebidir, sırf adalet ve fazilettir. Ahirete gitmeye kemal-i iştihakla müheyyayım, hazırım... Acaib ve garaib güzelliklerin sergilendiği ahireti büyük bir istekle görmek istiyorum, beni oraya göndermek ceza değildir. Sizin elinizden gelirse beni vicdanen muazzeb ediniz. Degilse, başka suretle azap, azap değil, benim için bir şandır. Bu haydut hükümet, istibdat zamanında akla husumet ederd. Şimdi de hayata düşmanlık ediyor. Eğer hükümet böyle olursa, yaşasın cünün! Yaşasın ölüm! Zalimler için Yaşasın Cehennem!..⁷⁵

Kanaat-i acizemizde Bedüzzaman Said Nursî'yi büyük yapan okyanus gibi ilmi ve ucu bucağı görülmeyen engin tefekkürü değil, o bilgi ve tefekkürün arkasında duran sarsılmaz şahsiyet ve kahraman mücadelesidir. Biz de işte O'nun bu tarafına hayranız.

İkinci örneğimiz şehit Abdulkadir Udeh'ten. Çağdaş firavunlardan Cemal Abdunnasır, İhvan-ı Müslimin adına kendisiyle konuşan aziz şehide karşı içinde büyük bir kin besliyordu. Fethi Yeken'e göre, onun idam edilmesindeki en büyük sebebi şuydu: "1954'de Udeh, Abdunnasır'a İhvan'ın kapatılmaması için nasihatta bulunarak, eğer kapatılırsa İhvan'a bağlı

---

⁷⁵ Said Nursi, *Asar-ı Bediyye* s. 302.

gençlerin, liderlerinden izinsiz herhangi bir harekette bulunabileceğinden korkulacağını söyler. Bunun üzerine Cemal Abdunnasır:

-İhvan-ı Müslimin'in sayısı ne kadardır? diye sordu.

-İki veya üç milyon.

-İhvan'ın sayısı yedi milyon olsa bile, ben halkın üçte birini gözden çıkarabilirim!

-Bir kişinin hayatına yedi milyon. Bu senin yanına kalmaz Cemal!..”

Her ne kadar resmi karar gerekçeleri başka başka olsa da, Abdulkadir Udeh'in gerek İhvan içindeki konumu, gerekse zalimler karşısındaki açık tavrı, idam edilmesinin gerçek sebeplerindendi.⁷⁶

Kıyam mı Dediniz?

Biz siyasetle gidilebilecek nihai noktayı gösterdikçe ve ötesini inanmış ve adanmış Müslümanlara havale ettikçe, “madem siyasetle İslam Devletine erişilmez, öyleyse neden kıyam etmiyorsunuz?” diyenler oluyor.

Bu ne kadar yanlış ve ayıp bir itirazdır! Eğer kıyam bir vecibe ise, bir Müslüman olarak sen bundan hariç misin? Ne demek yani, Müslümanları ilgilendiren seni ilgilendirmez mi? Evet, kıyam var, ama şartları da var. o şartlar gerçekleştirilmeden kıyam yoktur. Kıyam ciddi bir konudur. Bunun şartlarını oluşturmak da vaktini tayin

---

⁷⁶ Fethi Yeken, Çağdaş Davet Önderleri, s. 96.

etmek de Müslüman alimlerin ve amirlerin istişare ve onayından geçer.

Bu bir. İkincisi, biz “siyasetle hiçbir şey olmaz” demiyoruz ki. Bilakis “bir şeyler, belki de çok şeyler olur, olabilir, ama nihai amaç olmaz, son taş onunla yerine konulmaz” diyoruz. O son taşı yerine ancak onu cidden isteyen ve uğruna bedelini ortaya koyan yiğit önderlerin arkasından giden halk koyar. Böyle bir halk olmadan o nimete erişmek, kul canibinden hayaldir. Allah dilerse olur, amenna. Ama o da dünyayı hak ile, yani kendi koyduğu kanunlar ile yönetmektedir ve sık sık uyarmaktadır: “Allah’ın kanunlarında değişiklik olmaz”. O, asla sözünden dönmez. O yüzden o devlet nimeti de ancak sözünden dönmeyen erler eliyle gerçekleşir.⁷⁷

Kıyama gelince, iki aşaması vardı. Önce keyfiyet, yani ilim, amel ve ahlak ile İslam insanını, kamil manada Müslüman yetiştirmek, sonra da kemiyet, yani toplumda belli bir orandan sonra talebi ortaya koyarak gerekeni yapmak. Bu konuda ehl-i bid’at’ın “Devrimci Görüş”ü ile ehl-i sünnetin Eş’arî kolunun “Sabırcı Görüş” ve Hanefî ve Maturidî’lerin “Temkinci Görüş”ünü başka kitaplarımızda ayrıntılı olarak yazmıştık, tekrar etmeyelim. Şimdi biz “temkinci” görüşün sahipleri Hanefî ve Maturidî’lerden olarak “imkan şartların oluşumu için bilgi ve tebliğ” devresindeyiz. Bu devrede kıyam olmaz, cebir ve şiddet olmaz. Eğitim, öğretim,

---

⁷⁷ Kur’an’daki Talut ve kavminin hikayesini okuyup düşünmeyi daha önce de tavsiye etmiştik. Bir daha hatırlatalım.

tebliğ, irşat, yönlendirme ve yetiştirme ile hazırlanma olur.

Sonuçta üstümüzde emanet taşıma bilincinin verdiği sorumlulukla siyaset veya başka alanlarda iyilik gördüğümüzde övmeye ve teşvik etmeğe, kötülük gördüğümüzde de yermeye ve uyarmaya devam edeceğiz. Bunu birilerine yaranmak ve aferin almak için yapmayacağız. Yapmamız gerekeni de birileri kınar ve ayıplar diye de terk etmeyeceğiz. Evet, bu bize dinin ve ilmin yüklediği bir sorumluluktur. Kısacası, amacımız Allah rızası, ölçümüz İslam'dır.

SONSÖZ

Nihayet kitabımızın sonuna geldik. Bütün bu yazılanlardan sonra sanırım şunu hatırlatmak yerinde olacaktır: Biz Müslümanlar kardeşiz elhamdu lillah. Bu kardeşliğin sebebi kan değil imandır. Bu yüzden aramızda ırkçılık, kavimcilik, soy sopçuluk, sülalecilik söz konusu olamaz. Bir tarağın dişleri gibi eşitiz. Allah Teâlâ'nın katında en üstün olanımız, en takvalı olanımızdır, o da gizli olduğundan ancak Allah bilir. Kimse kimseye üstünlük davasında bulunmaz. Erdemli insanlar, mütevazı ve mahviyyetkar insanlardır. Efendi insanlar, hizmet erbabıdır. Bu yüzden biz birbirimizin yâri, yardımcısı, velisi, vekili ve koruyucusu olarak yekdiğerimizi sevmeye mecburuz. Çünkü inancımıza göre göre "birbirimizi sevmedikçe mü'min olamayız. Mü'min olamayınca da Cennete giremeyiz."

Aynı dinden kardeşler olmamız, ayrıntılar müstesna, temel inanç, düşünce ve tasavvurlarda da aynı olmamızı sağlayacaktır elbette. O yüzden evren ve eşyayı değerlendirirken pek farklı düşünemeyiz.

Bu kitabımızda Müslümanların gündemindeki konulardan siyaset üstüne yazılar yazdık. Bu yazılar çok geniş konuları kapsıyor olduğu için pek detaylara ve kaynaklara girmedik. Aslında söylenenlerin altında onları destekleyen ayetler, hadisler ve alimlerimizin beyanları vardır. Biraz “bunlar biliniyor” diyerek süratle yol almaya çalıştık. Biraz da kitabımızı kuru bir akademik üsluba mahkum etmek istemedik.

Türkiye cumhuriyetle yönetildiği iddia edilen sözde laik ve demokratik bağımsız bir ülkedir. Kurucu irade bütünüyle İslam’ı dışlamış, Batının değerlerini bütün kurum ve kuramlarıyla taklit etmeye yeltenmiştir. Böylece devlet ve toplum yapılanmasında İslam’a hiç yer verilmemiştir. Aksine o tamamen yok edilmesi gereken bir olgu olarak algılanmış ve bunun gerçekleştirilmesi için acımasız politikalar uygulanmıştır. Bu ise Batıyı doğru dürüst anlamamaktır. O yüzden uygulamada ne cumhuriyet vardır, ne de demokrasi, laiklik ve halkın özgür iradesi. Başarısız kuru bir taklit vardır sadece.

Bize göre İslam’ın içinde olmadığı her değer, hele de onunla çatışan ve savaştan her değer merduttur. Bizi diri diri yakmakla İslam’dan atmak aynı acıdır. Bu vatandan İslam’ı kovmak ve bütün kurumlarını yıkmakla bunu yaptılar. Ne demokrasisi yahu, ne halkın iradesinin hakimiyeti, yerli kurumları yakıp yıkarken ve düşman yabancıların kurumlarını kurup dikerken asla ve kat’a halka sormadılar bile. Üstelik demokrasi ve laiklik gibi kavramları sopa yaparak bizi çok fena dövdüler, çok kötü

ezdiler, çok aşağıladılar ve cebir ile, şiddet ile, tehdit ve hakaretler ile İslam medeniyetinden çıkararak Batı medeniyetine zorla soktular. Hak hukuk tanımadan bizi hayattan dışladılar. Bunu yapanlara da, onlara bunu yaptıranlara da asla hakkımız helal değildir.

Aslına bakarsanız görürsünüz ki Batı medeniyetinin ve değerlerinin bize verebilecekleri bir şey yoktur. Zira bugün ellerinde görülen her güzellik, zamanında gizlice bizden aşırıdıklarının biraz disiplinize edilip detaylandırılmasından başka bir şey değildir. Bu yüzden AB ve ABD ve onların politikaları umurumuzda değildir. Bunlarla ancak cahiller avunur. Onlarla müspet ilişkilerimiz elbette olacaktır, bu dünyada beraber yaşamının getirdiği bir zorunluk olduğu kadar, İslam'ı tebliğ etmenin de bir gereğidir. Maddi medeniyetleri bizim gözümüzü boyayamaz. İlişkilerde ilkemiz barıştır. İlim ve hikmetleri varsa alır, günahlarını, haramlarını, ahlaksızlıklarını ve sömürgeci canavarlıklarını reddederiz. Din, hukuk, siyaset ve medeniyette onlar bizi taklit etsinler, elimizde Kur'an ve Sünnet olduktan sonra onlar bize muhtaçtır, biz niye onlara ittiba edelim?

Selam olsun Allah Teâlâ'nın, Resulünün, Kur'an'ın, sünnetin ve ecdadının kıymetini bilip İslam medeniyetini takdir eden bahtiyar kardeşlerime.

